

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ
ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΙΝΟΗ

Ἐπίσημον δημοσιογραφικόν ὄργανον
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

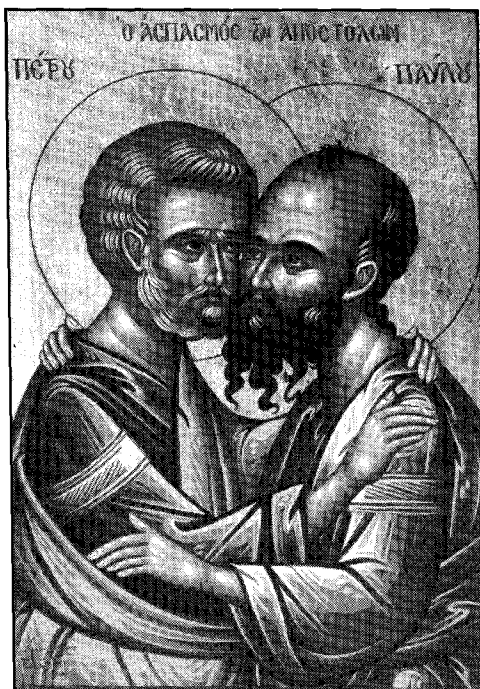
ΤΟΜΟΣ
14^{ος}

ΜΗΝ
Ἰούνιος

ΕΤΟΣ
2003

ΤΕΥΧΟΣ
137

Χαῖρε
Πέτρε
Ἀπόστολε
καί
γνήσιε
φίλε,
τοῦ σοῦ
διδασκάλου
Χριστοῦ
τοῦ
Θεοῦ
ἡμῶν

Χαῖρε
Παῦλε
παμφίλ-
τατε καί
Κήρυξ
τῆς
πίστεως
καί
διδά-
σκαλε τῆς
Οἰκου-
μένης

ΟΙ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ

«...Ὁ κόσμος εἶναι χωρισμένος σέ δύο στρατόπεδα: (*) τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ, τῆς Ἀλήθειας καί τοῦ Ψεύδους, μέ τή διπλή ἔννοια, τήν ἠθική καί τή θρησκευτική. Τό πρῶτο εἶναι συγκεκριμένα τό στρατόπεδο τοῦ Θεοῦ. Τό δεύτερο ἔχει ἐπίσης ἕναν ἀρχηγό: τό Σατανά, τόν ἀρχαῖον Ὅφιν πού πλανᾷ ὁλόκληρο τόν κόσμο (Απ 12, 9) ἀπό τήν ἡμέρα πού ἐξαπάτησε τήν Εὐά (Γεν. 3, 13) καί, χωρίζοντάς την ἀπό τό δένδρο τῆς ζωῆς, ἐγινε «ἀνδρωποκτόνος ἀπ' ἀρχῆς» (Ίω. 8, 44). Αὐτός εἶναι πού σπρώχνει τόν Ἀνανία καί τή Σαπφείρα νά ποῦν ψέμματα στό Ἅγιο Πνεῦμα (Πράξ. 5, 3), καί ὁ Ἑλύμας ὁ μάγος εἶναι ὁ «υἱός» του (Πράξ. 13, 10). Σ' αὐτόν ἀνήκουν οἱ ἄπιστοι Ἰουδαῖοι πού ἀρνοῦνται νά πιστέψουν στόν Ἰησοῦ: εἶναι γιοί τοῦ διαβόλου, πού εἶναι ψεύτης καί πατέρας τοῦ ψεύδους (Ίω. 8, 41-44). Γι' αὐτό θέλουν νά σκοτώσουν τόν Ἰησοῦ, γιατί τούς λέει τήν ἀλήθεια (Ίω. 8, 40). Αὐτός εἶναι πού ἀναδεικνύει τούς ψευδοδιδασκάλους, ἐχθρούς τῆς εὐαγγελικῆς ἀλήθειας (1 Τιμ. 4, 2). Αὐτός εἶναι πού, γιά νά πολεμήσει τούς χριστιανούς (Απ 12, 17), δίνει τίς ἐξουσίες του στό Θηρίο τῆς Θάλασσας, τό «ὁλοκληρωτικό» κράτος, μέ τό στόμα γεμάτο βλασφημίες (13, 1-8). Καί τό Θηρίο τῆς γῆς, πού παραπλανᾷ τούς ψευδοπροφήτες γιά νά ἐξαπατήσει τούς ἀνθρώπους καί νά τούς κάνει νά λατρεύουν τό ψεύτικο εἰδωλό, ἀνήκει κι αὐτό στό Σατανά (Απ 13, 11-17).

Γιά νά σπρώξουν τούς ἀνθρώπους μέσα σ' αὐτό τό ἀπατηλό σύμπαν πού ὀρθώνεται προκλητικά μπροστά στό Θεό, ὑπάρχουν ψεύτικοι ὁδηγοί σέ ὅλες τίς ἐποχές... Στήν ΚΔ, ὁ Ἰησοῦς καταγγέλλει τούς τυφλοῦς ὁδηγούς τοῦ λαοῦ (Μτ 23, 16...). Οἱ ὑποκριτές αὐτοί πού ἀρνοῦνται νά πιστέψουν σ' αὐτόν εἶναι ψεῦτες (Ίω. 8, 55). Προμηνοῦν τούς ἄλλους ψεῦτες πού θά φανοῦν στή διάρκεια ὅλων τῶν αἰώνων γιά νά ἀποτρέψουν τούς ἀνθρώπους ἀπό τό Εὐαγγέλιο: ἀντί-χριστοί (1 Ίω. 2, 18-28), ψευδαπόστολοι (Απ 2, 2), ψευδοπροφῆτες (Μτ 7, 15), ψευδομεσσίες (Μτ 24, 24 βλ. 2 Θεσ. 2, 9), ψευδοδιδασκαλοί (2 Τιμ. 4, 3 ἐξ 2 Πε 2, 1 ἐξ, βλ. 1 Τιμ. 4, 1), χωρίς νά λογαριάζονται οἱ Ἰουδαῖοι πού ἐμποδίζουν τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου (1 Θεσ. 2, 14 ἐξ) καί οἱ ψευδάδελφοί, ἐχθροί τοῦ ἀληθινοῦ Εὐαγγελίου (Γαλ. 2, 4...). Τόσοι συνεργοί τοῦ ψεύδους, πού οἱ χριστιανοί πρέπει νά τούς ἀντιμετωπίζουν ὅπως ἔκανε ὁ Παῦλος μέ τόν Ἑλύμα τό μάγο (Πράξ. 13, 8 ἐξ)... ἐκεῖνο πού ἔχει σημασία εἶναι νά μήν ἀφήσουν οἱ χριστιανοί νά ἐξαπατηθοῦν ἀπό τίς πανουργίες τοῦ διαβόλου σέ σημεῖο ὥστε νά φθαρεῖ ἡ πίστη τους (2 Κορ. 11, 3). Γιά νά παραμένουν λοιπόν στήν ἀλήθεια, πρέπει νά προσεύχονται στό Θεό νά τούς λυτρώνει ἀπό τόν Πονηρό (Μτ 6, 13).

(Ἀπό τό Λεξικό Βιβλικῆς Θεολογίας σελ. 1020-1021)

(*) Σημ. «Ο.Π.»: Ἡ διατύπωσις αὕτη δέν θεωρεῖται ἐπιτυχής, ὡς ἀπηχοῦσα τήν περί διαρχίας (dualismus) θεωρίαν, ἀλλά διά τήν συνέχειαν παρατίθεται ὡς ἔχει εἰς τήν πηγὴν.

«ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΠΝΟΗ»

Μηνιαῖον ὀρθόδοξον, ἱεραποστολικόν, ἐποικοδομητικόν
καί ἀντιστασιακόν περιοδικόν

Ἰδιοκτίτης: Γερά Μνηστροφολίτης Μεσοταίας καί Λαυρεωτικῆς (Γ.Ο.Χ.)

Ἐκδότης: Ὁ Μνηστροφολίτης Μεσοταίας καί Λαυρεωτικῆς Κήρυκος

Διευθυντής: Ἀντώνιος Μάρκου

Συντάσσεται ὑπὸ Ἑπιτροπῆς

Προαιρετικῇ ἐπιστά συνδρομῇ 15 ΕΥΡΩ

Διὰ συνδρομῆς - ἀλλογραφία ἀπευθύνεσθε:

Περιοδικό «ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΠΝΟΗ», Ἐπισκοπετον ἈΓ. Αἰκατερίνης,
Στρογγύλη 19400 Τ.Θ. 54, Κορωπὶ Ἀττικῆς, Τηλ. 210.60.20.176, 210.97.01.083

Διὰ κατ'ἄθεσιν συνδρομῶν μέσω Ἑθνικῆς Τραπεζῆς:

Ἀριθμ. λογαρ. 081/753590-28

Η "ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ" ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑΝ ΛΥΖΑΝΕΙ ΤΟ "ΕΓΚΛΗΜΑ"

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΚΗΡΥΚΟΥ

Τὴν 25.4.2003 οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς, Πειραιῶς κ. Νικόλαος, Ἀργολίδος κ. Παχώμιος, Περιστερίου κ. Γαλακτίων, Κίτρους κ. Γοργόνιος καὶ Διαυλείας κ. Ἀνδρέας, προκειμένου νά «στερεώσουν» καὶ «νομιμοποιήσουν» τὴν ἱερόσυλον συμπαιγνίαν τῆς 5.2.2003, **ΣΥΝΕΚΛΗΘΗΣΑΝ** καὶ πάλιν ἀντικανονικῶς, καὶ «ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΑΝ» φατριαστικῶς ὑπὸ τὸν «ἐπιβάτην» τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου τῶν Ἀθηνῶν, Σεβ. Πειραιῶς κ. Νικόλαον, καὶ μέ βάσιν τὴν αὐθαιρεσίαν καὶ τὸ ψεῦδος «**ΣΥΝΑΠΕΦΑΣΙΣΑΝ**» ὁλως παρανόμως καὶ ἀπατηλῶς ἰδικὰς τῶν νέας θεσμοθεσίας.

Εἰδικώτερον: 1) Ἀπεφάνθησαν, ὡς ἀπὸ καθέδρας, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Κήρυκος «φανερὰ ἐκπίπτει τῆς Πίστewς» καὶ «χωρίζεται τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος». 2) Ἐφήρυσαν τὸν ἀντικανονικόν «θεσμόν» τοῦ μεταθετοῦ, ἐνῶ ἀπέδειξαν καὶ δι' αὐτοῦ ὅτι οἱ λῃγοὶ τῆς παραιτήσεως τοῦ Μακαριωτάτου ἦσαν καὶ παραμένουν ἀναληθεῖς καὶ ὁλως προσχηματικοί. Καὶ 3) Ἀπεφάνθησαν καὶ ἐθεσμοθέτησαν, μετὰ ἀπὸ μίαν ψευδὴν καὶ ἀπατηλὴν εἰσήγησιν τοῦ Σεβ. Πειραιῶς κ. Νικολάου, ὅτι «ἡ οἰκειοθελὴς παραίτησις Ἐπισκόπων», ὅπως ἡ ἱερόσυλος συμπαιγνία τῆς 5.2.2003, εἶναι δῆθεν σύμφωνος μέ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπομένως, κατ' αὐτοὺς, ἀποτελεῖ «διαχρονικόν γεγονός». Ταῦτα πάντα διὰ νά ἀνοίξουν τὸν δρόμον διὰ τὴν «κατάληψιν» τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου, ὑπὸ τοῦ ἀπὸ ἐτῶν ἀγωνιζομένου δι' αὐτὸν τὸν σκοπόν, Σεβ. κ. Νικολάου, καὶ ἔτσι νά προχωρήσῃ καὶ ἡ Ἐπισκοποποίησις γνωστῶν παραγόντων, οἱ ὅποιοι ἐγγυῶνται τὴν προώθησιν καὶ ὁλοκλήρωσιν τῶν σχεδίων τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Πρὸς τοῦτο ἔλαβον ἐκ τῶν προτέρων ὅλα τὰ μέτρα καὶ ἐποίησαν ὅ,τι ἦτο δυνατόν διὰ νά ἐπιτύχουν τὴν, κατ' αὐτοὺς, «ἀπαρτίαν - πλειοψηφίαν». Πρὸς τοῦτο ἐπεστράτευσαν καὶ τὸν ἀσθενοῦντα Σεβ. Κίτρους κ. Γοργόνιον, τὸν ὁποῖον, μετέφεραν ἐκ Μακεδονίας μέ «νοσοκομειακόν» αὐτοκίνητον. Νόμισαν, ὅτι ἔτσι δέν θά ἔχουν πλέον πρόβλημα Κανονικότητος, διότι «ἐμέτρησαν» τὴν Κανονικότητα μέ βάσιν τὴν «πλειοψηφίαν», ἐνῶ δέν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ βασικόν καὶ πρῶτον κριτήριον Κανονικότητος μιᾶς Συνόδου καὶ ἐπομένως καὶ τῶν ἀποφάσεών της, δέν εἶναι ἡ ἀριθμητικὴ «πλειοψηφία», (ἀκόμη καὶ ἡ παμψηφία), ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια, τὸ δίκαιον, τὸ Κανονικόν καὶ τὸ νόμιμον. Νόμισαν, ὅτι μέ τὸ νά εἶναι παρόντες πέντε, (ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι «πέντε» τὸ 1995) ἠδύνατο νά «ἀποφασίζουν» καὶ νά κάμνουν ὅ,τι τοὺς ἐξυπηρετεῖ. Πρωτίστως ὁμως δέν ἔλαβον κἂν ὑπ' ὄψιν τὰς Κανονικὰς καὶ σημαντικὰς Καταγγελίας, Ἑστάσεις, καὶ Διαμαρτυρίας Ἐπισκόπων, κατὰ τῶν παρανομιῶν τῆς 5.2.2003 καὶ δι' ὅλα ὅσα εἶχον προηγηθῇ, τὰς ὁποίας ἔθεσαν εἰς τὸ Ἀρχεῖον. Προφανῶς πλανηθέντες ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτῶν, ἢ διότι τὸ ἰσχυρόν «λόμπυ», τοῦ ὁποίου τὰ σχέδια ἐνεργοῦν, δέν τοὺς ἐπιτρέπει νά ἔχουν ἰδικὰς τῶν Κανονικὰς καὶ Ὁρθοδόξους ἐπιλογάς, εἶπον καθ' ἑαυτοὺς: *Εἴμεθα πλειοψηφία, ἄρα μπορούμε νά εἰσηγηθῶμε καὶ νά ἀποφασίσουμε ὅ,τι μᾶς ἐξυπηρετεῖ. Δέν βαρύνεσαι, «διαδικαστικά» θέματα εἶναι αὐτά, αὐριο θά τὰ θεραπεύσουμε, ἄλλωστε ἤδη μᾶς ἀνεγνώρισαν ὅ,τι κάναμε μέχρι σήμερα καὶ μᾶς ἀκολουθοῦν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἐπίσκοπο Κήρυκο καὶ μερικοὺς ἄλλους αὐτοὶ ἀποτελοῦν «μειοψηφίαν» καὶ ἤδη*

από χρόνια τούς αγνοούμε. Ἄς ἐπιμένουν νά διαφωνοῦν, νά ἐνίστανται καί νά φωνάζουν διά τήν Κανονικήν τάξιν καί τήν Ἐκκλησιολογίαν καί τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν. Ἐμεῖς θά ἐκλέξουμε καί τυπικά ὡς «νέον Ἀρχιεπίσκοπον» τόν Σεβ/το κ. Νικόλαο, θά τόν «ἐνθρονίσουμε», ἀλλά καί τόν Ἀρχιεπίσκοπο θά τόν μεταθέσουμε στήν Πάτρα, θά τόν ὀνομάσουμε γιά τά μάτια καί «Πρόεδρο Πατρῶν», καί θά τόν ἐνεργοποιήσουμε εἰς τήν Σύνοδον, καί ἔτσι «ἐξασφαλίζουμε» καί μίαν ἀκόμη ψήφο σέ ὅλας τās «ἀποφάσεις» μας, τās ὁποίας, κατά Ἱερομόναχον Νεόφυτον, «ὅποιος τολμήσῃ νά μή τās δεχθῇ θέτει τόν ἐναντίον του ἐκτός Ἐκκλησίας».

Οὐσιαστικά τήν 25.4.2003, οἱ πέντε Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς, μέ παρανόμους «συνοπτικές διαδικασίας», (ὅπως λένε οἱ νομικοί), ἤ μάλλον χωρίς καν διαδικασίας, καί ἐξω ἀπό κάθε Κανονικήν τάξιν, καί παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, «ἐξεθρόνισαν», διά δευτέραν φοράν, τόν Μακαριώτατο, Ἀρχιεπίσκοπο κ. Ἀνδρέα, καί τόν δῶρσαν ὡς «Πρόεδρον Πατρῶν»! Πέραν ἀπό τās ἀντικανονικότητας καί ἱεροσυλίας, ἔκαμαν καί ἐκεῖνο διά τὸ ὁποῖο εἰς τὸ μόλις πρόσφατον παρελθόν «κατηγόρησαν» τούς ἄλλους «πέντε», «ἐπὶ ἀχαριστία πρὸς τόν Μακαριώτατον». Ἐκεῖνοι, βεβαίως, ἀπέτυχον τὸ 1995 νά τόν ἐκθρονίσουν καί νά τόν ἀποστείλουν ἐξόριστο εἰς τὸ Ναύπλιο, παρὰ τήν ἐν τῷ πονηρῷ ἐπίκλησιν τῆς «ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑΣ» των.

Δυστυχῶς προκύπτει σαφῶς ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀπό χρόνια ἀντιμετωπίζει τὸ ἴδιο «λόμπυ», ἀλλὰ σήμερα πιὸ ἐνισχυμένο καί συστηματικώτερο ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον ἐ-σχεδίασε καί προώθησε τὸ κίνημα τῶν «πέντε». Ὁ τότε Ἀττικῆς Ματθαῖος ἐμένετο κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, διότι ἡ Μακαριότης του ἴστατο ἀκλόνητος καί ἐπὶ τῆς Κανονικῆς τάξεως, καί ἐπὶ τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ καί ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς Πίστεως καί δέν ἐπρόδιδε μαζί του. Εἰς τήν παροῦσαν ὁμως κατάστασιν ὁ Μακαριώτατος, διά τῆς συμπαιγνίας τῆς 5.2.2003 καί ἐν συνεχείᾳ τῆς 25.4.2003, «παραιτεῖται οἰκιοθελῶς διά λόγους (δῆθεν) ὑγείας», αὐτοεξορίζεται εἰς τήν Πάτρα, καταλύει κάθε ἔννοιαν Κανονικῆς τάξεως καί Ὁρθόδοξου Ἐκκλησιαστικῆς δεοντολογίας, μέ ἀποτέλεσμα νά προδίδεται ἐκ τῶν ἔνδον ὁ ἱερός τῆς Ἐκκλησίας Ἀγών. Ὅτι λοιπόν δέν ἐπέτυχον οἱ «πέντε» ἀπὸ τὸ 1991-1996 αὐτὸ τὸ ἐπέτυχεν τὸ ἴδιο «λόμπυ» ἀπὸ τὸ 1997 μέχρι τὸν Φεβρουάριον καί Ἀπρίλιον τοῦ 2003, διὰ τῆς «πλειοψηφίας» τῶν ἐπίσης πέντε Ἐπισκόπων μας, καί διὰ τῆς ἄνευ ὄρων καί ὀρίων συνεργασίας τοῦ ἰδίου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται ἰσχυριζόμενος ὅτι ἐνεργεῖ ἐλευθέρως καί μετ' ἐπιγνώσεως καί εὐθύνης!!!

Εἰς τὰ περί «πλειοψηφίας» λεγόμενα ἐκεῖνων τῶν «πέντε» σχισματοαιρετικῶν Ἀρχιερέων, ἡ ἐλαχιστότης μου, ἐν ἔτει 1996, τούς ἀπαντήσαμε δι' Ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς, τήν ὁποίαν ἐκδώσαμε καί εἰς ἰδιαίτερον τευχίδιον εἰς Β' Ἐκδοσιν τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1997. Ἐξ αὐτῆς, παραθέτομεν τήν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ πλειοψηφία εἰς τὴν παρανομίαν αὐξάνει τὸ ἔγκλημα», σχετικὴν παράγραφον, ὡς ἐπίκαιρον, διότι καί σήμερα ἡ ἴδια προδοσία συνεχιζομένη ἐπικαλεῖται τήν «ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑΝ». Τότε οἱ «πέντε», δυνάμει τῆς «πλειοψηφίας» των, ἰσχυρίζοντο ὅτι δῆθεν ὁ Μακαριώτατος καί ἡ περί αὐτὸν Ἱερά Σύνοδος, τὸν Ἰούνιον τοῦ 1995, «ἐδημιούργησαν πραξικόπημα, διὰ τῆς ἀναγκρῆξέως των, ὡς «κανονικῆς Συνόδου», ἀγνοοῦντες τὴν πλειοψηφίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου» (δηλαδὴ τῆς

Ιδικής των φατρίας) *καί άποσχισθέντες αυτής», δηλαδή από αυτούς τούς πέντε σχισμα-
τοαιρετικούς καί Έκκλησιομάχους. Έπ' αυτού άπαντήσαμε:*

«Ως γελοιόν ή ως μισητόν φαρισαϊσμόν νά χαρακτηρίσωμεν καί τό άνωτέρω
έπιχείρημά σας; Τόσην άλλοτρίωσιν υπέστησε, ώστε πράγματι τό φώς νά τό ονομάζετε
σκότος καί τό σκότος «φώς»; Τόσον ήλλοτριώθητε της άληθείας καί έπιχειρείτε τοιαύτην
μεταστοιχείωσιν των πάντων;

‘Αγαπητοί, τό γνωρίζετε, αλλά δέν σās αφήνει ό έγώισμός καί τό πάθος σας νά
τό παραδεχθήτε. ‘Η περί τόν Μακαριώτατον ‘Αρχιεπίσκοπον ‘Ιερά Σύνοδος, δέν έκαμε
κανένα πραξικόπημα καί δέν άνεκηρύχθη τώρα ως Κανονική καί ‘Ορθόδοξος ‘Ιερά
Σύνοδος της ‘Εκκλησίας των Γνησίων ‘Ορθοδόξων Χριστιανών της ‘Ελλάδος... ‘Όσον
άντιποιείσθε την ‘Ιεράν Σύνοδον καί την ‘Εκκλησίαν, τόσον άπομακρύνεσθε αυτής καί
κολάζετε τās ψυχās σας... Τό ότι είσθε πέντε, αυτό δέν σās νομιμοποιεί, αλλά
άντιθέτως αυξάνει τό της φατρίας καί της παρασυναγωγής σας έγκλημα, καί μαρτυρεί
πόσον ώργανωμένον ύπήρξεν. Καί είς ‘Ορθόδοξος καί Κανονικός ‘Αρχιερεύς, μετά δύο
ή τριών πιστών (Κληρικών - λαϊκών), εκπροσωπεί την ‘Ορθόδοξον Καθολικήν του
Χριστού ‘Εκκλησίαν, ενώ άντιθέτως ακόμη καί ένα εκατομμύριο πραξικοπηματιών άν
συμπράξουν, κατά τόν ιδιόν σας φατριαστικόν καί παράνομον τρόπον, θά είναι άπλως
έν εκατομμύριο διώχται καί έχθροί του Χριστού.

‘Η επίκλησις της πλειοψηφίας ‘Επισκόπων, όταν αυτοί δέν συγκροτούν κανονικήν
Σύνοδον καί δέν είναι κανονικά καί όρθόδοξοι αι ένέργειαι των, καί δέν ύπηρετούν
την ‘Εκκλησίαν, αλλά προδίδουν καί σχίζουν Αύτήν, είναι έσχάτη πλάνη, άπάτη καί
προδοσία. Γνωρίζετε άσφαλώς τά άνωτέρω, καί όμως, δέν διστάζετε, ένεκα της
σκοπιμότητός σας, νά αποκαλέσετε διαστροφικώς καί βλασφημώς την φατρίαν σας, τό
πραξικόπημά σας, τό σχίσμα σας «‘Εκκλησίαν» καί «‘Ιεράν Σύνοδον». Δηλαδή την μία
ήμέραν (10.5.95), ήσασθαν «πέντε ‘Αρχιερείς», καί την άλλην (7.6.95), γίνετε
«Σύνοδος» καί «‘Εκκλησία»!! Ρωτήστε κάποιον έγκρατē νά σās πη ότι αυτά πού γράφετε
είναι τό όλιγώτερον άνόητα. Κατανοείστε καί συνειδητοποιείστε, ότι μέ τό πραξικόπημά
σας του ‘Ιουνίου του 1995, ούτε ‘Εκκλησία γίνετε, ούτε Σύνοδος, αλλά τό μόνον πού
έκάματε είναι ότι εκλιμακώσατε έτι περαιτέρω τό πραξικόπημά σας καί στερεώσατε
τό σχίσμα σας. Έγίνετε δηλαδή καί ‘Εκκλησιομάχοι, διότι συνηθίσαντες επί πέντε έτη
εις τό ψεύδος, την άπάτην καί την καταπάτησιν κάθε ιερού θεσμού, δέν έδιστάσατε
μέ καθαρά προτεσταντικήν άνεσιν, νά αποκαλέσετε την φατριαστικήν σας σχισματικήν
όμάδα καί «‘Εκκλησία» καί «‘Ιεράν Σύνοδον»!!! νομίζοντες ότι καί εις την ‘Ορθοδοξίαν
«γίνεται ή είναι ό καθείς ό,τι δηλώνει»!

Δέν ήμπορούμε βεβαίως νά σās άπαγορεύσωμεν νά λέγετε ό,τι θέλετε... ‘Ημπο-
ρούμε, όμως, νά σās καταγγείλωμεν, ότι ή προτεσταντικώ δικαίω όμάδα σας πού
δημιουργήσατε καί την έβαπτίσατε «‘Εκκλησία» καί «Σύνοδον», δέν είναι τίποτε από
αυτά, διότι εύρίσκεται εις τόν αντίποδα της ‘Εκκλησίας του Χριστού καί της Κανονικής
καί ‘Ορθοδόξου ‘Ιεράς Συνόδου... Έφθάσατε καί εις αυτό τό έσχατον σημείον της
βλασφημίας, έπειδή πρό πολλού φαίνεται, ότι έγκαταλείφθητε από τόν Θεόν, καί διότι
πρώτα άπ’ όλα άπωλέσατε την άγάπην του Χριστού. ‘Επί πέντε όλόκληρα χρόνια
επιδιώξατε νά παρασύρετε τόν Προκαθήμενον καί τά μέλη της ‘Ιεράς Συνόδου, ώστε
νά ύπηρετήσουν σχέδια σκοτεινών δυνάμεων, δηλαδή σκάνδαλα, μισαλλοδοξίαν, διαβολήν
προσώπων ως «αίρετικών», μή χειροτονίας ‘Επισκόπων, βλασφημίας, ως αι περί
«χειροθεσίας» κλπ. ‘Όταν, όμως, έβεβαιώθητε, ότι αυτά είναι αδύνατον νά περάσουν,

μή ἔχοντες ἄλλην ἐπιλογήν, κατελήξατε νά κτυπήσετε τήν Ἐκκλησίαν μέ ἓνα ἀκόμη σχίσμα».

Αὐτά ἐγράψαμε πρὸς τοὺς «πέντε» καί ἄς τὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τους καί οἱ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι σήμερον δυστυχῶς βαδίζουν εἰς τήν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας ἐκείνων τῶν πέντε σχισματοαιρετικῶν. Ἀλλὰ εἰς αὐτόν τόν «περὶ πλειοψηφίας» ἰσχυρισμόν τῶν «πέντε», ἐδόθη τό ἴδιον ἔτος, καί ἐτέρα, ἰδιαίτερα εὐστοχος, ἀπάντησις, ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κίτρους, Κατερίνης καί Πλαταμῶνος κ. Γοργενίου, δι' ἐπιστολῆς του ἀπὸ 30.8.97, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπίσης παραθέτομεν μικρόν ἀπόσπασμα:

«...Ἐχω νά σᾶς ὑπεθυμίσω μερικά κατορθώματα πλειοψηφιῶν Ἀρχιερέων, τὰ γνωστά εἰς ὅλους μας. Πλειοψηφία Ἀρχιερέων κατεδίκασε τόν Ἅγιον Ἀθανάσιον, πλειοψηφία εἰκονοκλαστῶν Ἀρχιερέων κατεδίκασε Εἰκονοφίλους Ὁρθόδοξους Στουδίτας κλπ. Πλειοψηφία Ἀρχιερέων καί κατὰ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ. Πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων Ἀρχιερέων ἐπέβαλε στήν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικήν Ἐκκλησίαν τό Παπικόν νέον Ἡμερολόγιον τό 1924. Πλειοψηφία Ἀρχιερέων (μετά) τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, τοῦ σχίστου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Εἶχεν ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος τοὺς Χριστόφορον, Πολύκαρπον, Γερμανόν, τέσσαρες αὐτοί, ἐναντίον ἐνός τοῦ ἁγίου Πατρός Ματθαίου. Εἶχαν δίκιο αὐτές οἱ πλειοψηφίες; Ὅσο δίκαιο εἶχαν αὐτές, ἄλλο τόσο εἶχε καί ἡ δική σας πλειοψηφία. Γιά μετανοήστε Σεβασμιώτατοι καί ἀφήστε τίς ραδιουργίες καί τὰ μηχανορραφήματα, διότι «δεινόν πρὸς κέντρα λακτίζειν...». Αὐτά ἔγραφεν τότε καί ὁ Σεβ. κ. Γοργόνιος καί πιστεύομεν, ὅτι θά ἔχη προβληματισθεῖ καί διὰ τήν «πλειοψηφίαν» τῆς 25.4.2003, εἰς τήν ὁποίαν, ὅπως ἡμεῖς ἐκτιμῶμεν, ἄκων ἐσύρθη, παρά τό ἐπισφαλές τῆς ὑγείας του, ἀποκλειστικῶς δι' αὐτήν τήν «πλειοψηφίαν».

Ἐκάναμε αὐτήν τήν ἀναφοράν, διότι πιστεύομεν ὅτι μέ ὅσα διαδραματίζονται ἀπὸ τό 1998, συνεχίζει νά ἀναβιώνη τό ἴδιο ἐκεῖνο κίνημα τῶν πέντε πρώην Μητροπολιτῶν, ἀφοῦ τὰ ἴδια ἀπολύτως ἐπαναλαμβάνονται καί σήμερον ὑπὸ τῶν «πέντε» Σεβασμιωτῶν Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι μετὰ ἀπὸ ἐτῶν παρανομίας, τελικά τοὺς ἐπεφύλαξεν ὁ Θεός τοιαύτην πτώσιν κατὰ τήν 5.2.2003 καί 25.4.2003, τήν ὁποίαν τουλάχιστον εἰς τοὺς «πέντε» δέν συναντᾶμε. Καί ἡ νέα αὐτὴ ὁμάς τῶν πέντε Σεβασμιωτῶν Ἀρχιερέων, ἐπικαλεῖται πλειοψηφίαν, τήν ὁποίαν ἀποκαλεῖ «Ἱεράν Σύνοδον», εἰς τὰς «ἀποφάσεις» τῆς ὁποίας «ὀφείλομεν ἅπαντες τυφλὴν ὑπακοήν», ἄλλως εἰμεθα «ἀσεβεῖς» καί κατὰ τόν «σοφόν» Ἱερομ. Νεόφυτον «ἐκτός Ἐκκλησίας». Ἡμεῖς ὄντως «ἐξερχόμεθα», ἢ ἂν θέλουν, «ἐξέλθομεν» πρό πολλοῦ, ὅχι ὁμως τοῦ Σώματος τῆς Ὁρθοδόξου Συνόδου, οὔτε ἐκ τῶν Σώματος τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ κατὰ τό «ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καί ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καί ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε, καγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς». (Β' Κορ. Γ', 17, προβλ. καί Ἡσ. ΝΒ, 11) «ἐξέλθομεν» καί δέν κοινωνοῦμε (συμφώνως καί πρὸς τό ὑπ' ἀριθμ. 223/1.11.2001 ἔγγραφόν μας) τῶν ἀντικανονικῶν καί κακοδόξων ἐνεργειῶν καί ἀποφάσεων, δι' ὧν κατελύθη ἡ Κανονικὴ τάξις καί ὁ Ἱερός θεσμός τῆς Συνόδου. Ἐκ τῶν ἔργων μας προκύπτει ὅτι σεβόμεθα ἀπολύτως τοὺς ἱερούς θεσμούς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καί ὅτι ἐπιθυμοῦμεν νά διαφυλάξωμεν «ἀκαινοτομήτως καί ἀμειώτως» (κατὰ τήν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον) «πάντα τὰ τῆς Ἐκκλησίας», καί ἰδιαίτερος τὰ δύο βασικά χαρακτηριστικὰ γνωρίσματά Της, τήν Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν (Ἀποστολικὴν Πίστιν), καί τήν γνησίαν Ἀποστολικὴν Διαδοχήν.

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ

ΣΥΣΣΩΡΕΥΜΕΝΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΑΤΗΣ

(Σχετικῶς μέ τήν παραιτήσιν Τοῦ Ἀρχιεπισκόπου)

Ὑπό τοῦ Θεολόγου Καθηγητοῦ κ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΓΚΟΥΤΖΙΑΝ

Γενικά Εἰσαγωγικά ἐπὶ τῆς «παραίτησεως» τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀνδρέου

Ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἀνδρέας, ἀπολύτως ἀντικανονικῶς καί ἐναντίον πρὸς κάθε ὀρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὴν δεοντολογία, προφασισθεὶς «λόγους ὑγείας», καί διὰ «νά συνεχίσῃ, ὅπως ἐδήλωσεν, ἀπρόσκοπτα τὸ ἔργον Τῆς ἡ Ἐκκλησίας», ὑπέβαλε τὴν 5.2.2003 τὴν παραιτήσιν του ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου, ὑποδείξας ὡς διάδοχόν του τὸν Σεβ/τον Πειραιῶς κ. Νικόλαον, πρὸς τὸν ὁποῖον μάλιστα ἔδωσε καί σχετικὰς ἐντολάς, τί ἐπειγόντως ὀφείλει νά ἐνεργήσῃ!... Ἡ παραιτήσις αὕτη ὑπεβλήθη εἰς μίαν μειοψηφίαν μόλις ἐκ τριῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι ΑΚΥΡΩΣ τὴν ἐνέκριναν, καί τὴν ἀπεδέχθησαν, ὡς δὴθεν Κανονικὴν καί ἡτιολογημένην!!! Τοῦτο, ὅμως, ὅπως κατωτέρω προκύπτει, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νομιμοποιεῖται.

Κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν, οἱ δύο, ἐκ τῶν τριῶν παρισταμένων Ἀρχιερέων, ἦτοι, οἱ Σεβ/τοι Ἀργολίδος κ. Παχώμιος καί Περιστερίου κ. Γαλακτίων, ὥρισαν «Τοποτηρητὴν» τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου, τὸν ἔχοντα τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης Σεβ. κ. Νικόλαον, καί ἀφοῦ ἤδη ὁ Μακαριώτατος, ὡς ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νά ἦτο κληρὸς ἀνθρώπινος, τὸν ὑπέδειξε ὡς «κληρονόμον», ἦτοι, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, διάδοχόν του. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν, χωρὶς νά ληφθῇ κἂν ὑπ' ὄψιν, ὅτι δέν συνεκρότουν Κανονικὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ὁ δὲ Ἐπίσκοπος κ. Νικόλαος εἶναι κατηγορημένος καί κατηγογελμένος, ἐπὶ διαστροφῇ καί παρερμηνεῖα Πατερικῶν κειμένων, κακοδοξία, βλασφημία, καί ἀρνήσει τῆς τε Ἐκκλησιολογίας τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῆς Ἀποστολικῆς του Διαδοχῆς, μέσω τοῦ 54/76 γνωστοῦ Ἀπαλλακτικοῦ του Βουλευματος. Δηλαδή, ἀντὶ ὁ Ἐπίσκοπος, ὡς κατηγογελμένος, νά κριθῇ Κανονικῶς, καί ἂν ἤθελε παραμείνῃ ἀμετανόητος καί νά καθαιρεθῇ, οὗτος «ἐβραβεύθη», δηλαδή ὑπεδείχθη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου, καί ὡς «κληρονόμος» τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου, διότι αὐτὸ ἐπέβαλον τὰ ξένα Κέντρα, ὅπως ἀλλοῦ πάλιν ἔχει καταγγελεῖ.

Ἐν συνεχείᾳ, μετὰ ἀπὸ ἀπεγνωσμένης προσπάθειας καί προηγηθείσας ματαιώσεις καί ἀναβολάς, τὴν 25.4.2003, ἡ συγκεκριμένη ὁμάς τῶν Ἐπισκόπων, συνεδρίασεν καί

διά δευτέραν φοράν ἀντικανονικῶς, ὡς δῆθεν «Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας». Κατ' αὐτήν ἡ ὁμάς προσεπάθησε νά στερεώσῃ τὴν ἀσπήρικτον ἀπὸ Κανονικῆς καὶ γενικώτερον Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως «παραίτησιν», μέ ἀποτέλεσμα ἡ **ΙΕΡΟΣΥΛΙΑ** τῆς 5.2.2003, κατ' αὐτὴν τὴν νέαν συνεδρίασιν, νά «λάβῃ» νέας τρομακτικὰς διαστάσεις. Κατὰ τὴν ὥς ἂν ὡ λοιπὸν ἡμερομηνίαν (25.4.2003), οἱ ὑπὸ τὸν ἀντικανονικῶς φερόμενον ὡς «Τοποτηρητὴν» Σεβ. Πειραιῶς κ. Νικόλαον, μόλις τέσσερις Ἀρχιερεῖς, ἥτοι, οἱ Σεβ/τοι κ. Παχώμιος, κ. Γαλακτίων, ὁ μὲ ἀσθενοφόρον μεταφερθεὶς κ. Γοργόνιος, καὶ ὁ παρὰ νόμῳ συμμετέχων κ. Ἀνδρέας, συνεδριάσαντες, κατ' ἀρχὴν ἀνεβίωσαν, τελειῶς ἀνεπιτυχῶς καὶ εἰς βάρος των, τὸ περὶ δῆθεν «ἀμαρτύρου» καὶ «καινοτομίας», (ἅς μᾶς ἐπιτραπῇ ἡ ἔκφρασις ὡς πραγματικῇ), σατανικόν, ἐπινόημα τῶν Φλωρινικῶν, (κ.κ. Καλλινίκου Σαραντοπούλου καὶ Ἀθανασίου Σακαρέλλου), καὶ τῶν ἀπὸ μακροῦ, ὡς ἐγκαθέτων των ἐνεργούντων εἰς τὸν χώρον τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κ.κ. Δ. Κάτσουρα, μ. Μαξίμου Τσακίρογλου καὶ τῶν ἀνταδέλφων του. Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἐπεκολέσθησαν προηγουμένας ἀνεπερείστους, ἀναποδείκτους, καὶ ἀπατηλὰς σκοπίμους «ἀποφάσεις», ὅπως π.χ. ἐκείνας τὰς ἀπὸ 17.5.2000, 14.2.2002 καὶ 4.12.2002, ⁽¹⁾ μέ τὰς ὁποίας, ὡς γνωστὸν, ἀκύρως «ἔχουν ἀφορίσει» τὸν γράφοντα, ὅπως ἀκριβῶς ἐπραξαν καὶ οἱ «πέντε» κατὰ τὸ 1993.⁽²⁾ Εἰς τὴν συνέχειαν «ἀπηγόρευσαν» καὶ εἰς τὸν Σεβ/τον κ. Κήρυκον, καὶ πάντα ἄλλον νά «διαφοροποιῇται» πρὸς αὐτὰς τὰς «ἀποφάσεις» τοῦ νέου γελοίου «Βατικανοῦ» τῶν Τσακίρογλου – Κάτσουρα καὶ τοῦ Φλωρινικοῦ Κέντρου, διότι μέ τὸ νά μὴ δέχεται καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος τὰς περὶ «ἀμαρτύρου καὶ καινοτομίας» «ἀφοριστικές» γελοίας «ἀποφάσεις» των, ὁ Ἐπίσκοπος «ἐκπύπτει τῆς πίστεως» καὶ «ἐξέρχεται τῆς Ἐκκλησίας»!

Ἐπίσης κατ' αὐτὴν τὴν συνεδρίασιν τῆς 25.4.2003, ἡ ὁμάς αὕτη τῶν τεσσάρων Ἀρχιερέων, ὑπὸ τὸν «ἐπιβάτην» τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου, Σεβ. Πειραιῶς κ. Νικόλαον, ἐξέδωκεν ἕνα νέον «Ἀνακοινωθέν» μέ Α.Π. 3183, τὸ ὁποῖον ξεπερνᾷ κάθε ὅριον γελοιότητος, ἀλλὰ καὶ μωρίας. Περί αὐτοῦ βλέπετε ἐν τῷ παρόντι καὶ εἰς τὴν στήλην «ΟΛΙΓΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ» σελ. 222 καὶ ἐξ.

Τὸ συσσωρευμένον ψεῦδος καὶ ἀπάτη εἰς μίαν εἰσήγησιν

Πρὶν ὅμως ἀπὸ αὐτὸ τὸ μοιραῖον «ἀνακοινωθέν», τὴν 25.4.2003, ἔχομεν ἄλλο πνευματικόν κακοῦργημα ἀπὸ τὴν ἰδίαν ὁμάδα ὑπὸ τὸν Σεβ. κ. Νικόλαον. Πρόκειται διὰ μίαν «εἰσήγησιν» τοῦ Σεβ. κ. Νικολάου, ἡ ὁποία ἤδη ἐδημοσιεύθη καὶ αὕτη εἰς τὸν Κ.Γ.Ο. τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἐ.ἔ. Δι' αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως τόσον ἡ «παραίτησις» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅσον καὶ ἡ κατόπιν «μετάθεσις» του ὡς «Προέδρου Πατρῶν» παρουσιασθοῦν ὡς Κανονικῶς γινόμεναι, ἐσυσσωρεύθησαν καὶ ἐλέχθησαν ἀσύληπτα ψεῦδη καὶ διεπράχθη πρωτοφανὲς ΑΠΑΤΗ.⁽³⁾ Οἱ συντάκται αὐτῆς τῆς εἰση-

(1) Βλέπετε σχετικῶς εἰς τοὺς τόμους τῆς «Ὁρθοδόξου Πνοῆς» 11ον, σελ. 88, 12ον, σελ. 75-89, καὶ 121-132 καὶ 267-279, καὶ 13ον, σελ. 3-14, 144-162 καὶ 237-250 καὶ 283-286.

(2) Ἀποδείξεις, ὅτι εἶναι συνεχισταὶ τοῦ «ἔργου των πέντε» καὶ ὅτι κατευθύνονται ἀπὸ τὰ ἴδια Κέντρα, ἐκ τῶν ὁποίων κατηθύνοντο καὶ ἐκεῖνοι.

(3) Ὁ Σεβ/τος κ. Νικόλαος μονίμως αὐτὸ τὸ ἔργον ἐπιτελεῖ! Ἀντιγράφει κακῶς, παραχαράσσει καὶ περιστρέφει κείμενα Πατερικά – Συνοδικά, παρερμηνεύει καὶ ἐν τέλει ψεύδεται. Εἶναι γνωστὰ ταῦτα εἰς τὸ βιβλιδιόν του «Προσκυνητὴ ἡ εἰκόνα τῆς Ἀγίας Τριάδος», ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ τακτικόν ἔντυπον τῆς Μητροπόλεώς του περὶ τοῦ ὁποίου... δὲν χωρεῖ λόγος!...

γήσεως καί ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος ὡς εἰσηγητής, ἐπροχώρησαν εἰς τό ψεῦδος καί τήν ἀπάτην, διότι προφανῶς ἐπίστευσαν, ὅτι τὰ ἀσύστολα ψεύδη, καί ἔν τισι καί αἱ «μισοαλήθειαι» καί ὅσα γενικῶς ἀναφέρονται εἰς τήν εἰσήγησιν, εἶναι ἀδύνατον νά ἐλεγγθοῦν ὑπό τῶν ἀπλῶν χριστιανῶν καί ἐπομένως δέν θά ἀποκαλυφθοῦν καί δέν θά ἐκτεθοῦν, ἐνῶ, ὅπως παρουσιάζονται εἰς τήν εἰσήγησιν, «πεΐθουν» τόν ἀναγνώστην.⁽⁴⁾

Διά νά καλυφθοῦν, λοιπόν, ὅλαι αἱ ἀπό 5.2.2003 πτυχαί τῆς ἱεροσύλου συμπαιγνίας περί παραιτήσεως μετά συναλλαγῆς, καί νά προχωρήσουν τὰ σχέδιά των, τήν 25.4.2003, ὁ φερόμενος ὡς «Τοποτηρητής τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου» Σεβ. Πειραιῶς κ. Νικόλαος, ἀνέγνωσε μακροσκελῆ εἰσήγησιν, ἡ ὁποία ἐνῶ φαντάζει, ὀρθῶς, «ὡς ἄγγελος φωτός», ὁμως, τολμῶμεν εἰπεῖν, δι' αὐτῆς εἰσηγείται, ὅχι ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος ἀλλά τὰ ξένα κέντρα καί ὁ πατήρ τοῦ ψεύδους, ὁ ὁποῖος ἀπ' ἀρχῆς ψεύδεται, ὑποκρίνεται καί ἐξαπατᾷ. Τό κείμενον φέρει τόν τίτλον: «**ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΝΗΣΩΝ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΗΣ 25.4.2003 (Ε.Η.) ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Παραίτησεως τοῦ Μακ/του ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου καί τῶν ἐξ αὐτῆς προκυπτόντων καί ἀνακυψάντων θεμάτων**», χωρίζεται δέ εἰς ἐξ (6) μέρη, τὰ ὁποῖα φέρουν τοὺς ὑποτίτλους:

- 1) *Τό γεγονός τῆς παραιτήσεως τοῦ Μακαριωτάτου.* (Κ.Γ.Ο. τ. Ἀπρίλ. 2003, σελ. 34).
- 2) *Ἡ παραίτησις Ἐπισκόπου κατὰ τοὺς θεῖους καί Ἱ. Κανόνας.* (Αὐτ. σελ. 84–36).
- 3) *Ἡ παραίτησις Ἐπισκόπου εἰς τήν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας.* (Αὐτ. σελ. 86–88).
- 4) *Ἡ παραίτησις τοῦ Μακ/του Ἀρχ/που Ἀθηνῶν κ. Ἀνδρέου ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου.* (Αὐτ. σελ. 89–90).
- 5) *Ἡ ἀποδοχή τῆς Παραίτησεως τοῦ Μακαριωτάτου. Ἀποφασίς καί ἀντιδράσεις.*
- 6) *Γενικά συμπεράσματα καί Προτάσεις.* (Αὐτ. σελ. 91–94).

Θά ἐνδείκνυτο νά ἀσχοληθῶμεν μέ ὅλας τὰς παραγράφους διεξοδικῶς, ἀλλά ἕνας τοιοῦτος ἔλεγχος θά ἀπαιτοῦσε πολλὰς σελίδας καί ἐπομένως θά ἦτο πολὺ κουραστικόν, διὰ κάθε πιστόν, ἐνῶ ἴσως ἀπέβαιναν καί ἀνωφελές ὡς ἀναποτελεσματικόν. Διά τοῦτο, θά ἀναφερθῶμεν μόνον, ὅσον χρειάζεται νά ἀποδειχθῇ, ὅτι καί ἡ εἰσήγησις αὕτη, ἀποτελεῖ μνημεῖον ψεύδους καί ἀπάτης, ὅπως καί ἐκείνη τῆς 14.2.2002.

Ἐπὶ τόν ἔλεγχον καί ἀνατροπὴν τοῦ συσσωρευμένου ψεύδους

Τό ὅτι ὑπάρχουν εἰς τήν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἑκατοντάδες ἀναγκαστικά «παραίτησεις» Ἐπισκόπων καί Πατριαρχῶν, ὅπως καί παραιτήσεις διὰ εἰδικούς λόγους προβλεπομένους ἀπὸ τοὺς Κανόνας, αὐτό δέν τό ἀμφισβητεῖ κανεὶς, ἀλλὰ «παραίτησις» ὡς αὕτη τοῦ Μακαριωτάτου, ἥτοι «ἐκουσία παραίτησις» (= συμπαιγνία), μέ τοιαύτας ἱεροσύλους σκοπιμότητας, δέν ὑπάρχει οὔτε μία. Θά ἀναφερθῶμεν, λοιπόν, εἰς τήν εἰσήγησιν συγκεκριμένως καί ἐπακριβῶς, καί θά παραθέσωμεν

(4) Ὅπως ἀκριβῶς ἔγραφεν καί ὁ «Ἀχαΐας» κ. Καλλίνικος εἰς τὰ περιοδικὰ του, μέχρι ποῦ ἐπέτυχε νά τοὺς «βάλλῃ καλὰ στό χέρι...». Τί σύμπτωσις; Ἀραγε ποῖος ἔγραψε τὰ ἄρθρα τοῦ Καλλινίκου καί ποῖος ἔχει βάλει τήν δεξιάν του καί εἰς τὰ κείμενα καί τὰς «ἀποφάσεις» τῶν ἡμετέρων, ὅπως καί εἰς αὐτήν τήν ἀχαρακτήριστον εἰσήγησιν;

ἀποδείξεις σαφείς καὶ ρητάς, ὥστε νά φανερωθοῦν καὶ κατελεγχθοῦν τὰ ἀπίστευτα ἐλεεινὰ ψεῦδη, διὰ νά μὴν εὕρη τόπον ὁ πονηρός καὶ ἐπιβάλῃ καὶ στερεώσῃ τὴν δαιμονικὴν πλάνην, καθ' ἣν δῆθεν ἡ παραίτησις Ἐπισκόπου εἶναι Κανονικὴ καὶ δεδομένη εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐπομένως δέν πρέπει νά κατηγορηταί.⁽⁵⁾

— **ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΥ** ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὸ γεγονός τῆς παραιτήσεως τοῦ Μακαριωτάτου», ἐπειδὴ, κατ' ἀρχάς, γίνεται λόγος περὶ τῆς συγκλήσεως τῆς «Συνόδου» τῆς 5.2.2003, καὶ τῆς συνθέσεώς της, παρατηρῶμεν ὅτι ἡ συνεδρίασις αὕτη εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του ὁ Μακαριώτατος καὶ ἐγένετο δεκτὴ, πάσχει ἀκυρότητος, διότι ἐκ τῶν δέκα Ἀρχιερέων παρόντες ἦσαν μόνον πέντε, ἐξαιρουμένου τοῦ Μακαριωτάτου, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσεν ὅτι «παραιτεῖται». Καὶ ἐξ αὐτῶν, ὅμως, τῶν πέντε ὁ μὲν Σεβ. Μεσογαίας κ. Κήρυκος διεφώνησεν, ὑπέβαλεν προφορικὴν ἔνστασιν καὶ τελικὰ ἀπεχώρησεν, ὁ δὲ Διαυλείας κ. Ἀνδρέας δέν δικαιούται νά συμμετέχῃ εἰς τὰς Συνόδους, διότι ἐπὶ 8 ἔτη, ἀφ' οὔτου ἐχειροτονήθη, δέν ἐγκατεστάθη εἰς τὴν ἐπαρχίαν του καὶ δέν ἀνέλαβε τὴν διαποίμανσιν αὐτῆς, ὅπερ μείζον θέμα Κανονικόν καὶ Ἐκκλησιαστικόν.⁽⁶⁾ Δηλαδή ἔχομεν μίαν «Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας» μὲ τρεῖς Ἀρχιερεῖς!

— **ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΝ** τῆς Εἰσηγήσεως ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ παραίτησις Ἐπισκόπου κατὰ τοὺς θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας», πρέπει νά ἐπισημανθῇ ὅτι διατυπώνονται ὠρισμένοι βασικαὶ ἀλήθειαι, ὅπως:

«... ἡ Ἱερωσύνη (σ.σ. καὶ ἡ Ἀρχιερωσύνη βεβαίως) εἶναι ἀνεξάλειπτος εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος κανονικῶς τὴν ἔλαβε... διατηρεῖ αὐτὴν τὴν ιδιότητα διὰ βίου καὶ μόνον ἡ Ἐκκλησία... εἶναι δυνατόν διὰ Κανονικοῦς λόγους καὶ αἰτίας νά τὸν παύσῃ διὰ τῆς καθαιρέσεως... προκειμένου δὲ περὶ τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι ἀδιάρρηκτος ὁ σύνδεσμος μεταξύ τοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς πόλεως εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἐπίσκοπος θά ἐνεργήσῃ τὰ τοῦ ἀξιώματός του».

Καὶ πάλιν: «... γίνεται σαφές ὅτι, κατὰ τὴν τάξιν καὶ παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὄνομα καὶ ἡ ιδιότης τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι ἀδιαίρετον ἀπὸ τὸ ποίμνιον καὶ τὸν τρόπον εἰς τὸν ὁποῖον αὐτός κατεστάθη διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος ποιμήν».

Καὶ πάλιν: «... ἡ Ἐκκλησία δέν προβλέπει παραίτησιν Ἐπισκόπου... ἐκτός βεβαίως καὶ ἂν εἶναι ἀνάξιοι τῆς Ἀρχιερωσύνης, ὁπότε... θά πρέπει νά κατακρίνονται. Οὕτω ὁ ΙΣΤ Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου κάνει λόγον περὶ ἐκουσίας παραιτήσεως Ἐπισκόπου... ἔνεκα ἐγκλημάτων κωλυτικῶν τῆς Ἱερωσύνης, ὁπότε καὶ τῆς Ἀρχιερωσύνης» (Κ.Γ.Ο. Ἀπρίλ. 2002, σελ. 84-85). Ὅλα αὐτὰ εἶναι

(5) Χίλιες φορές θά τό ηὔχόμεθα νά εἶναι ἔτσι καὶ ἡμεῖς νά εἴμεθα συκοφάνται κλπ., ἀλλά δυστυχῶς, ὁ Μακαριώτατος καὶ δύο τρεῖς Ἀρχιερεῖς, εἴτε πλανώμενοι, εἴτε ἐνσυνειδήτως κατέστησαν πολλαπλῶς ἱερόσυλοι καὶ εἰς πολλὰ βλάπτουν τό ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά προηγουμένως καὶ τὴν ψυχὴν των.

(6) Δέν σχολιάζομεν τό γεγονός ὅτι ὁ Σεβ. κ. Ἀνδρέας δέν ἔχει καὶ συμπεριφορὰν καὶ προσωπικότητα Ἐπισκόπου, ἀφοῦ συμπεριφέρεται ὡς ἓνας μοναχός, ὁ ὁποῖος ἀπαράδεκτως κάμνει τυφλὴν ὑπακοὴν εἰς τοὺς ἀδελφούς Τσακίρογλου καὶ καθίσταται βαπτικώτατον φερέφωνόν των!...

ἀληθέστατα καὶ ὀρθῶς σημειώνονται, ὅπως ἀληθέστατα εἶναι καὶ τὰ δύο ἐκ τῶν τριῶν συμπερασμάτων, τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦν, ἐνῶ τὸ τρίτον, ὅπως θά προκύψῃ, εἶναι διαστροφικόν τῆς ἀληθείας. Τὰ ὀρθὰ συμπεράσματα εἶναι τὰ κάτωθι:

«α) Ὅτι οἱ Ἐπίσκοποι δέν πρέπει νά παραιτοῦνται τῶν Ἐπισκοπῶν των καὶ μάλιστα διὰ λόγους ἀμελείας, ραθυμίας καὶ μικροψυχίας, παρὰ μόνον, ἐάν ἐλέγχωνται διὰ ἐγκλήματα ἐμποδίζοντα τήν Ἀρχιερωσύνην.

β) Ἐπειδὴ τὸ ὄνομα Ἐπίσκοπος δέν διαχωρίζεται ἀπὸ τήν Ἐπισκοπήν, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος παραιτεῖται τῆς Ἐπισκοπῆς δέν πρέπει νά ἔχῃ οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε τήν τιμὴν, οὔτε τήν ἐνέργειαν τοῦ Ἐπισκόπου».

Πάρα πολύ σωστά καὶ ἅγια καὶ αὐτὰ τὰ συμπεράσματα, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ Κανονικὴ τάξις, ἡ πράξις καὶ ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ παρακαλεῖται ὁ ἀγαπητὸς ἀναγνώστης νά τὰ προσέξῃ καὶ νά τὰ κατανοήσῃ πολὺ καλά, διότι πρέπει ὅλοι, μετὰ ἀπὸ αὐτά, νά διερωτηθῶμεν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πῶς παρητήθη ὁ Μακαριώτατος καὶ πῶς αὕτη ἡ «παραίτησις» ἐνεκρίθη καὶ ἐγένετο δεκτὴ καὶ μάλιστα ἀπὸ μία μειοψηφία τριῶν μόλις Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων; Μήπως ὁ Μακαριώτατος ἐπεκαλέσθη «κωλυτικὰ» τῆς Ἀρχιερωσύνης, ἢ μήπως «περιέπεσεν εἰς νόσον χαλεπὴν, ἀκίνησιάν αὐτῷ ἐμποιοῦσαν», ἢ μήπως «ἔχασε τήν ἐπικοινωνίαν μέ τὸ περιβάλλον»; Ἀσφαλῶς τίποτε ἐξ ὧν αὐτῶν δέν ἐπεκαλέσθη ὁ Μακαριώτατος, διότι τίποτε ἐξ αὐτῶν δέν ὑφίσταται. Ἀπλῶς ἰσχυρίσθη «λόγους ὑγείας», οἱ ὅποιοι δέν ὑφίστανται, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος εἰς τήν συνέχεια ἐν τῇ πράξει τοὺς «ἀνεκάλεσεν». Ἐπομένως οἱ Σεβ/τοι κ.κ. Νικόλαος, Παχώμιος καὶ Γαλακτίων, συνεχίσαντες καὶ μετὰ τήν ἔνστασιν, ὡς ἐλαχίστη μειοψηφία, τήν συνεδρίασιν των, ἀντικανονικῶς ἐγκρίναντες καὶ δεχθέντες τήν δῆθεν «ἐκουσίαν παραίτησιν» τοῦ Μακαριωτάτου, ΑΥΤΟΔΙΚΑΙΩΣ ὑπέπεσαν εἰς βαρυτάτην ὑποδικίαν ἐναντι συνόλου τῆς Κανονικῆς Τάξεως, ἀφοῦ καταφανῶς ἐνήργησαν παρὰ Κανόνας καὶ ἀντίθετα πρὸς τήν δισχιλιετὴν πρᾶξιν καὶ παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἠγνόησαν καὶ τήν ἔνστασιν τοῦ Σεβ. Μεσογαίας κ. Κηρύκου ὅπερ ὑπερμεῖζον κανονικόν θέμα. Δεδομένου δέ καὶ ὅτι ὅλα αὐτὰ ἐγίναν χάριν ὑστεροβούλου κακῆς σκοπιμότητος..., τί ἄλλο παρὰ ὡς ἱεροσυλία μπορεῖ νά χαρακτηρισθῇ ἡ ὅλη ὑπόθεσις;

Πρὸ αὐτοῦ τοῦ ἀδιεξόδου καὶ ἔχων προφανῶς ἐπίγνωσιν αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον διεπράχθη τὴν 5.2.2003, ὁ εἰσηγητὴς, θολώνει εἰς τήν συνέχειαν τὰς ἀνωτέρω ἀληθείας καὶ ὀρθὰ συμπεράσματα, μέ ἐν τρίτον συμπέρασμα, τὸ ὁποῖον ὁμως εἶναι ΑΜΑΡΤΥΡΟΝ καὶ ΣΤΡΕΒΛΟΝ. Ἰδοὺ τὸ ἐν λόγῳ τρίτον συμπέρασμα:

γ) Ἡ Ἐκκλησία, καίτοι δέν ἐνθαρρύνει τίς παραιτήσεις Ἐπισκόπων ἐκ τῶν Ἐπισκοπῶν των ἢ μᾶλλον τὰς ἀποδοκιμάζει, ἐν τούτοις ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, τῶν συνθηκῶν καὶ τῶν αἰτιῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας καὶ διὰ τὰς ὁποίας αὗται γίνονται, ἐν τῇ πράξει δέχεται ὅπως τήν τελικὴν ἐπ' αὐτῶν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν καὶ περὶ τῆς ἀποδοχῆς των, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς διατηρήσεως τῆς τιμῆς, τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς ἐνεργείας τῆς Ἀρχιερωσύνης τῶν παραιτουμένων ἔχει αὐθεντικῶς ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων, ἢ ὁποία δύναται νά οἰκονομήσῃ κατὰ τὸ συμφέρον τῶν ψυχῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὰ πράγματα. Αὐτὸ ἄλλωστε μαρτυρεῖ καὶ ἡ διαχρονικὴ πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως θά δοῦμε στήν συνέχεια».

Γεννάται ή άπορία: «Είναι διαχρονική πράξις τής 'Εκκλησίας» ή παραιτήσις και δή ως αυτή ή «παραίτησις» του Μακαριωτάτου; Και ή άπάντησις είναι ευθέως ΟΧΙ. Διότι τά «αίτια διά τά όποια» μπορεί νά γίνη δεκτή ή παραίτησις 'Επισκόπου είναι δεδομένα υπό των ιερών Κανόνων. 'Η Κανονική τάξις δέν αφήνει κανένα περιθώριον, εις καμμίαν Σύνοδον των 'Επισκόπων, νά «δύνатаι νά οίκονομήση» συμπαιγνίας, ως αυτήν τής 5.2.2003.⁽⁷⁾ Υπογραμμίζομεν δέ, ότι και ό μεγάλος Κανονολόγος Κ. Ράλλης, του όποίου τήν σχετικήν έπιστημονικήν μελέτην κακώς άντιγράφουν, έν έκάστη των περιπτώσεων τάς όποίας σημειώνει, δέν άποκρύπτει τάς ευλόγους αίτίας αυτών των παραιτήσεων, αλλά λέγει και τί έκάστοτε ίσχυσεν έν τόπω και χρόνω έξ έπόψεως Κανονικού και 'Εκκλησιαστικού δικαίου (και ευρύτερον πολιτικού).

Όστόσον συμφωνούμε, ότι τήν τελικήν κρίσιν και άπόφασιν επί παντός θέματος Πνευματικού, Δογματικού, Όρθοδοξίας, Κανονικής Τάξεως, και διοικήσεως, καθώς και τής «Παραίτησεως» έχει ή 'Ιερά Σύνοδος. Ποία όμως Σύνοδος; 'Εκείνη τής 5.2.2003, κατά τήν όποίαν, παρεβιάσθη κάθε κανονική τάξις και όπως ήδη έπισημάναμε, παρίσταντο έκ των 10 'Αρχιερέων, κατ' αρχάς 6, μετά δέ τήν παραίτησιν του Μακ. 'Αρχ/που κ. 'Ανδρέου, και τήν αποχώρησιν του Σεβ. Μεσογαίας κ. Κηρύκου, απέμειναν τρεις, ήτοι, οι έξής δύο, ό 'Αργολίδος κ. Παχώμιος και ό Περιστερίου κ. Γαλακτίων, οι όποιοι εξέλεξαν ως «Τοποτηρητήν» τον Σεβ. κ. Νικόλαον κλπ.; (του Σεβ. Διαυλείας μή δικαιουμένου νά συμμετέχη εις τάς συνεδριάσεις), 'Απαγε τής βλασφημίας. Αυτά τά Συνέδρια κάθε άλλο παρά Συνεδριάσεις «'Ιερās Συνόδου» δύνανται νά λογισθούν, αλλά μόνον ως συνέδρια άνομίας, άφου και άντικανονικά και πραξικοπηματικά και φατριαστικά ένήργησαν, και κατά τής ειρήνης και τής ένότητος τής 'Εκκλησίας άπεπειράθησαν νά θεσμοθετήσουν τήν άνομίαν και τήν βλασφημίαν!... Διά νά άναγνωρισθί ως Κανονική και Όρθόδοξος 'Ιερά Σύνοδος μία σύναξις 'Επισκόπων, πρωτίστως οι 'Επίσκοποι, οι όποιοι συμμετέχουν, πρέπει νά σέβωνται, νά υπακούουν, νά υποτάσσωνται και νά αποφασίζουν, όπως διαγορεύουν οι 'Ιεροί Κανόνες και ή διηνεκής πράξις και παράδοσις τής 'Εκκλησίας, ήτοι έν Πνεύματι 'Αγίω, και όχι όπως έπραξαν εις τάς άντικανονικάς συνεδριάσεις των τής 5.2.2003 και 25.4.2003 οι συγκεκριμένοι τρεις Σεβ/τοι 'Αρχιερείς.

Τό άνωτέρω όμως τρίτον συμπέρασμα άποτελεί και είδος νέας θεσμοθεσίας, διότι ό Σεβ/τος εισηγείται ως Κανονικήν και διαχρονικήν πράξιν τήν συμπαιγνίαν περί παραιτήσεως του Μακαριωτάτου. Εις τήν περίπτωσιν όμως του Μακαριωτάτου, έχομεν πολύ χειρότεραν μορφήν και αυτής τής γνωστής Σιμωνίας, διότι κατ' αυτήν δέν πωλείται και δέν αγοράζεται τό 'Αποστολικόν χάρισμα διά χρημάτων, αλλά

(7) Ταυτα δεδομένου ότι κατά τήν Κανονικήν Τάξιν και «τόν τύπον τής Κανονικής Παραίτησεως» έν τώ 'Ιερώ Πηδαλίω, Κανονική και έκουσία παραίτησις προβλέπεται μόνον υπό του ΙΣΤ' τής Πρωτοδευτέρας, και του Ι' του 'Αγίου Κυρίλλου 'Αλεξανδρείας, οι όποιοι προϋποθέτουν άποκλειστικώς ως λόγους, κωλυτικά τής 'Αρχιερωσύνης, και νόσον (όπως τήν αναφέρει ό Κανών), όποτε ό παραιτούμενος παραιτείται τής τε 'Επισκοπής και τής 'Αρχιερωσύνης. Άλλη ταράιτησις έκουσία δέν ύπάρχει, παρά μόνον παραιτήσεις ύποχρεωτικά, έξαναγκαστικά έκθρονίσεις, έξορία, ή και μαρτυρικός θάνατος.

τό συναλλασσόμενον καί «ἐκπορνευόμενον», μεταξύ Ἀρχιερέων, εἶναι αὐτό τοῦτο τό εἰδικόν θεῖον χάρισμα τῆς Ἀρχιερωσύνης. Εἰς τήν περίπτωσιν τοῦ Μακαριωτάτου, ὁ ἴδιος ἔχει τό Ἀποστολικόν χάρισμα, καί τό ἀρνεῖται, τό διαπραγματεύεται καί τό ἀνταλλάσσει μέ κάποιας Ἐπισκοπικᾶς χειροτονίας, καί τοῦτο διὰ νά συνεχισθῇ ἡ κατοχή τῶν Ἱερῶν Μονῶν καί νά προχωρήσῃ ἡ κατά τῆς Ἐκκλησίας προδοσία.⁽⁸⁾ Διὰ τούς λόγους αὐτούς, ὅσοι γνωρίζουν ταῦτα καί σιωποῦν, καθ' ἡμᾶς, εἶναι πῶς ἀσεβεῖς ἀπό τούς αὐτουργούς, καί καθίστανται, διὰ τῆς σιωπῆς τῶν περισσότερων ἱερόσυλοι καί βέβηλοι καί εἰς τήν τάξιν τῶν ἀπίστων ὑποπίπτουν.

— Εἰς τὴν ΤΡΙΤΗΝ ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΝ ὑπὸ τὸν τίτλον: «*Ἡ παραιτήσις Ἐπισκόπου εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας*», ὁ εἰσηγητὴς ἀναφέρει μακρὰν σειρὰν «*Παραιτήσεων Ἐπισκόπων*», τὰς ὁποίας, ὅπως λέγει, «*ἐνέκριναν πολλαὶ Σύνοδοι, Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαὶ*!», ἐνῶ σκοπῖμω δὲν λέγει τούς ἀναγκαστικούς λόγους, ἢ γενικά τούς λόγους ἐκάστης παραιτήσεως. Οὕτω ἐνῶ αἱ πηγαί, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀντιγράφει τὴν πληθύν τῶν παραιτήσεων, λέγουσιν σαφῶς τί εἶδους παραιτήσεων ἐνέκριναν αἱ Σύνοδοι (Οἰκουμενικαὶ ἢ Τοπικαὶ), ὁ εἰσηγητὴς τὸ ἀποκρύπτει. Δι' αὐτό, πρέπει νά ἴδωμεν ἐπακριβῶς τὰς περιπτώσεις, τὰς ὁποίας ἀναφέρει, διὰ νά διαπιστωθῇ, ἂν ὁ Εἰσηγητὴς λέγει τὴν ἀλήθειαν ἢ διατυπώνει ἀσύστολα ψεῦδη, μέ ὅ,τι σημαίνει αὐτό διὰ τὸν ἴδιον, ὅπως καί διὰ τούς ἐγκρίναντας αὐτὴν Ἀρχιερεῖς, οἱ ὅποιοι οὕτω συνήργησαν εἰς τὸ **ΨΕΥΔΟΣ** καί τὴν **ΑΠΑΘΗΝ**, διὰ νά περάσῃ ἡ ἱερόσυλος **ΣΥΜΠΑΙΓΝΙΑ** τῆς 5.2.2003, καί τὸ «Ἀνακοινωθέν» τῆς 25.4.2003.

Πρῶτον ψεῦδος - Ἀπάτη

Γράφει εἰς τὴν ἐν λόγῳ β' παράγραφον: «*Ὡς πρώτη γνωστὴ ἐπισκοπικὴ παραιτήσις θεωρεῖται ἡ τοῦ μετέπειτα Ἀντιοχείας Μελετίου, ὁ ὁποῖος παρητήθη τῆς Ἐπισκοπῆς Σεβαστείας (Ἀρμενίας) κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα μ.Χ.*» (Κ.Γ.Ο., Ἀπρίλιος 2003, σελ. 86). Δηλαδή, κατὰ τὸν εἰσηγητὴ, ὁ Ἀντιοχείας Μελέτιος **ΠΑΡΗΤΗΘΗ ΕΚΟΥΣΙΩΣ** καί ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεδέχθη μίαν τοιαύτην παραιτήσιν! Τοῦτο, ὅμως, εἶναι ψευδές. Ἰδοὺ τί ἀναγράφεται εἰς τὰς πηγὰς: «*Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν Μελέτιος ὁ θεσπέσιος πόλιν τινὰ τῆς Ἀρμενίας οἰκῶν, εἴτα τῶν ἀρχομένων τὸ δυσήνιον (= δυσκολοκυβέρνητον) δυσχεράνας, ἡσυχίαν ἤγεν ἐτέρωθεν διατρίβων.*»

Ὁ Ἅγιος Μελέτιος, κατ' ἀρχὰς ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος εἰς τὴν κενὴν Ἐπισκοπὴν Σεβαστείας, τῆς ὁποίας ὁ Ἐπίσκοπος Εὐστάθιος, **ΕΞΕΘΡΟΝΙΣΘΗ** τὸ 358. Οἱ ὁπαδοὶ ὅμως τοῦ ἐκθρονισθέντος Εὐσταθίου ἀντέδρασαν σφοδρῶς κατὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Μελετίου, ὅθεν ὁ Ἅγιος διὰ νά μὴ δυσχεράνη περισσότερο τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, *ἠναγκάσθη καί εἰς παραιτήσιν, καί εἰς ἀπομάκρυνσίν του* εἰς τὴν Βέρροϊαν τῆς Συρίας, ὅπου ἰδιώτευσεν μέχρι τὸ 360. Κενωθέντος τοῦ Θρόνου τῆς

(8) Δὲν χωρεῖ εἰς τὸ μυαλό μας πῶς καί διὰ ποίας αἰτίας ἐφθασαν τόσοσιν ὁ Μακαριώτατος, ὅσον καί οἱ δύο τρεῖς Ἀρχιερεῖς εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ὡστόσον τὰ αἰτία, καθ' ἡμᾶς, δὲν πρέπει νά ἀναζητηθοῦν εἰς προσωπικὰ ἁμαρτήματα, ἀλλὰ εἰς ἄλλα θανάσιμα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι βλασφημίας κλπ. ὅπερ ἐπανειλημμένως καί ἐπισήμως κατηγγέλεθαι πολλάκις καί ὑπὸ πλείονων τοῦ ἐνός Ἐπισκόπου, καί ὑπὸ Κληρικῶν καί λαϊκῶν... Τὸ ὅτι ἐσκεμμένως ἀναβάλλονται αἱ συμπεφωνημένοι ἐπισκοπικαὶ χειροτονίαι, διὰ νά διασκεδασθῇ ἡ καταγγελία περὶ «συναλλαγῆς», φοβούμεθα ὅτι θά προκαλέσῃ τὴν ἐκκρηξίν καί ἄλλων προβλημάτων – σκανδάλων.

Ἀντιοχείας, ὁ Ἅγιος Μελέτιος πάλιν ἐξελέγη τὴν 27 Ἰανουαρίου 360. Οἱ Ἀρειανοὶ ὁμως καὶ πάλιν, πολὺ σύντομα, ἠμφισβήτησαν καὶ αὐτὴν τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἁγίου Μελετίου, (ἦσαν καὶ ἄλλοι ὑποψήφιοι διὰ τὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας) καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος, τὸ 361, κατορθώνουν νὰ ἐκθρονίσουν τὸν Ἅγιον καὶ νὰ τὸν ἐξορίσουν.

Τὸ 362 ὁ Ἅγιος Μελέτιος ἀνακαλεῖται ἐκ τῆς ἐξορίας καὶ ἀποκαθίσταται εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας, ἀλλ' ὄχι μονίμως. Τὸ 365 ἀκολουθεῖ πάλιν δευτέρα ἐκθρόνισις καὶ ἐξορία, ἡ ὁποία ἐκράτησε μέχρι τὸ 367, ὁπότε καὶ πάλιν ἀνακαλεῖται καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας. — Τὸ 371 ἀκολουθεῖ τρίτη ἐκθρόνισις καὶ ἐξορία τοῦ Ἀγίου, ἡ ὁποία ἐκράτησε μέχρι τὸ 378, ὁπότε καὶ πάλιν ἀνακαλεῖται καὶ ἀναλαμβάνει τὸν θρόνον του. Τέλος τὸ 381 προεδρεύει τῆς Β' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀλλὰ ὀλίγον ἀργότερα, τέλος Μαΐου 381 ἐκοιμήθη. (Θ.Η.Ε., Τόμος Η', σελ. 926-932).

Διερωτώμεθα, ποῦ εἶδεν ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος καὶ οἱ δύο τρεῖς Ἀρχιερεῖς «ἐκουσίαν παραίτησιν», ἢ «κατ' οἰκονομίαν ἀποδοχὴν μιᾶς τοιαύτης παρα.τήσεως», ἐπὶ τῆς ὁποίας θέλουν νὰ στηρίξουν τὴν ἱερόσυλον συμπαιγνίαν τῆς 5.2.2003; Διατί αὐτὸ τὸ ψεῦδος καὶ ἡ πλαστογραφία; Ποίας συνεπειᾶς ἔχει διὰ τὸν ἴδιον καὶ τοὺς συνεργήσαντας Ἐπισκόπους; Καὶ τὸ μέγιστον κακὸν εἶναι τὸ «ὑπὸ ποίας καὶ διὰ ποίας αἰτίας, λόγους καὶ σκοπιμότητας» ἀποτολμᾶται αὐτὸ τὸ ἔργον τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀπατεῶνος διαβόλου;⁽⁹⁾

Δεύτερον ψεῦδος - Ἀπάτη

Συνεχίζων εἰς τὴν ἰδίαν παράγραφον γράφει ὅτι: ...αἱ παραιτήσεις τῶν Ἐπισκόπων διαιροῦνται εἰς δύο εἶδη: α) Εἰς τὴν παραίτησιν ἐκ τοῦ θρόνου τουτέστιν τῆς ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ ἀσκήσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος μέ ταυτόχρονον διατήρησιν τῆς Ἀρχιερωσύνης δηλαδὴ τῆς δυνατότητος νὰ τελῇ τὰ τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ β) Εἰς τὰς παραιτήσεις καὶ ἐκ τοῦ θρόνου καὶ ἐκ τῆς Ἀρχιερωσύνης. Ἐξ αὐτοῦ δέ τὸ συνηθέστερον εἶναι τὸ πρῶτον» (Αὐτόθι σελ. 87). Ἀντιγράφει καὶ ἐδῶ τὸν Κ. Ράλλη, ὁ ὁποῖος ἐνῶ πράγματι εἰς τὴν παράγρ. 3 ὑπὸ τὸν τίτλον «Εἶδη», λέγει περίπου τὰ αὐτά, ὁμως εἰς τὴν συνέχειαν καὶ δὴ μέ ὅσα εἰς τὴν ἰδίαν του μελέτην ἀναφέρει εἰς τὰς παραγράφους «παράγρ. 4 Ὅροι τοῦ κύρους» καὶ «παράγρ. 5 Ἐπακόλουθα» καὶ «παράγρ. 6 Παραίτησις ἐπὶ ὄρω», ἀποκλείει κάθε περίπτωσιν νὰ ἐνταχθῇ ἡ παραίτησις τοῦ Μακαριωτάτου εἰς ἓν ἐκ τῶν δύο εἰδῶν.

Ὁ Κων. Ράλλης εἰς τὸ ἔργον του «Περὶ παραιτήσεως Ἐπισκόπου», ὡς Κανονολόγος, ἐρευνᾷ τὸ θέμα καὶ γράφει ἀντικειμενικῶς, δέν θεσμοθετεῖ ἀντίθετα πρὸς τὴν Κανονικὴν Τάξιν καὶ δέν ἀνάγει τὰς παραιτήσεις εἰς «διαχρονικὸν γεγονός τῆς Ἐκκλησίας», ἀλλὰ ἐπαναλαμβάνω, ὡς ἐπιστήμων ἐρευνητῆς ἐκθέτει τὰς παραιτήσεις, ἀδιακρίτως, καὶ χωρὶς νὰ ἀποκρύπτῃ τὰς ἀληθεῖς καὶ εὐλόγους αἰτίας,

(9) Διερωτώμεθα, μέχρι πότε ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος, θά ψεύδεται εἰς τὰς μηνύσεις του καὶ τὰς εἰσηγήσεις του, καὶ θά καλύπτεται ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων; Ἔως πότε θά περιστρέφῃ καὶ θά παρερμηνεύῃ τοὺς Πατέρας καὶ τὴν Ὁρθόδοξον διδασκαλίαν; Ἔως πότε θά ἀντιγράφῃ ἀπατεῶνας ὁλκῆς; Ἔως πότε θά παραμένῃ βλάσφημος κατὰ τῆς Ἐκκλησιολογίας καὶ τῆς Ἀποστολικῆς του Διαδοχῆς; (Βλέπετε ἡμέτερον Ἀπολογητικὸν Ὑπόμνημα ὑπὸ τὸν τίτλον: «**ΕΠΙ ΜΙΑΣ ΑΤΥΧΟΥΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ**» 29.8.1998).

συνθήκας και λόγους διά τούς όποιους **ΕΞΗΝΑΓΚΑΣΘΗΣΑΝ** νά παραιτηθοῦν πολλοί Πατριάρχαι και Ἐπίσκοποι.

Εἶναι σαφές ότι οἱ ἐν τῇ ἱστορία ἀναφερόμενοι ὡς παραιτηθέντες, **ΗΝΑΓΚΑΣΘΗΣΑΝ** εἰς παραίτησιν, εἴτε διά τήν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας και τήν ἐνότητα (ἐχομεν πληθύν τοιούτων «παραιτήσεων»), εἴτε διότι **ΕΔΙΩΚΟΝΤΟ, ΕΞΕΘΡΟΝΙΖΟΝΤΟ, ΕΞΩΡΙΖΟΝΤΟ, ΕΦΥΛΑΚΙΖΟΝΤΟ**, και ὡς ἐκ τούτου ἐδήλουν ὁμολογιακῶς εἰς τούς διώκτας, ότι *«τόν θρόνον μου τόν ἀρπάζετε, ἀλλά τήν Ἀρχιερωσύνην μου ὄχι. Αὐτήν δέν μπορεῖτε νά τήν πάρετε, οὔτε σᾶς τήν παραδίδω, διό θά ἱερονργῶ και θά τελῶ τά τῆς Ἀρχιερωσύνης»*. Συνέβη τοιοῦτόν τι τήν 5.2.2003, δηλαδή ὁ Μακαριώτατος ἐδιώχθη, ἐξεθρονίσθη ἀπό διώκτας κλπ., ἡ ἱεροσύλως, συμμετέχων πρῶτος εἰς τήν συμπαιγνίαν, ἡρνήθη τήν Ἀρχιεπισκοπήν του και ὡς ἐκ τούτου και τήν Ἀρχιερωσύνην του, και ταῦτα πρὸς ἱερόσυλον συναλλαγῇ;

Ὁ Σεβ/τος εἰσηγητής, ἐπικαλεῖται και τήν περίπτωσιν τοῦ Πατριάρχου Κων/λεως Νικολάου τοῦ Α΄ τοῦ Μυστικῡ, τόν ὁποῖον ἐπίσης παρουσιάζει ὡς δῆθεν «ἐκουσίως παραιτηθέντα» και εἰπόντα ότι *«τόν θρόνον παραιτοῦμαι... μή τῆς θείας ἐξιστάμενος ἀρχιερωσύνης, μηδέ τοῦ ἐπιτελεῖν ὅσα οἶδεν ἐνεργεῖν ἀρχιερωσύνη κλπ.»* (Αὐτόθι σελ. 87). Δυστυχῶς, πάλιν ὁ Σεβ/τος κ. Νικόλαος ἀποκρύπτει τήν ἀλήθειαν, διότι ὁ Πατριάρχης Νικόλαος ὁ Α΄ ὁ Μυστικός, (901-907 και 912-925), δέν παρητήθη ἐκουσίως, οὔτε συμμετεῖχεν εἰς ἱερόσυλον συμπαιγνίαν, ἀλλά ἐξηναγκάσθη νά ὑποβάλλῃ γραπτήν παραίτησιν τήν 1 Φεβρουαρίου τοῦ 907, διότι *ἔπεσεν εἰς τήν δυσμένειαν τοῦ Αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ Γ΄ διά τό ζήτημα τοῦ δ΄ γάμου του*, τόν ὁποῖον ὁ Πατριάρχης δέν ἐνέκρινε και ὡς μοιχόν τοῦ ἀπηγόρευσεν τήν εἰσοδόν, εἰς τόν κυρίως Ναόν, ἐνῶ τόν Ἱερέα Θωμᾶν, ὁ ὁποῖος «εὐλόγησε τόν δ΄ γάμον» τοῦ Αὐτοκράτορος, τόν καθήρεσεν. Ἰδοῦ διατί ἡναγκάσθη και αὐτός ὁ Πατριάρχης, νά ὑποβάλλῃ παραίτησιν δηλώσας *ότι παραδίδει μέν τόν θρόνον, ἀλλά ὄχι και τήν Ἀρχιερωσύνην του*. Διατί, ὅμως, αὐτά τά ψεύδη, αὐτή ἡ ἀπάτη, ἡ ὁποία εἶναι και κατά τῆς εἰρήνης και τῆς ἐνότητος, ἀλλά και κατά τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας; Διατί παρεχώρησεν ὁ Θεός τοιαύτην πτῶσιν;

Τρίτον ψεῦδος - Ἀπάτη

Συνεχίζων ὁ Σεβασμιώτατος εἰσηγητής, φέρει ὡς δῆθεν ἐκουσίως παραιτηθέντα και τόν Παλαιῶν Πατρῶν Γαβριήλ τόν Β΄ (1592-1593). Καί οὗτος ὅμως δέν παρητήθη ἐκουσίως, οὔτε διά συναλλαγῇ, ἀλλά *«διά τήν πρὸς αὐτόν ἄκραν ἀπειθείαν και ἀνυποταξίαν τοῦ ἐκεῖσε λαοῦ»*, **ΕΞΗΝΑΓΚΑΣΘΗ** εἰς παραίτησιν ἐκ τοῦ Θρόνου, ἐνῶ εἶχεν μόλις ἐν ἔτος ὡς Ἀρχιερεύς. Ἐξηναγκάσθη λοιπόν νά ἀφήσῃ τόν θρόνον του και, ὅπως ἐδήλωσεν, νά ἀπομακρυνθῇ ἀπό ἕνα λαόν ἀσεβῆ, ἀπειθῆ και ἀνυπότακτον, πλην συγχρόνως ἐδήλου ότι δέν ἐγκαταλείπει και δέν πετᾷ τά ἅγια τοῖς κυσί, ἀλλά διατηρεῖ και σέβεται τήν Ἀρχιερωσύνην του (Θ.Η.Ε., Τόμος 10ος, σελ. 163). Ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γαβριήλ ὁ Β΄ δέν παρητήθη πρὸς χάριν κάποιου ἄλλου, οὔτε μέ ἀντάλλαγμα ἀθεμίτους Ἐπισκοπικάς χειροτονίας, διώξεις κλπ!... Τί σχέσιν, λοιπόν, μπορεῖ νά ἔχη και ἡ παραίτησις τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γαβρ.ήλ τοῦ Β΄, μέ τήν ἱερόσυλον συμπαιγνίαν τῆς 5.2.2003;

Ἴσως, ὡς δικαιολογία και διά τήν παραίτησιν τοῦ Μακαριωτάτου, ἀποτολμηθῇ ἡ δῆθεν ἰδική μας και τῶν Σεβ/των Ἀρχιερέων «ἀσέβεια» και «ἀπειθεία». Τοῦτο ὅμως

ἐάν τό ἰσχυρισθοῦν θά ἀποβῇ πολύ χειροτέρα πλάνη, διότι ἡμεῖς οὐδεμίαν ἐσέβειαν ἢ ἀπειθείαν εἰς Ἑκκλησιαστικά πρόσωπα καί θεσμούς ἐπιδείξαμεν. Ἀγαπᾶμεν καί εὐλαβούμεθα καί τιμῶμεν καί Πρόσωπα καί Θεσμούς καί Κανόνες καί τήν Ἀλήθειαν! Ποτέ δέν ἀντιδικήσαμεν, ἢ ἐζητήσαμεν τήν αὐτοδικαίωσίν μας, ἐνῶ καταφανῶς ἡμεῖς διωκόμεθα, συκοφαντούμεθα, «ἀφοριζόμεθα», ὀνειδιζόμεθα ἔνεκα τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἑκκλησίας Του, ἔχοντες, μέ τήν Χάριν τοῦ Χριστοῦ μας, ἐπίγνωσιν ὅτι οὐδέν ἄξιον τῶν περιστάσεων ἐποιήσαμεν. Ὁ ἀγών, ὁ σκληρός ἀγών διά τήν Κανονικήν τάξιν καί τήν Ὁρθοδοξίαν δέν εἶναι οὔτε ἀσέβεια, οὔτε ἀπειθεία.

Τέταρτον ψεῦδος - Ἀπάτη

Εἰς τήν συνέχειαν τῶν ψευδῶν καί ἀπατηλῶν ἐπιχειρημάτων - μαρτυρῶν του, ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος, γράφει, ὅτι παρητήθη: «ὁμοίως ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ ΣΤ' (1840), ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Δ' (1886) καί ἄλλοι». (Αὐτόθι σελ. 87). Ἡ ἀλήθεια διά τόν διαπρεπέστερον Οἰκουμενικόν Πατριάρχην τοῦ ΙΘ αἰῶνος Γρηγόριον τόν ΣΤ ἔχει ὡς ἐξῆς:

Οὗτος ἐξελέγη διά πρώτην φοράν Πατριάρχης τήν 26 Σεπτεμβρίου 1835 καί **ΕΠΑΥΘΗ** τήν 20ήν Φεβρουαρίου 1840, ἔνεκα τῶν ἀγώνων του κατά τῆς ξένης προπαγάνδας,⁽¹⁰⁾ ἡ ὁποία ἐπροπαγάνδιζε τήν μετάφρασιν τῶν ἁγίων Γραφῶν «εἰς τήν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ». Εἰς τό κίνημα αὐτό ἐνεπλέκοντο οἱ αἰρετικοί Ἀγγλικοί, οἱ ὁποῖοι μέ τόν τρόπον αὐτόν ἐπεδίωκον νά προσβάλουν τό ὀρθόδοξον δόγμα, ἐνῶ ὁ Γρηγόριος ἀντιμετώπιζεν καί ἄλλους αἰρετικούς... Ἡ πτώσις ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Κων/λεως τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ ΣΤ', καί ὄχι, ὅπως ἡ Εἰσήγησις τήν θέλει, ὡς δῆθεν «ἐκουσίαν παραίτησιν», ὀφείλεται εἰς ἐνεργείας τῶν Ἀγγλικανῶν πρός τήν Τουρκικήν Κυβέρνησιν, διήρκεσε δέ 27 ἔτη. Τό 1867 ἐπανεκλήθη εἰς τόν Πατριαρχικόν θρόνον καί ἀνέλαβε νά ἀντιμετωπίσῃ τό Βουλγαρικόν σχίσμα, ἀλλά κακοί σύμβουλοι,⁽¹¹⁾ καί ἄλλοι παράγοντες συνετέλεσαν, ὥστε νά ἐκτραχυνθῇ τό θέμα καί νά ἐγερθῇ μέγας σάλος εἰς τήν Ἑκκλησίαν, διό καί πάλιν ἠναγκάσθη εἰς παραίτησιν (Θ.Η.Ε., Τόμος 4ος, σελ. 745-746).

Καί ἂν ἀκόμη ὁ Μακαριώτατος ἐδήλωνεν ὡς αἰτίαν τῆς παραιτήσεώς του τήν ἀδυναμίαν νά ἀντιμετωπίσῃ τās ἀνοιχθείσας πληγὰς εἰς τό Σῶμα τῆς Ἑκκλησίας, τās ὁποίας ὁ ἴδιος ἠνοιξεν ἢ ἐπέτρεψεν νά τās ἀνοίξουν τά ξένα Κέντρα διά τῶν ἀδελφῶν Τσακίρογλου καί Δ. Κάτσουρα, δέν θά ἔπρεπε νά γίνῃ ἀμέσως δεκτὴ ἡ παραίτησίς του, καθ' ὅσον ὀφείλει νά ἀγωνισθῇ, βοηθούμενος καί ὑπὸ τῶν ἄλλων, Ἐπισκόπων, νά τās ἐπουλώσῃ καί νά τās ἐξαλείψῃ. Ἄλλως γενομένη δεκτὴ ἡ ἐν λόγῳ παραίτησίς του, (δηλαδή διὰ «Κανονικά Ἐγκλήματα», ὅπως ὀρίζουν οἱ Ἱ. Κανόνες καί διὰ παραλείψεις ἐπὶ θεμάτων πίστεως), θά ἔπρεπε νά λογίζεται ὡς αὐτοκαθηρημένος, ὅπερ δέν διανοούμεθα νά δεχθῶμεν διὰ τόν Μακαριώτατο μετὰ τοῦ ὁποίου συνειργάσθημεν ἐπὶ τόσα ἔτη... Δυστυχῶς ὅμως, παραιτούμενος, ὅπως παρητήθη τήν 5.2.2003, καί ὅπως ἡ παραίτησίς του ἐξελίχθη τήν 25.4.2003, διὰ τούς συγκεκριμένους λόγους, αἰτίας καί σκοπούς, ὄχι μόνο δέν ἐπιδεικνύεται

(10) Ἀπόλυτα ἴδια μέ τήν σημερινή νέα τάξι πραγμάτων... εἰς τόν χώρον καί τῆς Γησιᾶς Ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας.

(11) Ὅπως ἀκριβῶς καί μέ τούς σημερινούς συμβούλους... ἐγκαθέτους.

διάθεσις πρὸς διόρθωσιν τῶν κακῶς κειμένων, ἀλλὰ καὶ ἐπιδιώκεται ἡ διαιώνισις τοῦ κακοῦ. Ἐπομένως ὅσον καὶ ἂν εἶναι σκληρόν, ὅμως εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ **Μακαριώτατος καὶ οἱ δύο τρεῖς Ἀρχιερεῖς κατέστησαν ἱερόσυλοι καὶ συνειδητοὶ προδότες**. Σκληρὸς ὁ λόγος, ἀλλὰ σκληρότερον τὸ πραγματικὸν γεγονός, ἐνῶ ὁ λόγος μας, εἶναι καὶ ἔκφρασις εἰλικρινοῦς ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ, πρῶτον πρὸς τὸν **Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του**, καὶ ἀμέσως πρὸς τὸν **Μακαριώτατον καὶ τοὺς Σεβ/τους Ἀρχιερεῖς**.

Ὅμοίως καὶ ἡ παραίτησις τοῦ Πατριάρχου **Ἰωακείμ τοῦ Δ'** ἔχει ὡς αἰτίαν τὸ Βουλγαρικὸν σχίσμα. Τί σχέσιν, ἐπαναλαμβάνομεν, μπορεῖ νὰ ἔχουν καὶ αὐταὶ αἱ περιπτώσεις μέ τὴν ἱερόσυλον συμπαγνίαν τῆς 5.2.2003; **Ἐκεῖ ἔχομεν ἀγωνιστάς, οἱ ὅποιοι θυσιάζονται, ἐδῶ ἔχομεν συναλλαγὴν θρόνων μέ ἀθέσμους Ἐπισκοπικὰς χειροτονίας, πρὸς περαιτέρω διώξεις κλπ., διὰ νὰ συνεχισθῇ ἓνα καθεστὼς κατοχῆς εἰς τὰς Ἱερὰς Μονὰς καὶ διὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας προδοσία!!!**

Πέμπτον ψεῦδος - Ἀπάτη

Συνεχίζων νὰ ψεύδεται ὁ Εἰσηγητὴς ἀναφέρει σειρὰν Ἐπισκοπικῶν παραιτήσεων, καταλήγων ὅτι καὶ ὁ πατριάρχης **Κων/λεως Παῦλος ὁ Δ'**, παρητήθη ἐκονοσίως διὰ λόγους ὑγείας.⁽¹²⁾ Ἄς ἴδωμεν ὅμως καὶ ἐδῶ ὁλόκληρον τὴν ἀλήθειαν. **Ὁ Πατριάρχης Παῦλος (20.2.780 ἕως 31.8.784), ἐνῶ οὐσιαστικὰ ἦτο εἰκονόφιλος, ὅμως λόγω ἀδυνατοῦ χαρακτήρος υπέκυψεν εἰς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ γνωστοῦ εἰκονομάχου αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ Δ' καὶ υπέγραψεν ἔγγραφον κατὰ τῆς τιμῆς τῶν ἁγίων Εἰκόνων. Παραλλήλως ἐκλονίσθη σοβαρά καὶ ἡ ὑγεία του, ἀλλὰ καὶ λόγω τοῦ ἐντεινομένου σάλου περὶ τῶν Εἰκόνων, τὴν 31ην Αὐγούστου συντετριμμένος ἀπεσύρθη ἐκ τοῦ Θρόνου καὶ ἐνεδύθη τὸν μοναχικὸν μανδύαν.** Ὡς μοναχὸς δέ, ὅταν τὸν ἐπεσκέφθη ἡ Αὐτοκράτειρα Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία διὰ νὰ μάθῃ τὸν λόγον τῆς παραιτήσεώς του, εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὴν συμβουλευσῇ νὰ συγκαλέσῃ Σύνοδον πρὸς ρύθμισιν τοῦ θέματος τῶν ἁγίων Εἰκόνων, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἐπισήμως ἐδήλωσεν τὴν μεταμέλειάν του διὰ τὴν στάσιν του ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων. (Θ.Η.Ε., Τόμος 10ος, σελ. 218-219, καὶ «Ο.Π.» μηνὸς Ἀπριλίου 2003, σελ. 101 καὶ 102). Λοιπὸν, μπορεῖ νὰ στηριχθῇ ἡ ἱερόσυλος συμπαγνία τῆς 5.2.2003 καὶ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως τοῦ Πατριάρχου Παύλου τοῦ Δ', ὁ ὁποῖος κάπου ἐμφανίζεται καὶ ὡς Ἅγιος; Εἶναι μήπως «εἰκονομάχος» ὁ Μακαριώτατος; Μήπως θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ υπεύθυνον διὰ τὸ σχίσμα τοῦ 1995, καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν θέσιν του καὶ νὰ προωθήσῃ τὴν μετὰ τῶν «πέντε» σχισματοαιρετικῶν ἔνωσιν; Μήπως υπέγραψε κανένα ἄλλο χαρτί προδοσίας, ἢ ἐνδεχομένως προέβη εἰς ἄλλας συμφωνίας, αἱ ὁποῖαι θὰ μᾶς προκύψουν ἀργότερον; Μήπως κρύβει κάτι, σχετικὰ μέ τὸ 1971, καὶ τὸν ἐλέγχει ἡ συνειδήσις του;⁽¹³⁾ Ὅ,τι ἐνδεχομένως καὶ ἂν συμβαίνει καὶ τὸν ἐλέγχει, ὀφείλει νὰ

(12) Ἡ περίπτωση αὐτὴ τοῦ Πατριάρχου Παύλου, ὡς καὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, εἶχε χρησιμοποιηθεῖ καὶ πρὶν ἀπὸ αὐτὴν τὴν εἰσηγησιν καὶ εἶχε δοθεῖ ἀναλυτικώτερα ἀπάντησις ὑπὸ τοῦ Σεβ. Κηρύκου. (Βλ. «Ο.Π.» Ἀπρίλιος 2003, σελ. 99-102).

(13) Ὁ Μακαριώτατος ἐπανειλημμένως τὴν 5.2.2003 ἀναφέρεται εἰς ἐνδεχόμενον λάθος τοῦ ὅσον ἀφορᾷ τὸ 1971!!! Δὲν μπορεῖ, ὅμως νὰ ὁμιλῇ ἀορίστως περὶ «λάθους του». Ὡς Ἀρχιερεὺς, ἂν ὄντως ἔκανε λάθος, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ θεραπεύσῃ μέ τοιοῦτον εἶδους ἀναφοράς. Νὰ καταθέσῃ τὸ λάθος του καὶ νὰ τὸ κρίνῃ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐν ὅσῳ ὁ Θεὸς τὸν κρατᾷ ἐν τῇ ζωῇ.

ποιήση τό πᾶν νά τό θεραπεύση, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος, ποτέ ὁμως δέν νοεῖται νά διαπράττη τοιαύτας ἱεροσύλους θανασίμους συμπαίγνιας.

Ἐκτον ψεῦδος - Ἀπάτη

Καί πάλιν ἀμέσως ἀναφέρει καί τούς Πατριάρχας Κων/λεως «Ἰωάννην τόν ΙΓ' τό 1320, Ἰωαννίκιον τόν Β' τό 1654 καί Ἱερεμίαν τόν Δ' τό 1813...». Ὡς ἴδωμεν τήν ἀλήθειαν καί περὶ αὐτῶν:

α) Ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης ὁ ΙΓ' (1316-1320), παρητήθη πράγματι λόγω ὑγείας καί εἰσελθὼν εἰς τήν Μονήν Κυριωτίσσης μετ' ὀλίγον ἀπεβίωσεν. (Βλέπε Θ.Η.Ε., Τόμος 7ος, σελ. 26). Πρὸς τί ἡ ἐπὶ κλησις καί αὐτῆς τῆς παραιτήσεως; Ὁ Μακαριώτατος, παρὰ τό αἱματολογικόν του πρόβλημα, εἶναι ὁ ἀκμαιότερος τῶν Ἐπισκόπων, ἡ δέ πρᾶξις βεβαιοῖ ὅτι ἔνεκα τῆς πολὺ καλῆς κράσεώς του, μᾶλλον θά μᾶς φύγη ὀρθιος... ἂν φύγη ὁμως ὀρθιος καί ἀπό τήν ἄλλην ἀποψιν, τότε θά εἴμεθα πολὺ εὐτυχεῖς διὰ τόν Ἀρχιεπίσκοπον καί Πατέρα μας. Ὡς ἔχουν ὁμως τώρα τά πράγματα, ἤδη μᾶς ἔχει βάλει εἰς βαρύτατον πένθος...

β) Ὁ Ἰωαννίκιος ὁ Β' πράγματι ἐπατριάρχευσεν: 1) Ἀπὸ 1646 ἕως 1648. 2) Ἀπὸ 1651 ἕως 1652. 3) Ἀπὸ 1653 ἕως 1654 καί 4) Ἀπὸ 1655 ἕως 1656. Συγκεκριμένα ἡ πρώτη Πατριαρχία τοῦ Ἰωαννικίου διακόπτεται, διότι καθηρέθη καί ἐξεδιώχθη τοῦ θρόνου, ἐπειδὴ, ὅπως ἀναφέρεται, ἠθέλησεν νά ἐξυγιάνῃ τήν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας καί νά παύσῃ τά σκάνδαλα καί τὰς συνεχεῖς ἀλλαγὰς τῶν Πατριαρχῶν. Μετὰ τριετίαν, «τόν Ἰούνιον τοῦ 1651, διὰ Συνοδικῆς πρὸς ἐξως, ὁ Ἰωαννίκιος συγχωρεῖται, ἀθώνεται καί ἀνακαλεῖται εἰς τόν θρόνον...». Ἡ δευτέρα πατριαρχία του διαρκεῖ μόλις ἓν ἔτος καί ἡμέρας 13, ἥτοι, μέχρι τῶν μέσων Μαΐου 1652, ὁπότε διακόπτεται κατ' ἀρχὰς ἀπὸ τόν ἐπιθάτην Κύριλλον τόν Γ', καί ἀκολούθως ἀπὸ τόν Παῖσιον τόν Α'. Τήν ἴδιαν περίοδον ἐνεφανίζοντο τρεῖς σχολάζοντες Πατριάρχαι, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶχεν τούς ὁπαδούς του. Μετὰ τόν Παῖσιον, τό 1653, ἐπανερχεταί πάλιν διὰ τρίτην φορὰν εἰς τόν Πατριαρχικόν Θρόνον ὁ Ἰωαννίκιος χωρὶς νά δυνηθῇ νά ἐπιτελέσῃ οὐδέν τό σημαντικόν, διότι τήν 17 Μαρτίου 1654 «τῇ εἰρκτῇ ἐμβάλλεται ὑπὸ τοῦ Καίσαρος», διὰ τὰ πρὸς τήν Πολιτείαν χρέη του. Καί διὰ τετάρτην φορὰν, κατὰ Μάρτιον 1655, ἐπανῆλθεν εἰς τόν Πατριαρχικόν Θρόνον, ἀλλὰ τόν Ἰούλιον 1656 καθιέρηθη, μεθ' ὃ ἀπεβίωσεν. Πρὸς τί λοιπόν καί ἡ ἐπὶ κλησις τοῦ ὀνόματος τούτου τοῦ Ἰωαννικίου τοῦ Β', τοῦ ὁποίου ἡ Ἐκκλησιαστικὴ περίοδος χαρακτηρίζεται κάθε ἄλλο ἀπὸ Κανονικὴ καί ἁμεμπτος; Μήπως αὐτό πρέπει νά ἐννοηθῇ ὡς «διαχρονικὴ πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας», δηλαδή ἡ φασλότης καί «ἀλλαξοπατριαρχία» δι' ὀλίγα μόλις φλωρία εἰς τούς Σουλτάνους;

Ὁ Σεβ/τος κ. Νικόλαος, ὅς μελετήσῃ καί τήν Ἱστορίαν τοῦ προηγουμένου Ἰωαννικίου τοῦ 16ου αἰῶνος, ὁ ὁποῖος ἀντὶ 500 φλωρίων εἰσπῆδῃ εἰς τόν θρόνον τῆς Κων/λεως, ἀπὸ Σωζουπόλεως, ὅπου ἦτο: «Ταύτην τήν προσθήκην (τῶν 500 φλωρίων) ἀποδεξάμενος ὁ σουλτάνος Σουλεϊμάν δέδωκεν ἄδειαν τοῖς ἀσυνέτοις καί ἄφροσι καί κακῶς βουλευσαμένοις προχειρίσασθαι πατριάρχην ὃν ἂν ἐθέλοιεν.

“Οθεν ἐπιπηδᾷ τοῦ θρόνου παρανόμως δι’ αὐτῶν Ἰωαννίκιος ὁ Σωζονόπολεως, ὃν ὡς ἐπιβάτην οὐκ ἐδέξατο τό πλῆθος, καί οὐδείς τῶν χριστιανῶν, ὡς ἔθος ἦν, οὔτε προσεκύνησεν, οὔτε τήν χεῖραν αὐτοῦ ἡσπάσατο, εὐλογίαν διὰ τοῦ ἀσπασμοῦ ζητῶν, πλὴν τῶν αὐτῷ προσκειμένων... Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἱερεμίας ἐν Ἱερουσαλὴμ... γίνεται Σύνοδος ἐν Ἱερουσαλὴμ, καί ... ἀφορισμῷ καθυποβάλλουσι μετὰ τὴν ἱερὰν τελετὴν τὸν τε κακῶς πατριαρχεύσαντα Ἰωαννίκιον καὶ τοὺς ἐπὶ τούτῳ δολερῶς καὶ παρανόμως συνεργήσαντας» (Ἀθ. Κομν. Ὑψηλάντου: «Τὰ μετὰ τὴν Ἀλωσιν», σελ. 60). Κανείς λοιπὸν ἐκ τῶν χριστιανῶν δὲν ἔβαλε μετάνοιαν καὶ δὲν ἡσπάσθη τὴν χεῖρα τοῦ οὕτω εἰσπηδήσαντος εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον... Ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος διὰ πόσα «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΦΛΩΡΙΑ» εἰσπηδήσεν εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον;

γ) Ἱερεμίας ὁ Δ΄ πατριαρχεύσας ἀπὸ τὸ 1809 ἕως τὸ 1813, ὅτε παρητήθη διὰ λόγους ὑγείας καὶ γήρατος, μεθ’ ὃ ἰδιώτευσεν μέχρι τοῦ θανάτου του, ἥτοι τὴν 5 Μαρτίου 1824. Ἄν θέλουν νὰ ἔχουν ὡς πρότυπον Κανονικὸν τὸν Ἱερεμίαν τὸν Δ΄, τότε νὰ ἰδιωτεύσῃ καὶ ὁ Μακαριώτατος, δηλαδὴ νὰ περιορισθῇ εἰς ἓν Κελλίον ὡς «μοναχός» καὶ νὰ μὴν τὸν εὐτελίζουν καὶ αὐξάνουν τὴν ἱεροσυλίαν διορίζοντάς τον «Πρόεδρον Πατρῶν», «μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου» κλπ. κλπ. Ξέφρενα καὶ γελοῖα, ἀλλὰ καὶ βλάβη κατ’ ἑαυτά, ἀλλὰ καὶ ὡς ὑστερόβουλα καὶ σκόπιμα.

Ἑβδομον ψεῦδος - Ἀπάτη

Συνεχίζων ὁ εἰσηγητὴς ἐπικαλεῖται καὶ τὸν ἅγιον Κάλлистον λέγων, ὅτι παραιτήθεις «ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κων/λεως τὸ 1355». Οὗτος ὁ ἅγιος ἐξελέγη Πατριάρχης τὸ 1350, ὠδηγήθη δὲ ἀναγκαστικῶς εἰς παραίτησιν, διότι ἡρνήθη νὰ χρῖσθαι τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωάννου τοῦ ΣΤ’ τοῦ Κατακουζηνοῦ, Ματθαῖον ὡς βασιλέα. Μετὰ τὴν παραίτησίν του περιορίσθη εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Μάρμαντος. Ἀνεκλήθη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ Ματθαίου καὶ ἀφοῦ ἐξέπεσεν τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου ὁ Πατριάρχης Φιλόθεος. Λοιπὸν πρὸς τί ἐγένετο ἐπὶ κλήσις καὶ τοῦ ἁγίου Καλλίστου; Ποίαν σχέσιν ἔχει ἡ παραίτησις τοῦ Ἀγίου μέ τὴν ἱερόσυλον συμπαιγνίαν τῆς 5.2.2003;

Ὁγδοον ψεῦδος - Ἀπάτη

Γράφει ἀμέσως καὶ περὶ τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου Λουκάρεως, ὅτι «παραιτούμενος καὶ ἐπανερχόμενος ἐπατριαρχευσεν ἑξὶ φορές». Ἄς ἴδωμεν καὶ ἐδῶ τί καὶ πῶς ἀληθῶς ἐγίνε, διὰ νὰ φανῇ τό εἰδεχθὲς ψεῦδος καὶ ἡ ἀπάτη, διότι ὁ Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρις, ὅσα ὑπέστη, τὰ ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἀντιχρίστου Βατικανοῦ καὶ τῶν ἐγκαθέτων του εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολήν, τροφίμων τῆς δυτικῆς παιδείας καὶ «θεολογίας».

Τό σχέδιον τοῦ διωγμοῦ κατὰ τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου Λουκάρεως, συνελήφθη ἀπὸ τὸ ἐν Ρώμῃ GONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE ὑπὸ τὸν Πάπαν Οὐρβανόν τὸν Η΄. Κατεπονήθη ἓν πλήρες σχέδιον διὰ τὴν ἐκθρόνισίν του, τό ὁποῖον

προέβλεπε: α) Νά κατηγορηθῇ ὁ Πατριάρχης ὡς αἵρετικός (Καλβινιστής).⁽¹⁴⁾ β) Δι' ειδικῶν προπαγανδιστῶν, ὀργάνων τοῦ Πάπα, νά διατεθοῦν ἐναντίον του οἱ Ὁρθόδοξοι Πατριάρχαι, Ἐπίσκοποι καί ὁ Κλήρος τῆς Ἀνατολῆς, καί γ) Ὑπό τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν Εὐρωπαίων Ἡγεμόνων, μέσω τῶν ἐν Κων/λει πρεσβευτῶν των, νά πιεσθῇ ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις νά τόν ἐκδιώξῃ, ἐνῶ δι' ὅλα αὐτά ἡ προπαγάνδα διέθετεν καί ἄφθονον χρήμα. Οὕτω ὁ Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρις ἐπὶ τῆς ἀναρρήσεώς του εἰς τόν Πατριαρχικόν Θρόνον, τὴν 4 Νοεμβρίου 1620, μέχρι τὴν καταδίκην του ὑπὸ τῶν Τούρκων καί τόν στραγγαλισμόν του ὑπὸ τῶν Γενιτσάρων, τὴν 27 Ἰουνίου 1638, δι' ἐνεργειῶν τῶν ραδιούργων Παπικῶν, πέντε φορές βιαίως κατεβιάσθη ἐκ τοῦ θρόνου, καί πέντε φορές ἐπανήλθεν εἰς αὐτόν κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Κλήρου καί τοῦ Λαοῦ. (Θ.Η.Ε., Τόμος Ζ', σελ. 1185). Πῶς λοιπόν ἀπετολμήθη καί αὐτό τό ψεῦδος, ὅτι ὁ Πατριάρχης Λούκαρις δῆθεν «ἐκουσίως» «παραιτούμενος καί ἐπανερχόμενος ἐπατριάρχευσεν ἑξὶ φορές», διότι ἔτσι τοῦ ἄρесе, νά παίξῃ καί νά ἱεροσυλῇ; Δυστυχῶς καμμία ἀπολύτως ἀναστολή, ἀλλ' οὔτε καί συστολή εἰς τὴν ψευδολογίαν, ἡ ὁποία θά μείνῃ μνημειώδης, ὅπως καί ἡ βέβηλος καί ἱερόσυλος συμπαιγνία τῆς 5.2.2003.

Ἔνατον ψεῦδος - Ἀπάτη

Ὡς δῆθεν «ἐκουσίως» παραιτηθέντα, ἀναφέρει καί τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην Σωφρόνιον τόν Γ', ἀλλά καί πάλιν πρόκειται περὶ ψεύδους, διότι ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος δέν παρητήθη ἐκουσίως, δέν «ἐπώλησεν» τόν Θρόνον του καί τὴν Ἀρχιερωσύνην του εἰς ἄλλον διὰ νά λάβῃ ἀνάλογα ἀνταλλάγματα, ἀλλὰ διότι ἀπέτυχον αἱ ἐνέργειαι του ἐναντι τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας,⁽¹⁵⁾ τὴν ὁποίαν τελικά ὁ Πατριάρχης αὐτός τὴν ἀπέκοψεν ἀπὸ παντός δεσμοῦ μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἐτέρωθεν ἡ παραίτησίς του ἔχει σχέσιν καί μέ τό ὑφιστάμενον Βουλγαρικόν σχίσμα. Ἐκλεγείς λοιπόν Πατριάρχης τὴν 20ὴν Σεπτεμβρίου 1863, μετὰ τρία ἔτη, τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1866, παρητήθη οὐχὶ «ἐκουσίως», ἀλλὰ ἀναγκασθεὶς διὰ τοὺς προαναφερθέντας λόγους, καί ἐξῆσεν ὡς ἀπλοῦς ἰδιώτης εἰς τὴν οἰκίαν του μέχρι τὴν 30ὴν Μαΐου τοῦ 1879, ὅτε ἐξελέγη Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας. (Θ.Η.Ε., Τόμος Α', σελ. 646-647).

Δέκατον ψεῦδος - Ἀπάτη

Ἐν τέλει οἱ συντάκται εὗρον καί τὰς περιπτώσεις τῶν Πατριαρχῶν Παρθενίου τοῦ Δ' τοῦ Μογιγάλου καί τοῦ Κωνσταντίνου του Α'. Ἰδοὺ τί ἀκριβῶς γράφει ἡ Εἰσήγησις διὰ νά δικαιολογήσῃ τὴν ἱερόσυλον συμπαιγνίαν τῆς 5.2.2003 καθὼς καί ἐκείνην τῆς 25.4.2003, καθ' ἣν ὁ Μακαριώτατος «παραιτηθεὶς» ἐκ των ὑστέρων

(14) Ὁ Κύριλλος Λούκαρις ἐν τῷ ἀγῶνι κατὰ τοῦ Παπισμοῦ, ὁ ὁποῖος μέ τοὺς ἀν-ιχρίστους Ἰησοῦτας κατέκλυζεν τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολήν, εἶναι γεγονός ὅτι ἐδέχθη ἐπιδράσεις Καλβινικάς. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἄλλο θέμα καί κρίνεται ἐν τόπῳ καί χρόνῳ. Σημειωθῆτω καί ὅτι αὕτη ἡ κατηγορία περὶ προτεσταντικῶν ἐπιδράσεων ἐξυπηρετεῖ τόν Παπισμόν, ὁ ὁποῖος ἀντιμετώπιζεν σκληράν τὴν Καλβινικὴν διαμαρτύρησιν.

(15) Ὁ Ρουμάνος ἡγεμὼν Ἀλέξανδρος Κούζα κατέσχεν τῶν ἐν Ρουμανίᾳ Μοναστηριακῶν γαιῶν καί προέβη εἰς μεταρρυθμίσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας.

διωρίσθη ...καί «Πρόεδρος Πατρῶν»!!! Γράφει ακριβῶς: «Ὁ Μακαριώτατος παραιτηθεὶς ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου λαμβάνει τὸν τίτλον «Μακαριώτατος πρῶην Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν» καὶ τοῦ ἀνατίθεται προεδρικῶς ἡ Μητρόπολις Πατρῶν εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο Μητροπολίτης πρὸ τῆς εἰς Ἀρχιεπίσκοπον ἀναδείξεώς του καὶ ἡ ὁποία, θεία οἰκονομία,⁽¹⁶⁾ παραμένει σήμερον κενή. Ἀνάλογον περίπτωσιν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν εὐρίσκομεν τὸν 19 αἰῶνα. Ὅπως ἤδη προανεφέρθη τὸ 1662 ὁ Πατριάρχης Παρθένιος ὁ Δ', ὁ Μογιλάλος, παραιτηθεὶς ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῆς Κων/λεως ἔλαβε προεδρικῶς τὴν μητρόπολιν Προύσης τῆς ὁποίας ἦτο Μητροπολίτης τὸ 1657, ὅπου ἐξελέγη Πατριάρχης. Ἐπίσης τὸν 19ον αἰῶνα συναντᾶται ἀνάλογος περίπτωσις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντίνου τοῦ Α', ὁ ὁποῖος παραιτηθεὶς ἀνέλαβε τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Σιναίου, τῆς ὁποίας προῖστατο πρὸ τῆς εἰς τὸν Πατριαρχικόν θρόνον ἀναρρήσεώς του. Ἀλλὰ καὶ ἄλλες περιπτώσεις ὑπάρχουν.» (Αὐτόθι σελ. 94). Ἄς ἴδωμεν καὶ αὐτὰς τὰς μαρτυρίας ἐκάστην χωριστά.

Διὰ τὸν Πατριάρχην Παρθένιον, τὸν Δ', ὁ εἰσηγητὴς λέγει ὅτι παρητήθη μὲν τὸ 1662 καὶ ἐπανῆλθεν ὡς Πρόεδρος εἰς τὴν πρώτην ἐπαρχίαν του τὴν Προῦσαν Διατί, ὅμως, παρητήθη δὲν λέγει. Δὲν λέγει, διότι δὲν πρόκειται καὶ πάλιν περὶ «ἐκουσίας», ἀλλὰ περὶ ἀναγκαστικῆς παραιτήσεως. Ὁ Παρθένιος ὁ Δ', κατεβιβάσθη τοῦ θρόνου καὶ ὑπεχρεώθη νὰ παραιτηθῇ, καὶ διὰ δευτέραν φορὰν τὸ 1667 ἐξορισθεὶς εἰς τὴν Τένεδον, ὁπόθεν ἀνακληθεὶς ἐπατριάρχευσεν, ἀπὸ τὸν Μάρτιον ἕως τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1671. Καὶ διὰ τρίτην φορὰν τὴν 7.11.1671 Σύνοδος τῆς Κων/λεως ἀνεθεμάτισεν τὸν Παρθένιον τὸν Δ', καὶ τὸν ἐξώρισεν εἰς Ἀνδριανούπολιν. Καὶ πάλιν Πατριαρχεύσας τὸ 1675, μετ' ὀλίγον τὴν 29.6.1676 κατεβιβάσθη τοῦ θρόνου, καὶ ἐφυλακίσθη! Τέλος καὶ διὰ πέμπτην φορὰν ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον τὸ 1684, τὴν δὲ 15.3.1685 κατεβιβάσθη καὶ εἶναι ἄγνωστον τὸ τέλος του. (Θ.Η.Ε., τόμος 10ος, σελ. 57). Ἰδοὺ καὶ αἱ παραιτήσεις τοῦ Πατριάρχου Παρθενίου τοῦ Δ'. Αὕτη λοιπόν εἶναι ἡ «ΑΝΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ», κατὰ τὸν εἰσηγητὴν κα. τοὺς Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν παράνομον Σύναξιν τῆς 25.4.2003, ἐπὶ τῆς ὁποίας θέλουν νὰ στηρίξουν καὶ τὸ μεταθετὸν τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν Μητρόπολιν Πατρῶν, «Προεδρικῶς»;⁽¹⁷⁾

Καὶ ἐρχόμεθα καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντίνου τοῦ Α', καὶ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Β', ἡ ὁποία ἔχει πολλὰ κοινὰ μὲ τὴν παραιτήσιν τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τὴν ὑφαρπαγὴν τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Νικολάου. Κατ' ἀρχάς, ὁ Πατριάρχης Κωνσταντῖος ὁ Α' εἶναι κορυφαία λογία μορφὴ τοῦ 10^{ου} αἰῶνος, πολυμαθὴς, πολὺγλωσσος, συγγραφικώτατος, ἀνηγορεύθη δὲ Οἰκουμενικός Πα-

(16) Φοβερόν! Ἀνακατεύομε καὶ τὴν δῆθεν «θεϊαν Οἰκονομίαν», ὡς δῆθεν συνεργοῦσαν εἰς τὴν ἱερόσυλον συμπαιγνίαν! Ἄν αὐτὸ δὲν εἶναι παραφροσύνη, τότε μήπως πρέπει νὰ εἶναι πώρως - διαστρεφὴ ἢ παντελὴς ἀπιστία;

(17) Αὐτὴν τὴν ἐξαθλίωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν προσώπων καὶ θεσμῶν σχολιάζων ὁ ἱερός Νικόδημος, θεωρεῖ ὡς αἰτίαν τοῦ ὅτι ἐπεκτείνεται ὁ κλοιὸς τῆς δουλείας καὶ ἀποβαίνει δριμύτερος, διότι, ἀντὶ μετανόιας, «ἡμεῖς ἀναισχυνοῦμεν καὶ ἀναιδέστερα παρανομοῦμεν.» (Βλέπετε ἐρμηνεῖα ΚΒ Κανόνος τῆς ΣΤ Οἰκουμενικῆς, Πηδάλιον, 238).

τριάρχης τήν 6ην Ἰουλίου 1830 καί ἔμεινε εἰς τόν Πατριαρχικόν Θρόνον μόνον ἐπὶ τετραετίαν. Καί ὁ Πατριάρχης Κωνσταντίας ὁ Α΄, δέν παρητήθη, ἀλλὰ ἠναγκάσθη εἰς παραίτησιν. Αἴτιος τῆς ἀπομακρύνσεώς του καί τῆς ἀναγκαστικῆς παραιτήσεώς του, ἦτο ὁ ἄλλος Κωνσταντίας ὁ Β΄, ὁ ὁποῖος συνήργησε νά ἀπομακρυνθῇ τοῦ θρόνου ὁ ἐξαίρετος Πατριάρχης Κωνσταντίας ὁ Α΄, διὰ νά ἀναρριχηθῇ αὐτός εἰς τόν θρόνον, ὅπως ἀκριβῶς ἐνήργησε καί ὁ Σεβ/τος κ. Νικόλαος!

Ὁ Κωνσταντίας ὁ Β΄, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τόν Κωνσταντίον τόν Α΄, ἦτο ἀμαθής, ἀμόρφωτος καί ἀπεκαλεῖτο «ἄσοφος», ἀπὸ διοικητικῆς δέ ἀπόψεως ἀνίκανος, διό, ὡς ἐντελῶς ἀκατάλληλος, τελικῶς ἐπαύθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Δυστυχῶς τοῦτο τὸ τελευταῖον παράδειγμα «παραιτήσεως» εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, τὸ πρότυπον τὸ ὁποῖον ἐν πολλοῖς μιμοῦνται καί ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηριζόμενοι ἐνήργησαν τὴν συμπαιγνίαν των, τὴν 5.2.2003, οἱ σημερινοί καί ἰδιαιτέρως ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος, ὁ ὁποῖος, ὅπως ὁ Κωνσταντίας ὁ Β΄, «ἐξεθρόνισε» τόν Μακαριώτατον (κοινῇ συναινέσει;) καί ἀγωνίζεται μέσω τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀπάτης νά ἐπικαθήσῃ ὡς μοιχός ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηνῶν!...

Μήπως ἡλλοτριώθημεν παντελῶς;

Δυστυχῶς, αὕτη εἶναι ἐν μέρει ἡ εἰκὼν, ἡ ὁποία προκύπτει ἐκ τῆς εἰσηγήσεως! Ἔτσι λειτουργοῦν ὠρισμένοι Ἐπίσκοποι καί ἔτσι θέλουν καί τὴν λειτουργία τοῦ Ἱεροῦ θεσμοῦ τῆς Συνόδου, δηλαδὴ ἐπιλήσιμονες καταστάντες οἱ ἴδιοι τῆς παρακαταθήκης, θέλουν καί τὸν θεσμόν τῆς Συνόδου ὡς «θεραπαινίδα» τῶν σχεδίων τῶν ξένων Κέντρων, περὶ τοῦ ὁποίου ἔχουν γραφεῖ καί καταγγελεῖ πλείστα ὅσα. Ἄς ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἐν προκειμένῳ καί τὸ γεγονός, ὅτι ὅλοι ὅσοι ἠθέλησαν νά ἐπικρατήσῃ ἡ Κανονικὴ Τάξις καί νά λειτουργήσῃ ὁ πρῶτος καί ὕψιστος θεσμός τῆς Συνόδου, δι' αὐτοῦ δέ νά περιχαρακωθῇ καί ὁμολογηθῇ καθαρὰ ἡ ΟΜΟΛΟΓΙΑ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ καί διασφαλισθῇ γνησία καί ἀδιάκοπος ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΔΟΧΗ, ὅλοι αὐτοὶ ἐσυκοφαντήθησαν κατὰ τὴν στυγνὴν Γκαϊμπελιστικὴν συκοφαντικὴν μέθοδον, καί ἐδιώχθησαν ὡς δῆθεν «ἀσεβεῖς», «φαντασιόπληκτοι», «ἀνταρσῖαι», καί «καινοτόμοι»(!), ἔτι δέ καί «ἀφωρίσθησαν» καί τοὺς ἀπηγορεύθη νά ὁμιλοῦν, καί νά ἐνίστανται! Οὗτοι ὀφείλουν μόνον νά «συμμορφώνωνται» καί νά εὐθυγραμμίζωνται μέ τὰς ἀποφάσεις τῆς ὁμάδος των!..., Ἀσφαλῶς πρέπει νά διερωτηθοῦμε: **Μήπως πράγματι ἐφθάσαμε εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον τῆς προδοσίας; Μήπως ἡλλοτριώθημεν παντελῶς;**

Δυστυχῶς, μᾶλλον τοιοῦτόν τι συμβαίνει, ἀφοῦ φθάσαμε εἰς τὸ σημεῖον πέραν τῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα συμβαίνουν εἰς τὴν ἐποχὴν μας, ἐποχὴν τοῦ Η' αἰῶνος τοῦ ἀπατεῶνος, νά μὴ θεωροῦνται καινοτομίαι, κακοδοξίαι καί προδοσίαι, ἡ κατὰ τῆς Κανονικῆς Τάξεως καί τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ, ἡ πολυδιάστατος προδοσία κατὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς παρωδίας τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου, τῶν βλασφημιῶν κατὰ τῆς Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς «Ἀπαλλακτικῶν Βουλευμάτων» καί τῶν λοιπῶν ἀπὸ τὸ 1995 καί ἐξῆς νεωτέρων παρομοίων δικαστικῶν ἀποφάσεων. Νά μὴν ἀποτελοῦν ἐπίσης προδοσία ἡ ἄρνησις τῆς Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς εἰς Ρουμανίαν, ἡ ὁποία «ἐθυσιάσθη εἰς τὸν βωμὸν» τοῦ

παλαιοημερολογιτικού Οίκουμενισμού, ή ή μή αντιμετώπισις τῆς δεινῆς σχισματοαιρέσεως τοῦ 1995, καθὼς καὶ τῶν ἰδίων τῶν σχισματοαιρετικῶν πρώην Μητροπολιτῶν, οἱ ὁποῖοι καταλύσαντες συλλήβδην τὴν Κανονικὴν Τάξιν καὶ ἀνατρέψαντες τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἐν τέλει *ἀντιποιοῦμενοι τὴν Ἐκκλησίαν θεωροῦν τοὺς Ἐπισκόπους μας ὡς «σχισματικούς νεοεικονομάχους», «αἰρετικούς», ἀναθεματισμένους», καὶ «καθηρημένους» καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν ἐλθόντας»...! Κατὰ τοὺς 3-4 Ἀρχιερεῖς μας «προδοσίαν», «ἀσέβειαν» καὶ «ἀνταρσίαν» καὶ «καινοτομίαν» διαπράττουν, ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι διανοοῦνται καὶ ζητοῦν Κανονικὴν καὶ Ὁρθόδοξον ἀντιμετώπισιν ὅλων αὐτῶν... Δυστυχῶς σήμερον καταντήσαμε ὡς ἀσέβεια νά θεωρῇται ἡ ὑπεράσπισις τῆς Ἀληθείας καὶ ἡ Ὁμολογία τῆς ἀληθινῆς Πίστεως, ἐνῶ σεβασμός, ὑπακοή, ὀρθοδοξία, ἀγιότης νά θεωρῇται τό νά δεχόμεθα τυφλῶς καὶ ἀδιαμαρτυρητῶς ὅλα αὐτὰ τὰ ψεύδη καὶ τὴν ἀπάτην, τὰ ὁποῖα εὐνοοῦν καὶ ἀπεργάζονται τὴν προδοσίαν.*

Συμπεράσματα - Πορίσματα

Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν καὶ πιστεύοντες ὅτι, ἐάν ἠθέλαμεν σιγήσει, θά εἴμεθς χεῖρονες τῶν διαπραξάντων τὰ πνευματικά ἐγκλήματα τῆς 5.2.2003 καὶ τῆς 25.4.2003, θά ὑποπίπταμεν δέ καὶ εἰς τὴν τάξιν τῶν δειλῶν καὶ ἀρνητῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐπίσης χεῖρονες τῶν ἀθέων καὶ ἀπίστων, ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ χάριτι Χριστοῦ δέν εἰσιγήσαμεν, καὶ δέν θά σιγήσωμεν, διότι. ἡ σιγή ἐν προκειμένῳ δέν εἶναι ἀπλῶς συγκατάθεσις καὶ συνενοχή ἀλλὰ καὶ τελεία ἀπιστία καὶ ἀθεΐα. Ἀφήνομεν ἓνα ἕκαστον ἐκ τῶν ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων, Κληρικῶν καὶ τῶν λαϊκῶν, ἰδιαίτερος τῶν καὶ «θεολόγων», νά βγάλη τὰ ἰδικά του συμπεράσματα, ἡμεῖς δέ ἀρκούμεθα εἰς τὰ ἀκόλουθα τέσσερα κεφαλαιῶδη, τὰ ὁποῖα διατυπώνομεν ἐν ἐπιγνώσει τῆς ἀνεπαρκείας μας:

1) Δέν ὑπάρχει Κανὼν ἐν τῷ Πηδαλίῳ, ὅστις νά προβλέπη ἐκουσίαν παραιτήσιν Ἐπισκόπου, παρεκτός, ἐάν ὁ Ἐπίσκοπος ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς ἰδίας συνειδήσεως ἔνεκα κρυφίων ἀμαρτημάτων, κωλυτικῶν τῆς Ἀρχιερωσύνης, ὁπότε ἡ Κανονικὴ Τάξις προβλέπει νά παραιτῇται καὶ τῆς Ἐπισκοπῆς καὶ τῆς Ἀρχιερωσύνης, καὶ χωρὶς ἄλλην διαδικασίαν νά ἀπομακρύνεται καὶ νά περιέρχεται εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν. Ἐπίσης ἐάν σοβαροὶ λόγοι ὑγείας τὸν κατέστησαν ἀκίνητον ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἢ τοῦ ἐστέρησαν τὴν ἐπικοινωνίαν μέ τό περιβάλλον, πάλιν εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ἡ παραιτήσις αὐτοῦ τοῦ Ἐπισκόπου, εἶναι Κανονικόν θέμα λελυμένον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν.

2) Εἰς τὴν μακράϊωνα ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἔχομεν πλῆθος παραιτήσεων, Πατριαρχῶν, καὶ γενικῶς Ἐπισκόπων, ὅχι ὅμως «ἐκουσίων», ἢ ἐμπιπτουσῶν εἰς τὰς ὡς ἄνω Κανονικὰς περιπτώσεις, ἀλλ' ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΩΝ. Ἐχομεν περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας Πατριάρχαι καὶ Ἐπίσκοποι παρητοῦντο, εἴτε διότι βιαίως ὑποχρεώοντο εἰς παραιτήσιν, ἢ καθηροῦντο, ἢ ἐξωρίζοντο καὶ παντοειδῶς ἐδιώκοντο. Ὁμοίως ἔχομεν παραιτήσεις εἴτε διὰ νά μή γίνουν οἱ ἴδιοι αἰτιοὶ σχίσματος, ἢ καὶ νά θεραπεύσιν

ένα σχίσμα, είτε διά νά διαφυλάξουν τήν ἐνότητα, καί πρὸς ἀποφυγὴν σκανδάλων, τὰ ὁποῖα προήρχοντο ἀπὸ τήν παραμονήν των εἰς τό ἀξίωμα.

3) Περίπτωσιν παραιτήσεως ὡς ταύτης τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀνδρέου, ἥτοι, χωρὶς νά ὑπάρχῃ πραγματικός Κανονικός ἀποχρῶν λόγος, καί ἐνῶ ἐκκρεμοῦν εἰς βάρος του σοβαρά θέματα Κανονικῆς καί Δογματικῆς φύσεως, τὰ ὁποῖα ἐδημιουργήθησαν ἐπὶ τῆς Προεδρίας του, ἢ παραίτησιν, ἢ ὁποῖα γίνεται πρὸς ἱερόσυλον συναλλαγὴν καί ὡς ἐκ τούτου ἔχει χαρακτηρῆ καί χεῖρονα τῆς Σιμωνίας, δέν συναντῶμεν ἄλλην προηγουμένην εἰς τὴν μακραίωνα Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν.

4) Οὐδεὶς ἐκ τῶν ὄρων τοὺς ὁποίους ἀναφέρει καί αὐτός ὁ Κων. Ράλλης εἰς τό σχετικόν ἔργον του, τό ὁποῖον κακῶς ἀντέγραψαν, δέν πληροῦται εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς παραιτήσεως τοῦ Μακαριωτάτου. Τοῦτο λέγομεν διότι οὔτε εἰς Κανονικὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὑπεβλήθη αὕτη, οὔτε οὐσία ἐνεκρίθη, οὔτε τῆς ἐλευθέρας βουλήσεώς του εἶναι ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ ὑπηγορεύθη ὑπὸ σκοπιμότητος, καί ἀποτελεῖ συμπαιγνίαν, οὔτε ἐν καταλήλῳ χρόνῳ, οὔτε διὰ τὴν εἰρήνην καί ἐνότητα, οὔτε δι' ἄλλον ἐκκλησιαστικόν σκοπὸν - συμφέρον, ἢ πρὸς τό πνευματικόν συμφέρον τοῦ ἰδίου τοῦ «παρητημένου», ἐγένετο αὕτη.

Ἀντί Ἐπιλόγου

Ὁ εἰσηγητής, ἥτοι ὁ Σεβ/τος κ. Νικόλαος, ὁ καί ἐπίδοξος ἐπιβάτης τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου, λόγῳ τῶν κακοδόξων φρονημάτων του, διὰ τὰ ὁποῖα ἔχει καταγγελεῖ, ὡς λ.χ. ἀντιγραφεὺς μεγάλων ἀπατεώνων (π.χ. Σιμωνίδης), ἢ καί πονημάτων τῆς γνωστῆς μοναχῆς ἐκ Κοζάνης, καί ὡς βλάσφημος κατὰ τῆς Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς του Διαδοχῆς, ἀντὶ νά εἰσηγητῇ ψευδῶς καί παραπλανητικῶς ἐπὶ τοιοῦτων σοβαρῶν θεμάτων, ὡς τό τῆς παραιτήσεως Ἐπισκόπου, καί νά θεσμοθετῇ «καινοτομίας», θά ἔπρεπε, νά εἶχεν λάβῃ ὀρθὴν θέσιν ἐπὶ ὧν ἔχει καταγγελεῖ, καί νά ζητήσῃ τὴν ἐπιείκεια τῆς Ἐκκλησίας, ἄλλως νά κινηθῇ κατ' αὐτοῦ ἡ Κανονικὴ διαδικασία. Ἀλλὰ καί ἂν ἀκόμη δέν ὑπῆρχον τὰ ἀνωτέρω δογματικά θέματα κατ' αὐτοῦ, ὁ ἐν λόγῳ Ἐπίσκοπος εἶναι βαρύντα ἐκτεθειμένος ἐναντὶ τῆς Κανονικῆς Τάξεως καί τοῦ Εὐαγγελίου, καί μόνον διὰ τό συσσωρευμένον ψεῦδος καί τὴν ἀπάτη, τὰ ὁποῖα ἐνσυνειδήτως καί ἐπὶ σκοπῷ, συμπεριέλαβε εἰς τὴν εἰσήγησίν του τῆς 25.4.2003. Τό μεῖζον θέμα, τό ὁποῖον σκληρόν ἐγείρεται ἐκ τῆς Εἰσηγήσεως ταύτης, εἶναι τελικά τό ΨΕΥΔΟΣ, καί ἡ ἀπάτη, τὰ ὁποῖα δημοσίως καί γυμνῇ τῆς κεφαλῇ κηρύσσονται. Πατήρ ὅμως τοῦ ψεύδους εἶναι ὁ διάβολος!... Τό ψεῦδος συντρίβει τὸν ἄνθρωπο ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ διαστρέφει τὴν ἀνθρώπινη προσωπικότητα, ἀνιστᾷ τὸν γαλαῖον ἄνθρωπον, καί συντρίβει τὸν νέον ἐν Χριστῷ. Ὁ ψευδόμενος μιμεῖται τὸν «ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνον», διὰ τοῦτο ὀνομάζεται «υἱὸς διαβόλου» (Ἰω. 8, 41, 44). Αὐτὸς ἀνέδειξεν ὅλους τοὺς ψευδοδιδασκάλους, ψευδοχρίστους, αἵρετικούς καί ἐχθροὺς τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας. Πῶς, λοιπόν, νά τὸν μιμούμεθα μέ τοιαύτας εἰσηγήσεις;

Ὁφείλομεν, ὅμως, νά ἐπισημάνωμεν, καί ὅτι ὅλον αὐτό τό πρόβλημα, δέν περιορίζεται μόνον εἰς τοὺς δύο πρωταίτιους Ἀρχιερεῖς, ἤτοι τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνδρέαν, καί τόν Σεβ/τον Πειραιῶς κ. Νικόλαον, ἀλλά καί εἰς τοὺς συνεργήσαντας, διότι, διὰ τῆς συνεργίας των, κατεστάθησαν ἐξ ἴσου ὑπεύθυνοι. Ἄνευ τῆς συνεργίας τοῦ Σεβ. Ἀργολίδος κ. Παχωμίου καί Περιστερίου κ. Γαλακτιῶνος, κανέν σχέδιον τῶν ξένων Κέντρων καί τοῦ παρασυνοδικοῦ μας κατεστημένου, δέν θά ἀπετολμᾶτο, ἢ καί ἐάν ἀπετολμᾶτο δέν θά εὐωδοῦτο. Διὰ ταῦτα τόσοσιν ὁ Σεβασμιώτατος κ. Νικόλαος, καθὼς καί οἱ συνεργήσαντες εἰς αὐτό Ἀρχιερεῖς ὀφείλουν νά ἐξετάσουν καλῶς ὅλα αὐτά, νά δεχθοῦν τήν Κανονικὴν τάξιν καί τήν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ θέματος «Παραίτησις Ἐπισκόπου», νά διακρίνουν τό ψεῦδος, νά τό φοβηθοῦν καί νά τό ἀποτινάζουν. Ἄς τό φοβηθῶμεν ὅλοι καί ἅς τό μισήσωμεν καί ἅς προσευχώμεθα, ὅπως λυτρώσῃ ἡμᾶς ὁ Κύριος ἀπὸ τοῦ πονηροῦ (Ματθ. 6, 13).

Ἄς πέσωμεν, ἂν ὑπάρχῃ ἀκόμη χρόνος, εἰς μετάνοιαν καί θερμὴν προσευχὴν, διότι αἱ μεθοδεῖαι τοῦ πονηροῦ, αἱ παγίδες του, τὰ τεχνάσματά του, οἱ δόλοι του εἶναι δυσδιάκριτοι εἰς ἡμᾶς, διότι μᾶς λείπει ἡ φωτιστικὴ χάρις, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ πονηρὸς μετασχηματίζεται καί «εἰς ἄγγελον φωτός». Μὴν τὸν φοβούμεθα ὅμως, διότι ὁ σατανὰς ἤδη εἶναι ἓνας ἡττημένος (νικημένος) ἐχθρὸς. Ἐνίκηθη καί συντετριβὴ ὑπὸ τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος, Κηρύξαντος, Σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Χριστοῦ, καί ἀεὶ νικᾶται ὑπὸ τῶν ἀληθινῶν πιστῶν, ἐάν εἶναι ἠνωμένοι μετ' Αὐτοῦ διὰ τῆς πίστεως, τῆς προσευχῆς καί τῆς μυστηριακῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Μόνον ὅποιος μέ τὴν θέλησί του συγκατατεθῇ νά νικηθῇ ὑπὸ τοῦ διαβόλου, αὐτὸς θά ἡττηθῇ, ἀλλ' αὐτὸς ἤδη θά ἔχῃ ἀρνηθεῖ τὴν ἀλήθεια καί θά ὑπηρετῇ τό ψεῦδος καί τὸν πατέρα τοῦ ψεύδους, ὅπερ μὴ γένοιτο εἰς οὐδένα, πολὺ περισσότερον, μὴ γένοιτο, εἰς τοὺς συγκεκριμένους ἀγαπητοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς καί πρώτα εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καί Πατέρα μας.

Δηλοῦμεν ὅτι ὅπου ἐξ ἀδυναμίας μας ἢ ἐκ συναρπαγῆς ἢ ἄλλης αἰτίας ἀτυχήσαμεν, ἐτοιμῶς ἔχομεν νά διορθώσωμεν, ζητοῦντες, ἐκ τῶν προτέρων, συγγνώμην, ἐνῶ εἶναι καθῆκον τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν, ἐφ' ὅσον ἐγκρίνουν τό παρόν νά τό προωθήσουν πρὸς πάντα γνήσιον ὀρθόδοξον χριστιανόν, ὁ ὁποῖος δέν προσωπολατρεῖ, ἀλλὰ ἀγαπᾷ εὐλικρινὰ τὸν Χριστὸν καί τὴν Ἐκκλησίαν Του καί ἐργάζεται ἐν Αὐτῇ, καί δι' Αὐτῆς τὴν σωτηρίαν Του. Θά θεωρήσωμεν δέ, πρὸς τούτοις, ἰδιαιτέραν ἔκφρασιν ἀγάπης πρὸς τὴν ἐλαχιστότητά μας, ἂν εὐρεθοῦν Πατέρες καί Ἀδελφοί ἐν Χριστῷ νά μᾶς γράψουν τὰς παρατηρήσεις, διαφωνίας, διορθώσεις, ἢ σχόλια των ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κειμένου μας, καί δι' αὐτό τοὺς εὐχαριστοῦμεν ἐκ τῶν προτέρων.

29 ΙΟΥΝΙΟΥ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν ἐπικαιρότητα

Ὑπό τῆς ἐκπαιδευτικοῦ κ. ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΧΙΟΥ

Ὁ σημερινός κόσμος κινδυνεύει νά βυθισθῇ καί πάλι στό σκοτάδι τῆς βαρβαρότητας. Ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου ἔμπορεῖ νά ἔλθῃ μόνον ἀν ξαναγεννηθῇ ὁ καινούργιος ἄνθρωπος, ὅπου βάρβαρος καί Ἕλλην θά γίνωνται ἓνα μέσω Ἐκείνου πού εἶναι «τά πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός» (Κολ. γ' 11). Αὐτός εἶναι ὁ Χριστιανικός ἀνθρωπισμός πού τόν ἐκήρυξεν ὁ Ἀπ. Παῦλος στήν πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολήν του (δ', 8) καί τόν ἐθεμελίωσε ἐπὶ τῶν λίθων τῆς Χριστιανικῆς εὐγενείας: «Ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφημα, εἴ τις ἀρετὴ καί εἴ τις ἐπαινος, ταῦτα λογιζέσθε». Ἰδιαίτερα εἶναι τὰ ἐντάλματά του γιὰ τοὺς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς παρακολουθήσουμε τινὰ ἐξ αὐτῶν:

«Ὑμεῖς ἐπίστασθε... πῶς μεθ' ὑμῶν τὸν πάντα χρόνον ἐγενόμην» (Πράξ. κ' 18). Ὁ Ἀπ. Παῦλος μιᾷ στούς πρεσβυτέρους, τοὺς ἀνωτέρους κληρικούς τῆς Ἐφέσου, ὁ δὲ λόγος του, πού περιλήψι του δίνει ὁ ἱερός Λουκάς εἰς τὸ εἰκοστὸ κεφάλαιο τῶν Πράξεων εἶναι καμωμένος ἀπὸ δύο εἰδῶν ρήσεις. **Μέ τίς μέν, ὁ Ἀπόστολος προβάλλει τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ τὸ ἔργο του ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν, μέ τίς δέ, ὑπαγορεύει ὑποθήκες, ὁδηγίες καὶ συμβουλές γιὰ τὸ ποιμαντικὸ ἀξίωμα τῶν ἀκροατῶν του.** Ἀρχίζοντας λοιπόν, αὐτὸ τὸ κατανυκτικὸ καί γεμάτο ἐξαίσια νοήματα μάθημα ποιμαντικῆς ὁ Ἀπ. Παῦλος καλεῖ τοὺς κληρικούς πού τόν ἀκοῦνε, νά θυμηθοῦν τὴν συμπεριφορὰ του καθ' ὅλο τὸ χρονικὸ διάστημα πού βρισκόταν ἀνάμεσά τους, ὅταν ἔσπερνε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη. Πῶς συμπεριφερόταν;

«Δουλεύων τῷ Κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης». (Πράξ. κ, 19). Ὑπερακοντι-στικὴ ὄλων τῶν ἀρετῶν, δέν ἦταν δυνατόν παρά πρῶτο του μέλημα νά ἔχῃ πῶς νά ἐπιδίδεται στήν ταπεινοφροσύνη, πῶς νά φθάνῃ στήν ὁλοκλήρωσί της, πῶς νά τὴν ὑπερβάλλῃ πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις. Γιατί αὕτη εἶναι τὸ κρηπίδωμα καί τὸ ἐπιστέγασμα ὄλων τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Χριστιανοῦ, τὸ ἄλφα καί τὸ ὠμέγα τῆς μιμήσεως τοῦ Κυρίου, ἡ πιὸ ἐλκυστικὴ καί ἡ πιὸ ἀπαραίτητη, ἡ πιὸ πρωταρχικὴ κι ἡ πιὸ ἀκροτελεύτεια ἀπὸ κάθε ἄλλῃ ἀρετῇ. Δέν λέγει ὁ Ἀπόστολος «δουλεύω τῷ Κυρίῳ μετὰ ταπεινοφροσύνης» ἀλλὰ **«δουλεύων μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης».** Ἐξασκοῦσε τὴν ταπεινοφροσύνη μέ ἀρραγῇ συνέπεια, ἐπιδιδόμενος συνεχῶς σέ ὅλες τίς μορφές της, πραγματοποιιώντάς την κάθε φορὰ μέ κάθε τρόπο.

«Δουλεύων μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης»! Δέν χρησιμοποιεῖ ἄλλο ρῆμα γιὰ νά δείξῃ τὴν ὑψηλὴ ποιότητα καί τὴν ἀπόκρημνη δόξα τῆς ἀποστολῆς του. Ἀλλὰ σπεύδει νά ἀναζητήσῃ τὸ πιὸ χαμηλὸ, τὸ πιὸ τιποτένιο ρῆμα ἀπ' ὅσα τοῦ παρουσίαζε ἡ πλουσία διάνοιά του. Τὸ ρῆμα «δουλεύω» σημαίνει ὑπηρετῶ ὡς δοῦλος. Καί μ' αὐτὸ χαρακτηρίζει τί ἔκανε. Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού καταφεύγει σ' αὕτη τὴν ἔννοια, ἐμφανίζοντες τὸν ἑαυτό του. Στίς ἐπιστολές του, βλέπουμε ἔτσι ν' ἀρχίζει. Τοποθετεῖ πλὰι στό ὄνομά του τὸ ἐπίθετο **δοῦλος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.** Αὕτη ἡ διαβεβαίωσις, αὕτη ἡ κορωνίς τῆς ταπεινοφροσύνης, εἶναι τὸ προοίμιο ὄλων τῶν διαπιστευτηρίων μέ τὰ ὁποῖα ὁ πρῦτανος

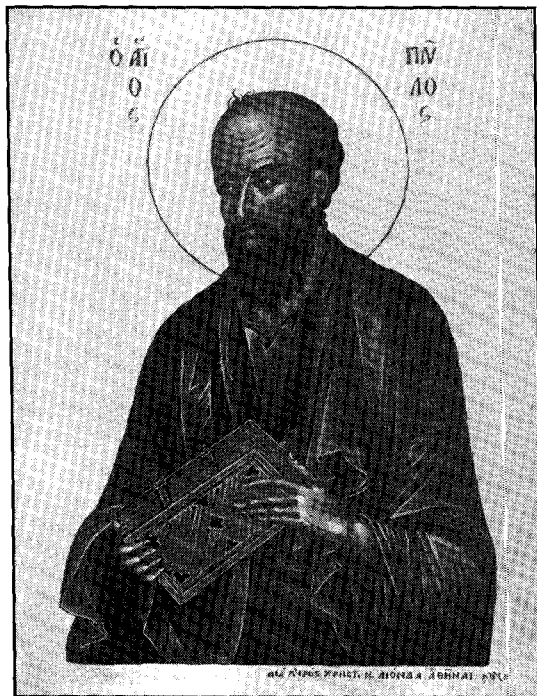
τῶν Ἀποστόλων, ἡ κορυφή τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἰσαγγελος τῷ βίῳ, ὁ μέγας κι ἄφθαρτος Παῦλος παρουσιάζεται μπροστά στούς συνανθρώπους του.

«**Καί πολλῶν δακρύων**». (Πράξ. κ' 19). Τήν πολιτεία του δέν τήν διέκρινε μονάχα ἡ ἀπόλυτη ταπεινοφροσύνη, ἀλλά τή στόλιζαν καί τά πολλά δάκρυα. Πρίν ὁ βίος του ἐπισφραγισθεῖ μέ τήν «σπονδή» τοῦ αἵματος, πού χύθηκε μέ τόν ἀποκεφαλισμό του, ὁ Ἀπ. Παῦλος ἔχυνε κάθε μέρα καί κάθε νύχτα τό αἷμα τῆς ψυχῆς του, ὅπως ἀποκάλεσαν εὐστοχα τό δάκρυ. **Ἔχυνε πολλά δάκρυα**. Μιλῶντας στόν Κύριο μέ τήν προσευχή καί μιλῶντας στούς ἀνθρώπους μέ τό κήρυγμα, πάντοτε μιλοῦσε μέ δάκρυα ἰκεσιῶν καί δάκρυα ἀγάπης γεμάτης ἀγωγία.

«**Καί πειρασμῶν τῶν συμβάντων μοι ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς τῶν Ἰουδαίων**» (Πράξ. κ' 19). Ἡ διαδρομή του δέν ἦταν ἀπαλλαγμένη ἀπό κατατρεγμούς, κι ἐμπόδια καί δυσκολίες. Αὐτά τά τρία ὑπενθυμίζει στούς ἀκροατάς του ὁ Ἀπ. Παῦλος ἀπό τή ζωή του ἀνάμεσά τους. **Τό ταπεινό του φρόνημα. Τήν ψυχική του τρυφερότητα καί τίς ἀντιξοότητες πού πηγαιναν νά τόν συντρίψουν.** Καί προσθέτει «Παρ' ὅλες τίς ἐπιβολές τῶν Ἰουδαίων».

«**Οὐδέν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων τοῦ μή ἀναγγεῖλαι ὑμῖν καί διδάξαι ὑμᾶς δημοσία καί κατ' οἴκους**». (Πράξ. κ' 20). Δέν ἄφησα καμμιά εὐκαιρία, δέν παράτησα κανένα πρόσφορο μέσον, γιά νά σᾶς ἀναγγεῖλω τό μήνυμα τῆς σωτηρίας, καί νά σᾶς διδάξω μέ κάθε φροντίδα τό Εὐαγγέλιο. Δέν σᾶς ἐβγαλα ἀπλῶς ἀπό τήν πλάνη, ἀλλά σᾶς εἰσήγαγα καί σᾶς καθωδήγησα στήν ὁδόν τῆς ἀληθείας τῆς πίστεως, καί γιά νά τό ἐπιτύχω αὐτό σᾶς συνάντησα καί σᾶς βρῆκα στούς δρόμους καί στίς πλατεῖες, ἀλλά δέν περιορίστηκα ὡς ἐκεῖ, μπῆκα καί στά σπίτια σας. Δέν ὑπέστειλα τήν σημαία τοῦ Εὐαγγελίου μπροστά στίς ἐπιθέσεις τοῦ κόσμου καί τοῦ κοσμοκράτορος. Ἔδωσα ὅλες τίς μάχες τοῦ Εὐαγγελίου μέ ἀπτόητη δύναμι, χωρίς ἀμχανίες καί δισταγμούς καί συμμαζέμματα.

«**Διαμαρτυρόμενος Ἰουδαίους τε καί Ἕλλησι, τήν εἰς τόν Θεόν μετάνοιαν καί πίστιν, τήν εἰς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν**». Ἐξήγγειλε χωρίς διάκρισι, σέ ὁμοεθνεῖς του κι ἄλλοφύλους, σέ Ἰουδαίους καί σέ εἰδωολάτραις τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ, καλώντας κάθε ψυχή νά ἐπιστρέψῃ στόν ἀληθινό Θεό, στόν δρόμο τῆς πίστεως στόν Υἱό του τόν Μονογενῆ. Αὐτή ἡ ὑπόμνησις, δέν ἐγίνε ἴσως ἀντιληπτή ἀπό τούς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου γιά ποιό λόγο βγῆκε ἀπό τά χεῖλη τοῦ Ἀπ. Παύλου. Δέν ἄργησαν ὅμως νά καταλάβουν τήν αἰτία ἀπό τά ἐπόμενα πού ἄκουσαν. Τούς πληροφόρησε λοιπόν κατόπιν ὅτι πηγαινε στήν Ἱερουσαλήμ καί ὅτι δέν ἐπρόκειτο πλέον νά ξαναἰδοῦν

τό πρόσωπό του. 'Από εκεί καί πέρα ὁ βίος του θά ἔπαιρνε σαφῆ στροφή πρὸς τὸ μαρτυρικό τέλος. Τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιο τὸν εἶχε πληροφορήσει γι' αὐτό. 'Επομένως ἦταν ἀναγκαία ἡ σύναξις ἐκείνη στὴ Μίλητο. Ὅχι ἀπλῶς σάν ἀποχαιρετιστήριος συγκέντρωσις, ἀλλὰ καί γιὰ ἓνα ἄλλο λόγο, πιὸ σημαντικό καί σπουδαῖο. Ὁ 'Απ. Παῦλος, τὸ πιὸ ἐκλεκτό σκεῦος τῆς χάριτος, ὡς καλὸς «στρατηγός» ἐγκαταλείποντας ἐκεῖνα τὰ μέρη γιὰ πάντα, αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ δώσῃ ὁδηγίες καί κατευθύνσεις στοὺς «ἀξιωματικούς» του, τοὺς 'Επισκόπους καί Πρεσβυτέρους πού ἄφηνε ἐκεῖ γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸν πόλεμο κατὰ τοῦ ἀντιδίκου. Μετὰ λοιπὸν ἀπὸ τὴν ὑποδειγματικὴν ὑπόμνησι τῆς δικῆς του συμπεριφορᾶς καί μετὰ τὴν πληροφορία ὅτι τὸν κατευδῶναν γιὰ στερνὴ φορά, τοὺς δίνει τίς ὑποθήκες καί τίς συμβουλές τῆς ἀφθαστης πνευματικῆς του πείρας, καί τῆς πατρικῆς του καρδιᾶς.

«**Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ**». (Πράξ. κ' 28). 'Ακοίμητη νὰ εἶναι ἡ προσοχή σας πάνω ὃχι μόνο στὸ ποῖμνιο, ἀλλὰ καί στὸν ἑαυτὸ σας. Ὡ τί μεγάλη ἀλήθεια, τόνισε τὸ στόμα τοῦ θεοῦ Παύλου γιὰ τοὺς ποιμένες τῆς 'Εκκλησίας! Ἄν κάθε πιστὸς πρέπει νὰ ἀγρυπνῇ πάνω στὴν ψυχικὴ του ἀκεραιότητα, ὁ ποιμὴν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσέχῃ διπλότερα. Ἡ προσοχή του πάνω στὸ ποῖμνιο ὅμως εἶναι κούφια λέξις; ὅταν δὲν προϋποτίθεται ἡ προσοχή πάνω στὸν ἑαυτὸ του. Γιατί μονάχα ἐκεῖνος ὁ ποιμὴν πού ξέρει νὰ φυλάῃ τὴν ψυχὴν του καί τὸ σῶμα του ἀπρόσβλητα ἀπὸ τίς ἐφόδους τοῦ Πονηροῦ, αὐτὸς ξέρει νὰ φυλάῃ καί τὰ πνευματικά του τέκνα. Ὅταν ὁ ἴδιος μένει ἄτρωτος, θά ὑπερασπισθῇ τελεσφορώτατα καί τοὺς πιστοὺς, πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

«**Ἐν ᾧ ὑμᾶς, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους**». (Πράξ. κ' 28). Πάνω σ' αὐτὸ τὸ ποῖμνιο σᾶς τοποθέτησε ὁ Παράκλητος ἐπισκόπους, δηλαδὴ βιγλάτορες, πού προορισμὸ σας ἔχετε νὰ τὸ προστατεύετε ἀπὸ κάθε κίνδυνο, βλέποντες πρῶτοι ἐσεῖς κάθε ἀπειλή πού φαίνεται στὸν ὀρίζοντα. 'Επισκόπους δηλ. ἐπιτηρητάς. Προορισμὸν σας ἔχετε ὃχι μόνο νὰ ἀντιλαμβάνεσθε τί ἀνακύπτει γύρω ἀπὸ τὸ ποῖμνιο, ἀλλὰ καί τί συμβαίνει στὸ ἴδιο τὸ ποῖμνιο, ὥστε νὰ διορθῶντε τὰ κακῶς κείμενα καί νὰ καταστρέφετε κάθε ἐκδήλωσιν ἁμαρτίας. Κι εἴστε ἐπίσκοποι, εἴστε ποιμένες καί ταγοὶ τοῦ πληρώματος, ὃχι ἀπὸ δική σας προαίρεση, οὔτε ἀπὸ τιμὴ κι εὐθύνη πού σᾶς ἐπώμισαν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπὸ διορισμὸ κι ἀνάθεσι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὸ εἶναι πού σᾶς τοποθέτησε στὸ ζηλευτὸ κι ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους κληρικὸ ἀξίωμα. Προσέχετε λοιπὸν σάν πραγματικοὶ ἐπίσκοποι, τοποθετημένοι πάνω ὃχι μόνο ἀπὸ τὸ ποῖμνιο, ἀλλὰ καί πάνω ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ σας.

«**Εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου**». (Πράξ. κ' 29). Τὸ ξέρω ἀπὸ τώρα καί σᾶς προειδοποιῶ. Μετὰ ἀπὸ λίγῳ, ὅταν ἐγὼ δὲν θά βρίσκωμαι πλέον μαζί σας, θά συμβῇ κάτι φοβερό. Θά πηδήσουν μέσα στὴν μάνδρα τῶν κατὰ τόπους 'Εκκλησιῶν σας βαρεῖς λύκοι, θηρία ἀνήμερα κι αἰμοβόρα πού δὲν θά ἔχουν καμμιὰ λύπησι γιὰ τὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ θά χυθοῦν ἀνάμεσά τους γιὰ νὰ τὰ κατασπαράξουν. Θά εἶναι παρείσακτοι αἰρετικοί, πού θά ἔλθουν ἀπὸ ἄλλα μέρη. Ἡ προσοχή σας λοιπὸν πρέπει νὰ εἶναι μεγάλη γι' αὐτὸν τὸν εἰδικὸ λόγο. Ἐγκαίρα ἔτσι κι ἀποτελεσματικά θά ἀντιμετωπίσετε τὸ κακὸ καί θά τὸ ἐξουδετερώσετε.

«**Καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν**». (Πράξ. κ' 30). Ἄλλὰ τὸ πιὸ φοβερό θά εἶναι ἄλλο. Δὲν θ' ἀπειληθῇ ἡ ἐνότης κι ἡ καθαρότης τῶν τοπικῶν 'Εκκλησιῶν σας μονάχα ἀπὸ εἰσπληθῆς. Θά προβάλλουν κι ἀπ' ἀνάμεσά μας διαστροφεῖς τῆς ἀλήθειας, κάνοντας, παρασυναγωγές, δημιουργώντας φατρίες καί προσπαθώντας νὰ τραβήξουν μὲ τὸ μέρος των τοὺς

πιστούς. «Διό γρηγορεῖτε» (Πράξ. κ' 31). Ὡς ἀληθινοὶ λοιπόν ἐπίσκοποι ἐπιβλέποντες πρὸς τὰ ἔξω καὶ πρὸς τὰ ἐντός, μὴ δώσετε νυσταγμὸν στὰ βλέφαρά σας, ἀλλὰ σταθῆτε ἀγρυπνοὶ, σέ διαρκῆ ἐγρήγοροι. Ἄν σᾶς πάρῃ ἡ νύστα, ἂν πέσετε στὴν παραμικρὴ ἀκηδία, ἂν δὲν μείνετε ὀρθοὶ κι ἀνοιχτομάτηδες, οἱ ἀπὸ ἔξω λύκοι κι οἱ ἀπὸ μέσα ὁμοιοὶ τους, θὰ κατασπαράξουν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, θὰ σπάσουν τὴν ἐνότητα, θὰ ἀμαυρώσουν τὴν ἀλήθεια, θὰ διαστρέψουν τὴν πίστιν, θὰ ἀνατρέψουν τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ.

«Μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύχτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρῶν νουθετῶν ἓνα ἕκαστον. (Πράξ. κ' 31). Ἴδου τὸ πρότυπο τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ποιμένων, πρὸς τὰ πνευματικὰ τους τέκνα. Ἀδιάκοπη, μέρα καὶ νύχτα, καὶ μέ ἀπειρὴ τρυφερότητα νουθεσία καὶ ποδηγέτησις «ἐνός ἑκάστου» ἀπ' αὐτά. Ὅχι γενικὴ ἐπίστασις, ὄχι καθολικὴ ἀπλῶς φροντίδα καὶ μέριμνα, ἀλλὰ **προσωπικὴ** γιὰ τὸ καθένα. Ἀπασχόλησις καὶ καλλιέργεια κάθε πεφυτευμένου στό περιβόλι αὐτοῦ τῶν ψυχῶν πού λέγεται Ἐκκλησία. Θυμηθῆτε λέγει ὁ Θεὸς Παῦλος στοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου, τί ἔκανα ἐγὼ κατὰ τὰ τρία ἐκεῖνα χρόνια, πού ἦμουν ἀνάμεσά σας κι ἀνάλογα, ἀντιγράφοντάς με, κάνετε κι ἐσεῖς. Ὁ ἀντίδικος δὲν θὰ χτυπήσῃ γενικὰ μόνο, ἀλλὰ χωριστὰ καὶ σέ κάθε πιστό. Ὅπως λοιπόν ἐγὼ δὲν ἔπαυα νὰ σᾶς νουθετῶ χωριστὰ, νὰ σᾶς νοιάζομαι ἰδιαίτερα τὸν καθένα καὶ νύχτα καὶ μέρα μέ δάκρυα, ἔτσι κι ἐσεῖς οἱ διάδοχοί μου, οἱ ἀντικαταστάται μου, νὰ κάνετε στὰ πνευματικὰ σας παιδιὰ. Ἄν δὲν παρουσιάσετε αὐτὴ τὴν ἐπὶ μέρους στοργὴ καὶ φροντίδα, ἂν ἡ πατρικὴ σας ἀγάπη δὲν φθάσῃ σ' αὐτὸν τὸν καταμερισμό, τότε θὰ ἀπειληθῇ πραγματικὰ τὸ πιστόν σῶμα τῆς Ἐκκλησίας σύνολο, τότε θὰ μείνῃ ἔκθετο στὸν Διάβολο, τότε καὶ ἡ ἐνότης του θὰ θρυμματισθῇ.

«Ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπιθύμησα. (Πράξ. κ, 33). Καὶ μία ἔλλη ὑπόμνησις σᾶς εἶναι ἀπαραίτητη ἀπὸ ὅσα εἶδατε στὴ συμπεριφορὰ μου. Ἡ ἀφιλοχρηματία, ἡ ἀνιδιοτέλεια, τὸ λιτοδαίαιτο, ἡ ἀποστολικὴ πτωχεία μου. Δὲν ἀρκεῖ ὁ ζῆλος, ἡ φλόγα τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν θείων ἐπιδιώξεων. Ὁ ποιμὴν πρέπει νὰ εἶναι κι ἀπαλλαγμένος ἀπὸ κάθε ὑλικὴ πολυτέλεια, νὰ μὴ ἀποβαίνει βάρος στό ποίμνιό του. Δὲν πρόκειται γιὰ ἓνα στολίδι ἀποκλειστικὰ ἡμῶν τῶν Ἀποστόλων, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ἀπαραίτητη προϋπόθεσι πού ἀφορᾷ ὅλους τοὺς συνεχιστὰς μας. Ὅπως ἐγὼ, λοιπόν, δὲν εἶχα προσκολλημένη τὴν καρδιά μου στό χρυσάφι, στό ἀσῆμι καὶ στὰ ἀκριβὰ φορέματα, ἔτσι κι ἐσεῖς, ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη μου, νὰ μὴν προσκολλᾶσθε σ' αὐτά. Ἄν τὸ πάθετε, τότε ἡ φλόγα τοῦ ζήλου σας θὰ μαραθῇ, ὁ λόγος σας δὲν θὰ βρῇ ἀπήχησι, κι οἱ ψυχές, πού ὁ Κύριος σᾶς ἐμπιστεύτηκε, θὰ σᾶς ξεφύγουν καὶ θὰ χαθοῦν.

«Μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτός εἶπε μακάριόν ἐστι μᾶλλον δίδοναι ἢ λαμβάνειν» (Πράξ. κ' 35). Ἀλλὰ ἂς μὴ τελειώσω μέ δικά μου λόγια. Ἄς ἐπισφραγίσω τὴν ὁμιλία μου μ' ἓνα μακαρισμὸ τοῦ Κυρίου. Αὐτὸς εἶπε: Μακάριον εἶναι νὰ προσφέρῃ κανεὶς παρὰ νὰ παίρνῃ. Ἄν γιὰ κάθε πιστό εἶναι μεγάλο προσκλητήριο αὐτός ὁ μακαρισμός γιὰ τοὺς ταγούς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ πρῶτο - πρῶτο σύνθημα τοῦ βίου τους. Καλοῦνται νὰ δίνουν ὅσο κανεὶς ἄλλος δὲν καλεῖται. Εἶναι οἱ μεγάλοι δωρεταὶ καὶ συγχρόνως χρεώσται τῆς ἀγάπης. Αὐτοὶ διανέμουν πᾶν ἀεῖροοι κρουνοὶ τὰ χαρίσματα τοῦ πνεύματος μέ τὴ διδασκαλία καὶ τὰ μυστήρια πού τελοῦν. Αὐτοὶ διανέμουν καὶ τὴν ἴδια τους τὴν καρδιά στοὺς πιστοὺς. Προσφέρουν ὁλόκληρο τὸν ἑαυτό τους. Τέτοιοι δόται ἄς εἰσθε, γιὰ νὰ ἐκπληρώσετε τὴν ἀποστολικὴ σας ἀξία.

ΘΛΗΓΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ

ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ Μ. ΑΡΧ/ΠΟΥ Κ. ΑΝΔΡΕΟΥ

(Μέρος 4ον)

Του Σεβ. Μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής ΚΗΡΥΚΟΥ

Ἐπειδὴ ἡ πορεία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἦτοι **Κανονικῆς, Ὁρθοδοξίας, Ἀγάπης καὶ Ἑνότητος**, εὐρίσκονται ἐκτός ἀνεκτῶν ὁρίων, ὑποσχόμεθα ὅτι χάριτι Χριστοῦ, θά συνεχίσωμεν τὴν ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ ἀγωνιστικὴν μας πορείαν, εἴμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι, Κύριος ὁ Θεὸς θά φυλάξῃ τὴν Ἐκκλησίαν Του ἄτρωτον, διότι. **Αὐτός εἶπεν «καὶ πῦλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν Αὐτῆς».** Πιστεύομεν ὅτι ἤδη ὁ Κύριος πολεμᾷ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας, μέ τὰς ἰδικὰς τῶν ἀφρονas πράξεις καὶ ἔργα τοῦ σκότους. Τὰ «ἔργα τῆς ἀνομίας», τὰ ὁποῖα ἐκκίνησαν πάλιν ἀπὸ τὴν 5.2.2003 **μέ τὴν περὶ «παραιτήσεως» τοῦ Μακ. Ἀρχ/που κ. Ἀνδρέου συμπαιγνίαν, καὶ ἐσυνεχίσθησαν μέχρι καὶ τὴν 30ὴν Μαΐου** (ἡμέραν τῆς ἀκύρου παρωδίας ἐκλογῆς τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου), **καὶ τὴν 2 Ἰουνίου** (ἡμέρα «ἐνθρονίσεως»), ἤδη αὐτὰ τὰ ἴδια, ἔγιναν αἰτία καὶ ἀφορμὴ νὰ ἐξεγερθοῦν πολλῶν πιστῶν αἱ συνειδήσεις, νὰ προβληματισθοῦν καὶ ἤδη νὰ ἀρχίσουν νὰ λαμβάνουν θέσιν.

Εἰδικώτερον ἢ «παραίτησις» τοῦ Μακ/του, ὁ «διορισμός» ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διαδόχου του εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν, αἱ ρηταὶ «ἐντολαί» του **τί ἐπείγοντως θά ἐνεργήσῃ ὁ διάδοχός του** (χειροτονία, διώξεις κατὰ τοῦ Ἐπισκόπου Κηρύκου, Ἅγιον Μῦρον), **ἢ ἐκ τῶν ὑστέρων δραστηριοποιήσῃς του**, πολὺ περισσότερον παντός ἄλλου Ἐπισκόπου, ἀλλὰ καί, αἱ δηλώσεις του, τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας περὶ «παραιτήσεως ἐκ τοῦ θρόνου, ὄχι ὅμως καὶ ἐκ τῆς Ἀρχιερωσύνης», καὶ ὁ διορισμός - μεταθέσεις τοῦ παραιτηθέντος εἰς τὴν Μητρόπολιν Πατρῶν «Προεδρικῶς», καὶ τελικῶς ἢ μετὰ πολλὰς ἀτυχεῖς προσπάθειας παρωδία τῆς «ἐκλογῆς» τοῦ «διορισμένου Ἀρχιεπισκόπου», καὶ τὸ θέατρον τῆς «ἐνθρονίσεως» του τὸ ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς τῆς Πεντηκοστῆς (2.6.2003), ⁽¹⁾ **μέ τὴν παρουσίαν «ἐκπροσώπου τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ», αὐτὰ εἶναι πού ἐξήγειραν συνειδήσεις, πολλῶν ὀρθοδόξων, διότι ἔχουν κατανοήσῃ τὰ σχέδια τῆς προδοσίας καὶ ἤδη λαμβάνουν ἀποστάσεις. Κατενόησαν καὶ αὐτὸ τὸ τελευταῖον «βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως», ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ προηγηθέντα «βδελύγματα» ἐπὶ θεμάτων Ἐκκλησιολογίας - Ὁμολογίας Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, Δογματικῶν καὶ Κανονικῶν, τὰ ὁποῖα μέσα ἀπὸ τὰ Ἀρχεῖα,**

(1) Πρόκειται περὶ τῆς προκλητικῆς παρουσίας τοῦ γνωστοῦ Στυλιανοῦ Δημητρίου, ὁ ὁποῖος ἀνατραφεὶς εἰς τὴν ἐνορίαν τῆς Ἀγίας Τριάδος, πρὸ δεκαετίας περίπου, προσεχώρησεν εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμὸν πρὸς τὸν ὁποῖον προσφέρει τὰς «πολυτίμους ὑπηρεσίας του» εἰς τὸ θέμα «ἐπίλυσις τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ»!... Αὐτός, τὴν 2αν Ἰουνίου κατὰ τὸν ἐσπερινὸν τῆς Πεντηκοστῆς, καθ' ἣν ἐπεκάθησαν τὸν ἐπιβάτην τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου, Σεβ. κ. Νικολάου, μαινόμενος εἰς τὸ ἱερὸν φέρων καὶ τὰ ἐνδεικτικὰ τοῦ «Ἀρχιμανδρίτου» ἦτοι, Σταυρὸν καὶ ἐπὶ ἀνωκαλύμναχον, δίδων ζωὴν εἰς τὸ «θέατρον» τῆς «ἐνθρονίσεως τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου», ἐνῶ δὲν παρέλειπε νὰ δίδῃ διαβεβαιώσεις «περὶ ἀντιμετωπίσεως - ἐπιλύσεως(;) καὶ ...ἄλλων θεμάτων»!!!

όπου ἐτέθησαν, ἐκπέμπουν πνιγηράν τήν δυσσομίαν τῆς σήψεως, ἡ ὁποία κατέπνιξε τούς ἐπιδόξους προδότας.

Συνεχίζομεν, λοιπόν, τήν στήλην αὐτήν διότι πρέπει νά **ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΗ** ὅλον τό ἐν ἄλλοις γελοῖον καί ἐν πολλοῖς τραγικόν γεγονός, τῆς ἱεροσύλου συμπαιγνίας ἐνῶ πρέπει νά τονίσωμεν, ὅτι διὰ τήν οἰκτράν κατάστασιν εἰς τήν ὁποίαν περιήλθομεν, καί ὡς πρόσωπα καί ὡς ἐκκλησιαστική διοίκησις, δέν μᾶς πταίει τελικά οὔτε ὁ Οἰκουμενισμός – Νεοημερολογιτισμός, οὔτε ὁ Παλαιοημερολογιτικός Οἰκουμενισμός, οὔτε μέ μιά λέξι τά ξένα Κέντρα. "Ὅλα αὐτά... κάμνουν καλά τήν δουλειά τους, ὅπως τούς διατάσσει ὁ πατέρας των ὁ διάβολος. Δέν θά μᾶς ἔφταιγε οὔτε καί αὐτό τό παρασυνωδικό μας κατεστημένο, ἀλλά καί δέν θά εἶχε μορφωθεῖ, ἂν 'Ἡμεῖς οἱ 'Επίσκοποι, οἱ ὁποῖοι ἐτάχθημεν «ἐπὶ σκοπόν» διὰ νά ἀγρυπνώμεν καί νά φυλάσσωμεν τήν παρακαταθήκην, δέν ἐκοιμώμεθα, ἡ ἐνδεχομένως καί διὰ θανασίμους ἁμαρτίας εἰς θέματα Πίστεως, δέν μᾶς ἐγκατέλειπεν ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Μᾶς πταίουν, λοιπόν, αἱ ἰδικαί μας ἁμαρτίαι, (βλασφημίαι καί παρανομίαι εἰς θέματα Πίστεως καί Κανονικῆς τάξεως), ἐνεκα τῶν ὁποίων τινές ἐσκοτίσθημεν καί ἀλλοτριωθέντες ὑπέστημεν τήν κακὴν ἀλλοίωσιν. Προσοχή, αὐτά δέν ἐκφράζουν οὔτε ἀπόγνωσιν, οὔτε ἀπελπισίαν, ἀλλά ἀποβλέπουν εἰς τήν αὐτογνωσίαν, τήν συντριβὴν καί τήν μετάνοιαν διὰ νά ἀναζητήσωμεν καί ἐπανεύρωμεν διὰ τῆς **Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος** τήν ὁδόν τήν ὁποίαν ὁ Χριστός μᾶς ἀνοίγει νά βαδίσωμεν καί τήν ὁποίαν ἐμεῖς ἀφήσαμεν καί ἠκολουθήσαμεν ἄλλην!... Καί διὰ νά μὴ πολυλογῶμεν, τά αἷτια, ἐνεκα τῶν ὁποίων, ὅπως πιστεύομεν, ὠδηγήθημεν τινές, ὥστε ἀπό φρουροί καί φύλακες τῆς παρακαταθήκης νά κινδυνεύωμεν νά γίνωμεν, προδῶται τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του, εἶναι δύο: α) **Κατελύσαμεν τήν Κανονικὴν Τάξιν** καί ἔτσι ἠνοίγησαν αἱ θύραι καί εἰσῆλθαν τά ξένα Κέντρα, τά ὁποῖα μᾶς ἔκαμαν ἄνω κάτω, καί β) **Κατελύσαμεν καί τόν Συνοδικόν θεσμόν, τόν ὁποῖον τινές ἐξ ἡμῶν κατέστησαν εὐτελὴ ὑπηρέτριαν τοῦ ἑαυτοῦ των καί τῶν σχεδίων τῶν ξένων Κέντρων.** Αὐτά, πιστεύομεν ἐφυγάδευσαν καί τήν ἀγάπην, καί τήν ταπείνωσιν καί προπάντων τόν ζῆλον πρὸς τήν ἀλήθειαν.

Καί διὰ νά μὴ φαίνεται, ὅτι αὐτά εἶναι ἰδικαί μας «θεολογίαι» κλπ. παραθέτω τί λέγει εἰς τὸ Α' Κανόνα του ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «Κάθε πρᾶγμα ἐκκλησιαστικόν, ὅταν γίνεται κατὰ τήν εὐταξίαν τῶν ἱερῶν Κανόνων, ὅχι μόνον δέν φέρνει εἰς ἡμᾶς τούς ἱερωμένους καμμίαν ταραχὴν καί δυσφημίαν, ἀλλὰ φέρνει μάλιστα καί ἐπαίνους, ἀπὸ τούς φρονίμους καί διακριτικούς. Διότι ποιὸς δέν ἐπαινεῖ τήν ἀφιλοπρόσωπον καί δικαίαν ἀπόφασιν.... καί δέν εὐφημεῖ καί δέν ἐπαινεῖ κάθε νόμιμον κρίσιν;...». (Πηδάλιον σελ. 687 καί 688). Ὁ Ἅγιος λέγει ὅτι τά πάντα εἰς τήν διοίκησιν καί τό ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς **ΕΥΤΑΞΙΑΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ**, δηλαδή καί αὐτὴ ἡ ἀγάπη, καί ἡ ἐνότητα καί τό ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ λειτουργία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐξασφαλίζονται διὰ τῆς τηρήσεως ἀπαρασσελεύτου τῆς Κανονικῆς τάξεως.⁽²⁾

Ὡς ἐκ τούτου, ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος, διὰ τήν ἀντιμετώπισιν κάθε «Ἐκκλησιαστικοῦ πράγματος», προηγεῖται ἡ **ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΤΑΞΙΣ**, ἡ ὁποία διασφαλίζει τήν λειτουργία τοῦ

(2) Προσοχή! Ἀκόμη καί τό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος λέγει ὅτι ἀναγνωρισμένη ὑπ' αὐτοῦ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι αὐτὴ ἡ ὁποία τηρεῖ καί ἐφαρμόζει ἀπαρασσελεύτως τούς θεῖους καί Ἱερούς Κανόνας!!!

ΠΡΩΤΟΥ καὶ **ΜΕΓΙΣΤΟΥ** θεσμοῦ τῆς **ΣΥΝΟΔΟΥ**. Καὶ σήμερον ὁ θεσμός τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δέν εἶναι ἄλλο τι παρά ἢ ἀπό τῆς Πεντηκοστῆς συνέχεια τῆς Μίας, **ΑΓΙΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ**, τὴν ὁποίαν τὸ **ΕΝ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ**, μυστικῶς ἐνήργησεν διὰ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ συνεχίζει διὰ τῶν διαδόχων των, Ἀγίων Ἐπισκόπων καὶ Πρεσβυτέρων, ἰδιαίτερος ἐν ταῖς Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις καὶ ἐν ὅλαις ταῖς Πανορθόδοξοις καὶ Τοπικαῖς. Αὐτὸ τὸ **ΕΝ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ** συνδέει καὶ κάθε νεωτέραν Σύνοδον μὲ ὅλας τὰς προηγουμένας μέχρι τὴν Α΄ Οἰκουμενικὴν καὶ μέχρις αὐτὴν τὴν Ἀποστολικὴν Σύνοδον, ὥστε νὰ ἔχωμεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν ἀδιάκοπον πνευματικὴν πορείαν, ἐν συνεχῆς ἐκκλησιαστικόν γίνεσθαι, μίαν διαχρονικὴν Πεντηκοστὴν. Τοῦτο τὸ συνεχές θαῦμα τῆς Πεντηκοστῆς παρακλύεται, ἢ καὶ διακόπτεται, ὅταν οἱ Ἐπίσκοποι καὶ ὡς πρόσωπα καὶ ὡς Σύνοδος, ἀγνοοῦν, ἢ ὑποτιμοῦν, ἢ διασαλεύουν καὶ καταλύουν τοὺς θεῖους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας καὶ ἔτσι ἀνοίγουν τὰς πύλας νὰ εἰσβάλῃ ὁ πονηρός καὶ νὰ ἀφίσταται ἀπ' αὐτῶν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Διὰ τοῦτο τοιαῦται συνάξεις καταλήγουν νὰ χαρακτηρίζωνται ὡς συνέδρια ἀνομίας!

Ἡ μακράων ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἤδη εἶπομεν, ἐκτός τῶν Ἀγίων Ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἓνα πλῆθος Πανορθόδοξων καὶ Τοπικῶν ἁγίων Συνόδων, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀδιασπᾶστος ἡνωμένοι μὲ τὰς ἑπτὰ Οἰκουμενικάς, διότι ὅλας τὰς κατήυθνε τὸ ἓνα Ἅγιον Πνεῦμα καὶ οὕτω ὡμολόγησαν καὶ διεφύλαξαν τὴν μίαν Καθολικὴν Ὁρθόδοξian. **Ἡ Σύνοδος λοιπὸν εἶναι μία ἔκφρασις τῆς συνεχοῦς ἁγίας Πεντηκοστῆς, εἶναι εἶδος ἄλλης «λειτουργίας», ἡ ὁποία καὶ αὕτη ἐπιτελεῖται ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ οὕτω διασφαλίζει πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν.** Διὰ τοῦτο εἶπομεν ὅτι δέν μᾶς πταίνει κανεὶς, παρά μόνον ἡμεῖς οἱ Ἐπίσκοποι, διότι κατελύσαμεν τὴν Κανονικὴν Τάξιν καὶ τὸν Συνοδικόν θεσμόν καὶ ἐγκατελείφθημεν ὑπὸ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐσκοτίσθημεν.

Ἐγράψαμεν πάλιν ταῦτα, ὡς ἐν προοιμίῳ διότι ἡ διάγνωσις καὶ ἡ ἐπίγνωσις, τῆς νόσου, ὅσον βαρεῖα καὶ ἂν εἶναι, ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς θεραπείας της. Ἐγράψαμεν πρῶτον δι' ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ κατόπιν καὶ δι' ἄλλους, διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐπίγνωσιν καὶ κατὰ τὸ **«δεινὸν ἢ ραθυμία, μεγάλη ἢ μετάνοια**. Νὰ ἐγερθῶμεν, ἐν ὧν ὁ Κύριος παρατείνει τὴν ζωὴν μας, διότι Αὐτός λέγει, καὶ πρὸς ἓνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν ὅτι: **«δέν θέλει τὸν θάνατόν μας ὡς ἁμαρτωλῶν ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν ἡμᾶς»**. Πρὸς τοὺς ἐν Χριστῷ Πατέρας καὶ Ἀδελφούς, ἤτοι τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Πατέρα μας, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς Σεβ/τους Ἀρχιερεῖς ταπεινῶς ἐγνώρισαμε τὰς διαφωνίας, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐνστάσεις μας καὶ τὰς προτάσεις μας καὶ μὲ τὸ ὑπ' **ἀριθμ. 223/2.11.2001**, ἐπίσημον Ἀρχιερατικόν ἔγγραφόν μας, ἐδηλώσαμεν ὅτι ἂν συνεχισθῇ ἡ κατάλυσις τῆς Κανονικῆς τάξεως καὶ τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ καὶ δέν ἀνακοπῇ ἡ ἐπὶ πνεύμα τοῦ πονηροῦ, ὡς Ἀρχιερεὺς μὴ ἔχον ἄλλην Κανονικὴν καὶ Ὁρθόδοξον ἐπιλογὴν, διαχωρίζομεν τὰς εὐθύνas μας καὶ δέν συμμετέχομεν καὶ δέν κοινωνοῦμεν τῶν ἀνομιῶν των. Δέν ἐλήφθη καὶ τοῦτο ὑπ' ὄψιν, ἀλλ' ἀντιθέτως τὰ ξένα Κέντρα ἔδωκαν αὐστηροτέρας ἐντολάς: **«Λυγίστε τὸν Ἐπίσκοπον Κήρυκο, ἢ τσακίστέ τον»** ὅπως καὶ ὅσους ἀκόμη Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καὶ λαϊκοὺς τηροῦν τὴν ἰδίαν Κανονικὴν καὶ Ὁμολογιακὴν στάσιν.

«Θεός, ὅμως, οὐ μυκτηρίζεται», δέν ἐμπαίζεται, ἀλλὰ περιμένει τὴν μετάνοιαν ἡμῶν. Ἀλλοίμονον δέ ἂν τελικά καὶ αὐτὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα, δέν γίνουν αἰτία καὶ ἀφορμὴ πρὸς μετάνοιαν καὶ ἀποκήρυξιν ὅλων τῶν μέχρι σήμερον πονηρῶν ἔργων κατὰ τῆς

Ἐκκλησίας. Ἀλλοίμονον ἂν δέν ἀνακληθῇ καί θεραπευθῇ ἡ συμπαίγνια καί ἂν δέν λειτουργήσῃ καί πάλιν ἡ Κανονική τάξις καί ὁ θεσμός τῆς Συνόδου, διότι ἡ προδοσία, ὅσον συγκεκριμένη καί ἂν εἶναι εἰς τὰ ὅμματα τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἶναι κραυγαλέα καί εἰς ὀργήν ἐπάγει καθ' ἐκάστην ἡμέραν. Λυπούμεθα, πενθοῦμε καί θρηνοῦμε καί δι' αὐτήν τήν τελευταίαν βαρεῖαν ἁμαρτίαν τῆς συμπαίγνιας περί «παραιτήσεως». Ἐποιήσαμεν ὅ,τι ἡδυνάμεθα ὥστε νά περισώσωμεν ἑαυτούς καί ἀλλήλους. Ἀπεστείλαμεν ἐπανειλημένως ἔγγραφα ἀναλύοντες ἐκάστην πτυχὴν τῆς πολυδαιδάλου συμπαίγνιας καί ἀπεδείξαμεν ὅτι ὡς ἐξελίχθη, ἀπέβη χείρων καί αὐτῆς τῆς Σιμωνίας, χωρὶς μέχρι σήμερον νά ἔχει ἐπιδειχθῇ κάποιος προβληματισμός πρὸς μετάνοιαν. Συνεχίζομεν λοιπόν τὸν ἀγῶνα, διότι ἔχομεν δι' ἐλπίδος, ὅτι ἡ πῶσις αὕτη, μπορεῖ νά γίνῃ ἡ ἀπαρχὴ τῆς «Ἀναστάσεως», ἂν ὅλα τὰ μέλη τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας δέν ἀδιαφορήσωμεν, ἀλλὰ κινηθῶμεν ἐν Χριστῷ μέ ἀγάπην, ἀποφασιστικότητα καί εὐθύνην.

ΑΛΛΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ - ΕΝΣΤΑΣΙΣ - ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Εἰς τὸ προηγούμενον 3ον μέρος αὐτοῦ τοῦ θέματος, ἐδημοσιεύσαμεν τὴν ὑπ' ἀριθμ. 321/17.4.2003 ΕΝΣΤΑΣΙΝ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ μας, ἡ ὁποία ἀνεφέρετο εἰς τὰ σχέδια καί πράξεις μετὰ τὴν 5.2.2003, τὰ ὁποῖα ἐσκόπουν εἰς τὴν στερήσιν τῆς συμπαίγνιας καί τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς. Παράλληλως ὅμως καί ὁ πολίος Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Πανάρετος μετὰ τοῦ Κλήρου καί τοῦ Λαοῦ τῆς Μητροπόλεώς του, καθ' ὅλα τὰ τελευταῖα ἔτη, ἀγωνίζεται καί παρεμβαίνει οὐσιαστικά κατὰ τῆς προδοσίας. Θά παραμείνουν ἱστορικά αἱ δύο Διακηρύξεις - Ὁμολογίαι, αἱ ὁποῖαι ὡμολογήθησαν καί διεκηρύχθησαν εἰς τὴν ὑπ' αὐτόν Ἱερὰν Μητρόπολιν κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, τόσον τοῦ 2002, ὅσον καί τοῦ 2003. Ἐν προκειμένῳ καί ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ τῆς ἱεροσύλου συμπαίγνιας περί παραιτήσεως, ἀπὸ τὴν 5.2.2003, σθεναρῶς καί μέ κανονικὴν καί ὀρθόδοξον συνέπειαν, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Πανάρετος, ἀντιμετώπισε τὴν προδοσίαν μέ σειρά Κανονικῶν παρεμβάσεων του, αἱ ὁποῖαι, ἄσχετα μέ τὸ ἀποτέλεσμα θά παραμείνουν μνημεῖα Ἀρχιερατικῆς εὐθύνης καί συνεπείας, ὅπως καί ὅλαι αἱ ἀπὸ 29.6.2000 Ἀρχιερατικά του ἐνέργειαι μέ τὰς ὁποίας ἐκτύπησε ὅλα τὰ σχέδια τῆς προδοσίας. Οὕτω καί ἐν ὧσιν τῆς συγκλήσεως τῆς ψευδοσυνόδου τὴν 25.4.2003, παρενέβη μέ τὴν ὑπ' ἀριθμ. Πρ. 66 ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ - ΕΝΣΤΑΣΙΝ - ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΝ, ἔχουσιν ὡς κάτωθι:

«ΠΡΟΣ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχ/πον Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἀνδρέαν καί τοὺς Σεβ/τους Ἀρχιερεῖς: Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικόλαον, Ἀργολίδος κ. Παχώμιον καί Περιστερίου κ. Γαλακτίωνα

Κοινοποιήσις Σεβ/τους Ἀρχιερεῖς: Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Κήρυκον, Κίτρους καί Κατερίνης κ. Γοργόνιον, Βεροῖας καί Ναούσης κ. Ταράσιον, Διανλείας κ. Ἀνδρέαν καί Φιλίππων κ. Χρυσόστομον

Μακαριώτατε καί Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί καί συλλειτουργοί, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν Χριστός ὁ ἀληθινός Θεός ἡμῶν εἴη ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3185/5.4.2003 Προσκήσεως ΑΠΑΝΤΩΜΕΝ δι' ἄλλην μίαν φορὰν καί ΕΝΙΣΤΑΘΕΜΑ:

Ἡ ὑπ' ἀριθμ. 3185/5.4.2003 πρόσκλησις διὰ τὴν Ἱεραρχίαν τῆς 25.4.2003 δέν δύναται νά γίνη δεκτὴ ὑπὸ τῆς ἐλαχιστότητός μου, ὡς τύποις καὶ οὐσία ἄκυρος.⁽³⁾ Ὡς πολὺ ὀρθά σᾶς ἔχει γράψει εἰς τὰς σχετικὰς ἐπιστολάς του ὁ Σεβ/τος Κήρυκος, ἔτσι καὶ ἡμεῖς σᾶς λέγομεν, ὅτι ἡ Ἀρχιερατικὴ μας συνειδήσις δέν μᾶς ἐπιτρέπει νά ἀναγνωρίσωμεν, καθ' οἷονδήποτε τρόπον, τὰς παρὰ νόμους καὶ ἀντικανονικὰς ἐνεργείας σας τῆς 5.2.2003. Ἡ ὑπ' ἀριθμ. 3185/5.4.2003 πρόσκλησις δέν ἐξεδόθη ὑπὸ ἀρμοδίου Ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου, ἀλλὰ καὶ ἡ φερομένη ὡς Ἡμερησία Διάταξις παραθεωρεῖ τὸ θέμα, πού προεκάλεσε τὴν μεγίστην κρίσιν, (δηλαδὴ τῆς «παραιτήσεως», τὴν ὁποίαν θεωρεῖ δεδομένην), καὶ τὰ προηγηθέντα αὐτοῦ, περιλαμβάνει δὲ θέματα καταχρηστικά καὶ ὅλως κακῆς σκοπιμότητος. Αἱ «Ἐνδημοῦσαι» τῆς 22.2.2003 καὶ 5.4.2003, αἱ ὁποῖαι διαδοχικὰ καὶ ἐπὶ μέρους «ἀπεφάσισαν», ἡ μία τὴν ἡμερομηνίαν καὶ ἡ ἄλλη τὴν «ἡμερησίαν διάταξιν» δέν νομιμοποιοῦνται (δηλαδὴ δέν εἶναι Κανονικαί), ὡς ἀποτελοῦσαι συνέχειαν τοῦ πραξικοπηματιοῦ τῆς 5.2.2003, καὶ δι' αὐτὸ δέν παράγουν κανένα νόμιμον (Κανονικόν) ἀποτέλεσμα. Ἄλλος λόγος πού δέν εἶναι δυνατόν νά γίνη δεκτὴ ἡ πρόσκλησις εἶναι ὅτι ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ κακῶς φερομένου ὡς «Ἀρχιερατικοῦ», ἥτοι τοῦ Ἱερέως Δημητρίου Τσαρκατζόγλου.

Ἐάν Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε κ. Ἀνδρέα καὶ Σεβασμιώτατοι κ.κ. Νικόλαε, Παχώμιε καὶ Γαλακτίων, δι' ὅλων αὐτῶν, δέν ἔχετε σκοπὸν νά προκαλέσετε τὸ τρίτον σχίσμα, ὅπως τὸ 1995 ἀπήτησαν τὰ ξένα Κέντρα καὶ προεκάλεσαν οἱ «πέντε», μέ ἐκείνην τὴν γνωστὴν προπαγάνδαν περὶ δῆθεν «νεοοικονομαχίας», τώρα δὲ πάλιν τὰ ἴδια Κέντρα ἀπαιτοῦν νά κάμετε τὸ ἴδιο, μέ ἀφορμὴν τὸ δῆθεν «ἀμάρτυρον καὶ καινοτομίαν», ἐπιβάλλεται νά ἀναθεωρήσετε καὶ ἀνακαλέσετε τὰ πάντα. Πρέπει νά συνειδητοποιήσετε, ὅτι τὸ ἀδίκημα Ὑμῶν εἰς τὸ ὁποῖον ἐνεπλάκητε μέ τὰς πραξικοπηματικὰς - φατριαστικὰς ἐνεργείας τῆς 5.2.2003, εἶναι τετελεσμένον, καὶ ἐπομένως, κατὰ τὴν τσπεινὴν ἡμῶν ἀποψιν, δέν δύνασθε νά συνέλθετε εἰς νόμιμον καὶ Κανονικὴν Σύνοδον, εἴαν προηγουμένως δέν ἀνακαλέσετε τουλάχιστον τὴν ἱεροσυλίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπράκτως προέβητε, καὶ κατόπιν νά θέσετε τὸ θέμα σας αὐτό, νά τὸ κρίνῃ ἡ ἀληθὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῶν τριῶν - τεσσάρων Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι δέν συνεμίγησαν, ἀλλὰ καὶ ἤλεγξαν τὴν ἱεροσυλίαν σας. Ἡ τυχόν, χωρὶς τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις, «πραγματοποιήσις» καὶ τῆς συνεδριάσεως κατὰ τὴν 25.4.2003 (π.ῆ.) δέν θά εἶναι νόμιμος, καὶ ἐπομένως καὶ αἱ ἀποφάσεις τῆς οὐδένα κύρος θά ἔχουν, οὐδὲν νόμιμον ἀποτέλεσμα θά παράγουν.

Ἡμεῖς πενθοῦντες προσευχόμεθα καὶ προσδοκῶμεν ἐν τῷ πλαισίῳ πάντοτε τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πνεύματι τῆς σωζούσης Οἰκονομίας, νά νικηθῇ καὶ νά συντριβῇ, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, ὁ πονηρός. Τοῦτο, ὅμως, εἶναι εὐνόητον, ὅτι ἐξαρτᾶται πρῶτον, διὰ νά μὴν εἰπωμεν ἀποκλειστικῶς, ἀπὸ Ὑμᾶς τὸν Μακαριώτατον καὶ τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς Πειραιῶς κ. Νικόλαον, Ἀργολίδος κ. Παχώμιον καὶ Περιστερίου κ. Γαλακτίωνα. Δέν ἀναφέρω τὸν Σεβ/τον Διαυλείας, διότι ἡ παρουσία του εἰς τὰς Συνόδους εἶναι ἀντικανονική...

(3) Σημ. «Ο.Π.»: Βλέπε εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος τὰς σελίδας 168-169.

“Ολως φιλαδέλφως, διά τήν αγάπην τοῦ Χριστοῦ, τονίζομεν ὅτι ταῦτα προτείνομεν οὐχί τυπικῶς, ἀλλά ἐν τῷ εὐρυτέρῳ πλαισίῳ τοῦ καλῶς νοουμένου προσωπικοῦ καί ἐκκλησιαστικοῦ συμφέροντος, τό ὁποῖον δέν θά ἐπέλθῃ, ἂν δέν θελήσετε (ἐννοεῖτε νά θελήσωμεν ὅλοι καί πρῶτοι Ὑμεῖς) νά τεθῇ φραγμός εἰς τήν ὀλισθηράν ὁδόν πού πορευόμεθα καί κατόπιν διά τῆς Κανονικῆς διαδικασίας καί ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησιαστικῷ Πνεύματι, ἀλλά καί τῇ ἐν Χριστῷ αγάπῃ, καί τῇ σωζούσῃ οἰκονομίᾳ, ὅπου καί ὅσον αὕτη χωρεῖ, νά διορθωθοῦν καί θεραπευθοῦν ὅλα ὅσα κακῶς διεπράχθησαν, παράλληλα δέ νά τεθοῦν ἐπὶ τῆς Τραπέζης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ὅλα τὰ χιλιοειπωμένα θέματα Πίστεως, τὰ ὁποῖα κακῶς ἐθέσατε καί κρατᾶτε εἰς τὰ Ἀρχεῖα. Ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει δέν ἐνιστάμεθα ἀπλῶς καί δέν καταγγέλλομεν τό ἀπό Κανονικῆς καί ὀρθοδόξου ἀπόψεως ἔγκλημα τῆς 5.2.2003 (π.ή.), ἀλλά καί δηλοῦμεν, ὅτι καθ’ ἡμᾶς διατελεῖτε ὑπό βαρυτάτην ὑποδικίαν, πᾶσα δέ πράξις σας, ἐνῶ, οὐδέν κανονικόν ἀποτέλεσμα παράγει, ἐπιδεινώνει ὅμως τήν συγκεκριμένην ὑποδικίαν, ἡ ὁποία προσετέθη εἰς τήν σειράν ἄλλων προηγουμένων ἀδικημάτων σας.

Μέ ἀληθῆ ἀδελφικά συναισθήματα, ἀλλά καί εὐθύνη

ἀναφωνοῦμε ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

† Ὁ Λαοῖς καί Τυρνάβου ΠΑΝΑΡΕΤΟΣ

Δυστυχῶς, τόσοι ὁ Σεβ/τος κ. Νικόλαος ὅσον καί οἱ δύο τρεῖς Ἀρχιερεῖς δέν ἔλαβον ὑπ’ ὄψιν των καί αὐτήν τήν ἐνστασιν ὡς ἤδη νά ἔχουν κηρύξει τό σχίσμα τους! Ἄλλως πῶς δέν λαμβάνουν ὑπ’ ὄψιν Κανονικάς ἐνστάσεις καί παρεμβάσεις Ἀρχιερέων; Ἴδού ὅτι καταφῶρως καταλύεται καί ἡ Κανονική Τάξις καί ὁ Συνοδικός θεσμός καί εὐρίσκει ἀνοιχτάς πύλας καί εἰσβάλλει μέ ὅλας του τὰς δυνάμεις ὁ πονηρός! Κατόπιν δύο ἰσχυροτάτων ἐνστάσεων καί ἄλλων διαμαρτυριῶν ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος ἀπονενοημένως μέ τήν παρουσία τῆν Σεβ. Ἀργολίδος κ. Παχωμίου, Περιστερίου κ. Γαλακτίωνος, Κίτρους κ. Γοργονίου⁽⁴⁾ (ὁ ὁποῖος μετεφέρθη δι’ ἀσθενοφόρου) καί Διαυλείας κ. Ἀνδρέου, συνεδρίασε τήν 25.4.2003. Ἡ συνεδρίασις αὐτή καθαρῶς ἓνα Συνέδριον ματατότητος, πέραν ἀπό τήν κατάλυσιν τῆς Κανονικῆς Τάξεως χαρακτηρίζεται καί ἀπό τήν **βλασφημίαν, τό ΨΕΥΔΟΣ καί τήν Ἀπάτη.**

(4) Εὐλόγως νομίζομεν διερωτώμεθα, πῶς ὁ Σεβ. κ. Γοργόνιος τήν 24.5.2003 «συνετάχθη» μετά τῆς παρανόμου ὁμάδος τοῦ Σεβ. κ. Νικολάου, καί οὕτω συνετέλεσεν εἰς τήν πλάνην των περὶ «πλειοψηφίας»; Ἐχομεν δέ ἐλπίδος ὅτι ὁ Σεβ/τος γρήγορα θά συνειδητοποιήσῃ καί θά ἀπαλλαγῇ ἀπ’ αὐτῇ τήν ἐνοχήν. Περὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ τῆς «πλειοψηφίας» ὁ Σεβ/τος κ. Γοργόνιος ἐξ ἀφορμῆς τοῦ γεγονότος, ὅτι εἰς τό δικαστήριον τῆς Κατερίνης ἐναντίον του οἱ «πέντε» ἐπεκαλέσθησαν τήν «πλειοψηφίαν» των, ἔγραψεν: «...Ἐγὼ νά σᾶς ὑπενθυμίσω μερικά κατορθώματα πλειοψηφιῶν Ἀρχιερέων, τὰ γνωστά εἰς ὅλους μας. Πλειοψηφία Ἀρχιερέων κατεδίκασε τόν Ἅγιον Ἀθανάσιον, πλειοψηφία εἰκονοκλαστῶν Ἀρχιερέων κατεδίκασε Εἰκονοφίλους Ὁρθοδόξους Στουδίτας κλπ. Πλειοψηφία Ἀρχιερέων καί κατὰ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ. Πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων Ἀρχιερέων ἐπάβαλε στήν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικήν Ἐκκλησίαν τό Παλικόν νέον Ἡμερολόγιον τό 1924. Πλειοψηφία Ἀρχιερέων (μετά) τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου, τοῦ σχίστου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Εἶχεν ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος τοὺς Χριστόφορον, Πολύκαρπον, Γερμανόν, τέσσαρες αὐτοί, ἐναντίον ἐνός τοῦ ἁγίου Πατρός Ματθαίου. Εἶχαν δίκιο αὐτές οἱ πλειοψηφίες; Ὅσο δίκαιο εἶχαν αὐτές, ἄλλο τόσο εἶχε καί ἡ δική σας πλειοψηφία. Γιά μετανοήστε Σεβασμιώτατοι καί ἀφήστε τίς ραδιοσυχνότητες καί τὰ μηχανογραφήματα, διότι «δεῖνόν πρός κέντρα λακτιζεῖν»...

Η ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΤΗΣ 25.4.2003

Πράγματι, ἡ ὑπὸ τὸν παράνομον «ἐπιβάτην» εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν πραξικοπηματική φατριαστική ομάδα τῶν τεσσάρων Ἐπισκόπων»,⁽⁵⁾ συνεδρίασεν καὶ «ἐν τῷ πνεύματι τῶν ξένων Κέντρων τῆς προδοσίας» ἀπονενομημένως **ΕΨΕΥΣΘΗΣΑΝ, ΑΥΤΟΕΞΗΠΑΤΗΘΗΣΑΝ, ΕΠΑΛΛΗΘΗΣΑΝ, ΕΒΛΑΣΦΗΜΗΣΑΝ**, προκειμένου νά καλυφθῇ καὶ στερεωθῇ ἡ ἱερόσυλος συμπαιγνία περὶ παραιτήσεως, καὶ προχωρήσῃ ἡ «ἐκλογή» τοῦ ἤδη ἀπὸ τὴν 5.2.2003 «διωρισμένου νέου Ἀρχιεπισκόπου», δηλαδὴ τοῦ Σεβ. κ. Νικολάου. Τό κακόν ὅμως αὐτῆς τῆς φατριαστικῆς καὶ πραξικοπηματικῆς ὁμάδος, εἶναι ὅτι ἐκλήθη νά ὑπηρετήσῃ καὶ ἄλλας νεωτέρας ἀμαρτωλὰς σκοπιμότητας, ἥτοι: **Νά κτυπηθῇ - τρομοκρατηθῇ ὁ Ἐπίσκοπος Κήρυκος⁽⁶⁾** μέ ἀπονενομημένας «ἀποφάσεις», καθ' ἃς δῆθεν οὗτος «φανερὰ ἐκπίπτει ἐκ τῆς πίστεως», «χωρίζεται ἐκ τῆς Ἐκκλησίας» κλπ. ἐντελῶς ἀνόητα ἐπινοήματα, καὶ τελικὰ ἐνεργοποιηθῇ ὁ «παραιτηθεὶς» Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἀνδρέας, περὶ τοῦ ὁποίου ἐξέδωσαν τό κάτωθι «Ἀνακοινωθέν»:

«Α.Π. 3186

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25.4.2003

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

**Πρὸς Ἀπαντα τὸν Ἱερόν Κλήρον καὶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος**

Ἡ Ἱερά Σύνοδος γνωστοποιεῖ εἰς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ὅτι κατὰ τὴν Συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς 25ης Ἀπριλίου 2003 (ἐκ. ἡμ.) συνεζητήθη τὸ θέμα: «Ἀντιμετώπισις τῶν ἐκ τῆς παραιτήσεως τοῦ Μακαριωτάτου ἀνακυπτόντων θεμάτων καὶ ἀφοῦ ἀνεγνώσθη σχετικὴ ἐπὶ τοῦ θέματος μελέτη - εἰσήγησις, ληφθέντων δὲ ὑπ' ὅσιν τῶν ὁσων οἱ θεῖοι καὶ Ἱεροὶ Κανόνες προβλέπουν, ἀλλὰ καὶ ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ, ἀπεφασίσθησαν τὰ κάτωθι:

α) Ἀνατίθεται εἰς τὸν παραιτηθέντα ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου Μακ/τὸν πρῶην Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Ἀνδρέαν Προεδρικῶς ἡ Μητρόπολις Πατρῶν, εἰς τὴν ὁσοίαν ἦτο Μητροπολίτης πρὸ τῆς εἰς Ἀρχιεπίσκοπον ἀναδείξεώς του.

β) Ὁ Μακαριώτατος πρ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Προέδρου Πατρῶν θά συνεχίσῃ, ἔχων καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν τιμὴν ὡς ἐπίσκοπος νά ἐνεργῇ τὰ τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ τὰ τῆς πνευματικῆς καθοδηγήσεως καὶ ἐποπτείας τῶν Ἱ. Μονῶν Εἰσοδείων Θεοτόκου Κερατέας καὶ Μεταμορφώσεως Σωτῆρος Κουβαρά (Ἀττικῆς) παραμένων πνευματικῶς καὶ διοικητικῶς Προϊστάμενος αὐτῶν ὡς ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ Κτίτορος αὐτῶν αἰοδύμου Ἀρχιεπ. Ματθαίου τοῦ Α'.

(5) Οἱ Σεβ/τοι Πειραιῶς κ. Νικόλαος, Ἀργολίδος κ. Παχώμιος, Περιστερίου κ. Γαλακτίων, Κίτρους κ. Γοργόνιος (ὁ ὁποῖος μετεφέρθη δι' ἀσθενοφόρου, προκειμένου ἡ ὁμάς, δίκην «Διοικητικοῦ Συμβουλίου» Συλλόγου, νά ἐξασφαλίσῃ «ἀπαρτίαν»), καὶ τοῦ ἀκύρως παρισταμένου Διαυλείας κ. Ἀνδρέου.

(6) Σημ. «Ο.Π.»: Οὗτος, προφανῶς, κατὰ τὰ ξένα Κέντρα, δέν πρέπει οὔτε νά «ἀποκηρυχθῇ», οὔτε νά «καθαιρεθῇ». Ὅτι, ὅμως, ἐξ αὐτῶν καὶ ἂν ἤθελον ἐνεργήσῃ θά ἦτο ὄχι μόνον ἄκυρον, ἀλλὰ θά ἀπέβαινε καὶ μπούμεραγκ, δηλαδὴ ὡς βέλος θά ἐπέστρεφεν εἰς τὰς ἰδίας των καρδίας. Τὰ ξένα, λοιπόν, Κέντρα προφανῶς ἔχουν δώσει ἐντολήν, ὅπως «πάσῃ θυσίᾳ» καὶ παντὶ τρόπῳ «λυγίσῃ» ὁ Ἐπίσκοπος καὶ συμμιγῇ καὶ αὐτός μετὰ των παρανομούντων. Πάντως θέλομεν νά πιστεύωμεν, ὅτι καὶ ἐπ' αὐτῶν, ἄλλα ὁ Θεὸς κελεύει, διότι δέν εἶναι μόνον ὁ Ἐπίσκοπος Κήρυκος, ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται κατὰ τῶν σχεδίων τῆς προδοσίας, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἐπίσκοποι Πανάρετος καὶ Ταράσιος, ἐνῶ καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Γοργόνιος, ἔχομεν τὴν ἀπομὴν, ὅτι ἐλεύθερος ὢν παντός δεσμοῦ, ὅμως τόσοσιν λόγῳ τῆς ἐπισφαλεστάτης ὑγείας του ὅσον καὶ λόγῳ τῆς μὴ καλῆς πληροφρησεώς του, μᾶλλον παρασύρεται καὶ συμμίσγεται **ΑΚΟΥΣΙΩΣ**. Ἄν παρ' ἐλπίδα σφάλλωμεν, ζητοῦμε συγγνώμην, ἀπὸ τὸν Σεβ/τον Μητροπολίτην, καὶ ἐτοιμῶς ἔχομεν νά διορθώσωμεν.

γ) Τό ὄνομα τοῦ Μακαριωτάτου πρῶν Ἀρχ/που Ἀθηνῶν θά μνημονεύεται ἐντός τῶν ὁρίων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν, καθὼς καί εἰς τὰς δύο προαναφερθείσας Μονάς, ἡ δέ ἐφ' ἐξῆς προσφώνησις αὐτοῦ θά εἶναι: «Μακαριώτατος πρῶν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί Πρόεδρος Πατρῶν».

δ) Ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ιδιότητα θά δύναται νά παρίσταται καί συμμετέχη εἰς τὰς Συνεδριάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐφ' ὅσον ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας του τό ἐπιτρέπει, ὑπογράφων εἰς τὰ Πρακτικά, τὰς ἀποφάσεις καί ἐν γένει τὰ Συνοδικὰ ἔγγραφα μετὰ τόν Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Προσέτι καί ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε τὴν διεξαγωγὴν αὐτῆς ἐντός τῆς περιόδου τοῦ Πεντηκοσταρίου. Τὴν ἀκριβὴ ἡμερομηνία, κατὰ τὴν ὁποίαν θά λάβῃ χώραν συμφῶνως πρὸς τὴν Κανονικὴν τάξιν καί ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, ἡ ἐκλογικὴ διαδικασία, θά προσδιορίσῃ ἡ Ἐνδημούσα Ἱερὰ Σύνοδος.

† Ὁ Πειραιῶς καί Νήσων Τοποτηρητής

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Γερεῦς Δημήτριος Τσαγκαζόγλου»

Τὰ ὅσα ἀναγράφονται εἰς τό ἀνωτέρω «Ἀνακοινωθέν» ὡς «ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας» δι' ὅσους διαθέτουν κοινὴν λογικὴν, ξεπερνοῦν κάθε ὄριον γελοιότητος ἀλλὰ καί μωρίας. Καί ἰδοῦ:

1ον. Γράφει τό ὡς ἄνω ἀνακοινωθέν: «Ἀνατίθεται εἰς τόν παραιτηθέντα... Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνδρέαν Προεδρικῶς ἡ Μητρόπολις Πατρῶν...»! Ἐδῶ φαίνεται ἡ ἰδιοτέλεια καί ἡ ὑστεροβουλία. Δηλαδή ἐκ τῶν ὑστέρων, ἥτοι τὴν 25.4.2003, «ἀποφασίζουν» ὅτι ὁ «παραιτηθεὶς κατὰ τὴν 5.2.2003 Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος διὰ λόγους ὑγείας» καί «διὰ νά συνεχισθῇ ἀπρόσκοπτα τό ἔργον τῆς Ἐκκλησίας», ἤδη ἐπανεῦρε τὴν ὑγείαν του, καί δύναται ἀντὶ νά ἀνακαλέσῃ τὴν παραίτησίν του, (ἡ ὁποία καί ἐκκρεμεῖ κανονικῶς), νά μετατεθῇ καί νά ἀναλάβῃ «Προεδρικῶς»!!! τὴν διαποίμανσιν τῆς Μητροπόλεως Πατρῶν.⁽⁷⁾ Τοῦτο δέ ὅλον κατὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι συνεδρίασαν τὴν 25.4.2003, προβλέπεται καί εἶναι δῆθεν «σύμφωνον πρὸς τοὺς Κανόνας καί τὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας», ὅπερ ψευδές καί παραπλανητικόν, διότι οὐδέν Κανονικόν ἢ ἄλλο ἔρεισμα ἔχει. Οἱ εἰς τό παρελθόν ὀνομασθέντες «Πρόεδροι» εἶχον αὐτόν τόν τίτλον, διότι ἡ Μητρόπολις των ἦτο καί ἔδρα Τοπικῆς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου. Δηλαδή τῷ ὄντι προήδρευον αὐτῶν τῶν μικρῶν ἐπαρχιακῶν Συνόδων.

Ἐάν, ἐκτός αὐτῆς τῆς δεδομένης Κανονικῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχουν καί περιπτώσεις, καθ' ἃς ἀντικανονικῶς ἢ «τυπικῶς» ἐδόθη σκοπίμως ἢ καί ἰδιοτελῶς ὁ τίτλος τοῦ «Προέδρου», αὐτό δέν δίδει εἰς οὐδένά τό δικαίωμα, οὔτε πολὺ περισσότερον εἰς τοῦ συνεδρίασαντας τὴν 25.4.2003 Ἀρχιερεῖς, νά δώσουν τόν τίτλον τοῦ «Προέδρου Πατρῶν» εἰς τόν Μακαριώτατον μιμούμενοι μεθόδους καί τρόπους τῶν Φαναριωτῶν παλαιότερον καί ἐν γένει τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὰς ἡμέρας μας, ὅπως:

1ον Τό γεγονός, ὅτι τὴν 18ην Ὀκτωβρίου 1948 οἱ Νεοημερολογίται - Οἰκουμενισταὶ ἠνάγκασαν εἰς παραίτησιν τόν Πατριάρχην Μάξιμον τόν Ε', εἰς τόν ὁποῖον ἔδωσαν τόν τίτλον τοῦ «Προέδρου Ἐφέσου» τόν ὁποῖον ὁμοῦς ὁ ἴδιος προφανῶς δέν ἀπεδέχθη,

(7) Ἵσως παρεξηγήθημεν, διότι μόλις ἀνωτέρω περὶ τοῦ ἐν λόγω «ἀνακοινωθέντος» εἶπομεν ὅτι αὐτό ξεπερνᾷ κάθε ἐννοίαν γελοιότητος, μωρίας καί σκότους. Νομίζομεν ὅτι δέν ὑπερβάλαμε, διότι ἡ **ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΣ** ἐδῶ δέν ἔχει προηγούμενον. Τοιαύτην καί τόσον ἱερόσυλον συμπαίγνιαν μετὰ συναλλαγῆς δέν θά εὑρῇ οὐδεὶς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας.

διό «ἦν ἐφησυχάζων ἐν Χαλκηδόνι». Τοῦτο ὅλον ἐγινε διὰ νά ἀναρριχηθῇ «ἐλέω Τροῦμαν» εἰς τόν θρόνον τῆς Κων/λεως ὁ γνωστός Μασῶνος καί Οἰκουμενιστής Ἀθηναγώρας.

2ον Ἐπίσης τό γεγονός ὅτι τό 1962 καί πάλιν ὁ Νεοημερολογισμός τῆς Ἑλλάδος, ὑποχρεώσας εἰς παραίτησιν, τόν μόλις 11 ἡμερῶν Ἀρχιεπίσκοπόν του, τόν γνωστόν Ἰάκωβον Βαβανάτσον, τόν ὠνόμασεν δέ «Πρόεδρον Ἀττικῆς», ἀλλ' ἐκ τῶν ὑστέρων ἀνεκάλεσεν καί αὐτόν τόν τίτλον, ὡς παράνομον καί ἀντικανονικόν.

Αὐτάς τās περιπτώσεις προφανῶς ἔχουν ὑπ' ὧσιν των τά ξένα κέντρα, τά ὅποια διὰ τῶν ἐγκαθέτων των θέλουν νά περάσουν καί εἰς τόν ἀκύρως παραιτηθέντα Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνδρέαν; Καί αὐτοί μέν κάνουν τή δουλειά τους, πῶς ὅμως ἡ μειοψηφία τῶν Σεβ/των Ἀρχιερέων, (κατά τήν συνεδρίαν των τήν 25.4.2003), ἐδέχθησαν νά περάσουν καί ἐπὶ τοῦ Μακαριωτάτου τόσον παράνομα, Ἀντικανονικά καί ἐξευτελιστικά τό «Πρόεδρος Πατρῶν»;

2ον. Ὁ παραιτηθεὶς Ἀρχιεπίσκοπος, καίτοι παρητήθη διὰ λόγους ὑγείας, ὅμως μέ τό νέο ἀνακοινωθέν «θά συνεχίσῃ ἔχων καί τό ὄνομα καί τήν τιμήν τοῦ Ἐπισκόπου καί θά ἐνεργῇ τά τοῦ Ἀρχιερέως...»!!! Τοῦτο εἶχεν προβλεφθεῖ καί ἦτο προμελετημένον, διότι, κατά τήν εἰσήγησιν, ἀναφορικῶς μέ τήν παραίτησίν του εἶπεν, ὅτι θά παραμείνῃ πνευματικός τῶν δύο μεγάλων Μονῶν. Δηλαδή λέγει ὁ Μακαριώτατος «παραιτοῦμαι, ἀλλά ἐκ τῶν ὑστέρων δέν παραιτοῦμαι», ἢ «παραιτοῦμαι τοῦ θρόνου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῶν Ἀθηνῶν», τόν «πωλῶ» εἰς τόν Σεβ. κ. Νικόλαον, διὰ νά εἰσπράξω, κατ' ἀρχάς, τās ἐπιθυμητάς Ἐπισκοπικάς χειροτονίας καί τήν δίωξιν τοῦ Ἐπισκόπου Κηρύκου, καί προκειμένον νά μήν ἀδυνατίσῃ ἡ ἀπαρτία τῆς φατριαστικῆς Ἐπισκοπικῆς ὁμάδος, ἀλλά νά ἔχῃ καί πλειοψηφίαν, διὰ νά ἐκλεγῇ ὁ διάδοχός μου καί νά γίνουν οἱ χειροτονίες, ποῦ ἐζήτησα, ἐπανέρχομαι ὑγιῆς καί γίνομαι καί «Πρόεδρος Πατρῶν»... καί συμμετέχω εἰς τās συνεδριάσεις ὡς Κανονικός Ἀρχιερεὺς προκειμένον νά ψηφίζω καί νά ὑπογράφω!...». Δηλαδή εἶναι ὡς νά λέγῃ κάποιος: «Χωρίζω αὐτομάτως ἀπὸ τήν σύζυγόν μου καί τά παιδιά μου, φεύγω ἀπὸ τό σπίτι, παίρνω ἄλλην γυναῖκα, μπαίνω εἰς ἄλλο σπίτι, ἀλλά διατηρῶ καί ἀπολαμβάνω τά δικαιώματά μου ἐκ τοῦ πρώτου γάμου κλπ.»!

3ον. Συνεχίζον τό «Ἀνακοινωθέν» λέγει: «Εἰς τήν Μητρόπολιν Πατρῶν θά μνημονεύεται... Μακαριώτατος πρῶν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί Πρόεδρος Πατρῶν»! Ἐδῶ εἶναι τό ἀποκορύφωμα τῆς πλάνης. Τά ξένα Κέντρα καί οἱ ἐγκάθετοί των, Ζάληκαν ὄχι μόνον νά ἐξευτελίσουν τόν Μακαριώτατον, ἀλλά νά τόν καταστήσουν καί ἐχθρόν καί πολέμιον τῆς Ἐκκλησίας καί νά τόν κολάσουν! ΑΣ ΤΟ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΩΜΕΝ ΟΜΩΣ ΟΛΟΙ, ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΝΤΩΝ ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΠΡΩΤΟΣΤΑΤΗΣΑΝ ΚΑΙ ΣΥΝΗΡΓΗΣΑΝ, ΟΤΙ ΠΑΡΑΙΤΟΥΜΕΝΟΣ Ο ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ, ΟΠΩΣ ΠΑΡΗΤΗΘΗ Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ, ΕΚΠΙΠΤΕΙ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΡΩΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΩΣ ΜΟΝΑΧΟΣ ΛΟΓΙΖΕΤΑΙ, ΟΣΑ ΔΕ ΓΡΑΦΕΙ ΤΟ ΑΝΟΗΤΟΝ «ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ» ΕΙΝΑΙ ΕΚΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ. Ταῦτα ἐξυπηρετοῦν βλασφήμους καί ἱεροσύλους συναλλαγάς, καί δέν μπορεῖ νά τά ἀπευθύνῃ κανεὶς οὔτε πρὸς ἀναπήρους διανοητικῶς, χωρὶς νά τοὺς προσβάλλῃ ἢ νά προκύπτῃ ὁ ἴδιος καί διανοητικῶς ἀνάπηρος ἢ παντελῶς ἐσκτισμένος. Λυπούμεθα, πενθοῦμεν καί κλαίμεν, διότι ὁ Μακαριώτατος καί Πατὴρ ἡμῶν, ὅπως καί δύο τρεῖς ἄλλοι Ἀρχιερεῖς, ἐμπεσόντες εἰς τά χέρια τῶν ἐγκαθέτων, ἐχρησιμοποιήθησαν καί χρησιμοποιοῦνται κατὰ τοιοῦτον εὐτελῆ τρόπον, ὥστε νά ἐπιτύχουν δι' αὐτῶν τήν προδοσίαν.

4ον. Εἰς τὴν συνέχειαν ἀποκαλύπτεται καὶ πάλιν ὅλη ἡ τραγικότης καὶ γελοιότης τῆς συμπαιγνίας, διότι λέγει τὸ «ἀνακοινωθέν: «Υπὸ τὴν ὡς ἂν ἰδιότητά (του ὁ Μακαριώτατος) θά δύναται νά παρίσταται καὶ συμμετέχη εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Ἱ. Συνόδου... ὑπογράφων εἰς τὰ Πρακτικά, τὰς ἀποφάσεις καὶ ἐν γένει τὰ συννοδικὰ ἔγγραφα μετὰ τὸν Πρόεδρον τῆς Ἱ. Συνόδου!» Ἔτσι, λοιπόν, ἀποκαλύπτεται ὁλόκληρος ἡ ἀφάνταστος συμπαιγνία περὶ παραιτήσεως τοῦ Μακαριώτατου ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου τῶν Ἀθηνῶν, ὅχι ὁμως καὶ τῆς Ἀρχιερωσύνης! Λέγοντες συμπαιγνίαν ἐννοοῦμεν τὴν τραγικὴν συμφωνίαν – σχέδιον, καθ' ὃ παραιτεῖται ὁ Μακαριώτατος, κενώνεται φαινομενικὰ ὁ θρόνος τῶν Ἀθηνῶν, εἰσπηδᾷ εἰς αὐτόν ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος, συμφωνεῖται ἡ συναλλαγή καὶ εἰς δευτέραν φάσιν, τὴν 25.4.2003, ὁ διὰ λόγους ὑγείας παραιτηθεὶς Ἀρχιεπίσκοπος μετατίθεται ὡς ὑγιῆς εἰς τὴν Μητρόπολιν Πατρῶν ὡς «Πρόεδρος» καὶ θά συμμετέχη εἰς τὰς Συνόδους κλπ., διότι, προκειμένου νά γίνουν «ἐκλογαί» καὶ «χειροτονίαι» Ἐπισκόπων, χρειάζονται ὑπογραφαί διὰ τὴν «πλειοψηφίαν».

Τέλος δέ, ἐπειδὴ ἡ συναλλαγή καὶ ἡ συμπαιγνία τῆς παραιτήσεως δέν ὠλοκληρώθη, διὰ τοῦτο ἐπείγονται νά ὁλοκληρωθῇ, νά στερεωθῇ καὶ νά παρουσιασθῇ ὡς «ἀγαθή» ἐνέργεια, καὶ ἀμέσως νά «ἐκλεγῇ» καὶ νά ἐπικαθῇ εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικόν θρόνον ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος, προκειμένου εἰς τὴν συνέχειαν νά «ἐξαργυρώσῃ», οὕτως εἰπεῖν, τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας «ἐπιταγὰς», τὰς ὁποίας διὰ τὸν λόγον αὐτόν ἐχρεώθη, ἤτοι:

1) Νά ἐκδιώξῃ τὸν Σεβ/τον Κήρυκον ἐκ τῆς Ἑνορίας τοῦ Ἀγίου Δημητρίου Ἀχαρνῶν, γεγονόν τὸ ὁποῖον ἐπεχείρησεν ὁ Μακαριώτατος κ. Ἀνδρέας, ἀλλὰ, παρά τὰ καλοστημένα σχέδια, δέν ἡδυνήθη νά τὸ ἐπιτύχῃ! Διὰ τοῦτο παραιτούμενος τὴν 5.2.2003 «ἐντέλλεται» εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ ὑποδειχθέντα νέον «Ἀρχιεπίσκοπον» νά ἀπομακρύνῃ ἐκ τῆς ἐν λόγω ἐνορίας τὸν Ἐπίσκοπον Κήρυκον, ὡς δῆθεν «κακόδοξον»!!! Αὐτὸ εἶναι ἓνα «γραμμάτιο» τὸ ὁποῖον «ὑπέγραψεν»⁽⁸⁾ καὶ ἐχρεώθη ὁ Σεβ/τος κ. Νικόλαος καὶ πρέπει νά τὸ ἐξαργυρώσῃ⁽⁹⁾ ... (Βλέπε Κ.Γ.Ο., μῆνός Φεβρ. – Μάρτιος 2003, σελ. 48, 37ῃ α').

2) Νά προβῇ εἰς Ἐπισκοπικὰς χειροτονίας συγκεκριμένων προσώπων (Αὐτόθι σελ. 49) τὰς ὁποίας ὁ Μακαριώτατος δέν «κατώρθωσε» ἐπὶ τόσα ἔτη, διότι ἀπλούστατα, κατὰ τὸν Σεβ/το κ. Νικόλαο, οἱ ὑποψήφιοι πρὸς Ἀρχιερατείαν ἦσαν «Νεοεικονομάχοι»(!!!), ἐπ' ἀληθεία δέ διὰ νά μὴν εἶναι συνυποψήφιοι⁽¹⁰⁾ διὰ τὸν Ἀρχιεπισκοπικόν Θρόνον τῶν Ἀθηνῶν, τὸν ὁποῖον ὁ κ. Νικόλαος ἐφαντάζετο ὅτι θά «ἐχῆρευεν» ἀμέσως μετὰ τὸ 1995 καὶ θά ἐγένετο αὐτός Ἀρχιεπίσκοπος!⁽¹¹⁾ Πρωτίστως ἔχει τὴν ἐντολήν νά χειροτονήσῃ Ἐπίσκοπον Ἀττικῆς διὰ νά ἀπομακρύνῃ τὸν Ἐπίσκοπον Κήρυκον.

(8) Βλέπετε εἰς τὸν 13ον Τόμον τῆς «Ο.Π.», σελ. 440-441 καὶ 461-494.

(9) Ἐκ τῶν ὑστέρων ὁ ἴδιος ὁ Μακαριώτατος ζητεῖ νά ἐξετασθοῦν καὶ «τὰ τελούμενα ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου κ. Κηρύκου μυστήρια εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου Ἀχαρνῶν, διότι... πάσχον ἀκυρότητος!...». Ἀπαγε τῆς φοβεράς αὐτῆς βλασφημίας, Μακαριώτατε, καὶ λυπηθῇτε τὴν ψυχὴν σας... Τί εἶναι αὐτὰ πού σὰς ἔγραψαν αὐτοὶ οἱ ἐσκοτισμένοι;

(10) Ἄν διὰ τίνα ἐκ τῶν ὑποψηφίων ὑπάρχει καὶ ἰδιαίτερος λόγος, αὐτὸ τὸ γνωρίζει ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος... ἔτσι δέν εἶναι Σεβασμιώτατε; Σὰς ὑπεθυμίζω ἓνα ὑπερπόντιο ταξίδι τὸ 1996.

(11) Αὐτός ἦτο ὁ εἰς ἐκ τῶν ἀποκλειστικῶν λόγων, διὰ τοὺς ὁποίους μόλις τὴν τελευταίαν στιγμὴν, κατὰ τὸ 1995, ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος «ἐξέκομην» ἐκ τῶν «πέντε», μέ τοὺς ὁποίους, κατὰ τὴν ρητὴν δὴλωσίν του, «εἶχεν τὰ ἴδια φρονήματα», καὶ διὰ τοῦτο ἐνῶ «τοῦ εἶπαν νά τοὺς ἀκολουθήσῃ ὑποσχεθέντες ὅτι θά τὸν κάμουν καὶ Ἀρχιεπίσκοπο», ὁμως «δέν πῆγε μαζί τους, διότι δέν τοὺς εἶχε ἐμπιστοσύνη». Naί, δέν πῆγε μαζί τους ἐπίσης, «ἐπειδὴ ἤθελαν νά ρίξουν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο...», τὸν ὁποῖον ὁμως ὁ Σεβ. Πειραιῶς «ἐστήριξε» τὸ 1995, διὰ νά τὸν ἐκθρονίσῃ ὁ ἴδιος, τὸ 2003, ἀφοῦ ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του, περιμένοντας τόσα χρόνια νά χηρεύσῃ... ὁ θρόνος!!!

3) «*Νά τελέση Ἅγιον Μῦρον*» (Αὐτόθι σελ. 49). Δηλαδή μέ τό πρόσχημα αὐτό τῆς τελέσεως Ἀγίου Μύρου, νά σχηματίσῃ 12μελῆ Ἱεράν Σύνοδον, ἀφοῦ ἤδη ὁ Σε3/τος κ. Νικόλαος ἐξησφάλιζεν τόν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν, ἔστω καί μέ «ἡμερομηνίαν λήξεως», ὁ δέ Μακαριώτατος τάς ἐπιθυμητάς, ὡς σκοπίμους, «ἐπισκοπικάς χειροτονίας». Ὁψόμεθα ἂν καί ποῖοι θά εὐρεθοῦν νά δεχθοῦν «ἐκλογήν» καί «χειροτονίαν» ὑπό τάς σημερινάς ἐκκλησιαστικές συνθήκας... ὁπότε θά ἔχωμεν σαφῆ εἰκόνα τῶν πραγμάτων καί τῶν προσώπων.

Ἐάν ἐξετάσωμεν τό θέμα καί ἀπό Κανονικῆς ἀπόψεως προκύπτουν τά ἀκόλουθα:

1) Ἡ Σύναξις τῆς 25.4.2003 δέν νομιμοποιεῖται ὡς συνεδρίασις τῆς «Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Γησιᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας»

Ἡ σύναξις τῆς 25.4.2003, ἡ ὁποία ἐξέδωκε τό «Ἀνακοινωθέν» ἀσφαλῶς δέν νομιμοποιεῖται ὡς «Συνεδρίασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Γησιᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», διότι αὕτη δέν συνεκλήθη Κανονικῶς ὑπό τοῦ ἀρμοδίου Ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου, ἐνῶ ἐκκρεμοῦν Κανονικά σοβαρά ἐνστάσεις Ἱεραρχῶν, διά τῶν ὁποίων ἀμφισβητοῦνται καί καταγγέλλονται, ὅσα ἔλαβον χώραν τήν 5.2.2003 ὡς ἀντικανονικά, ἀντορθόδοξα καί ὡς συνιστῶντα συμπαιγνίαν μετά συναλλαγῆς, ὅπως καί αὕτη ἡ σύγκλησις τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱεραρχίας» διά τήν 25.4.2003. Ὡς ἐκ τούτου καί αἱ ἀποφάσεις τῶν κατὰ τήν 25.4.2003 «συνεδριασάντων» Ἀρχιερέων ὑπό τόν φερόμενον ὡς «Τοποτηρητήν» Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικόλαον, οὐδέν νόμιμον ἀποτελεσμα παράγουν. Καθ' ἡμᾶς, ἀσχέτως ἂν συμμετεῖχε εἰς αὐτάς ἡ μειοψηφία ἢ ἡ πλειοψηφία τῶν Ἀρχιερέων, συνιστοῦν πλέον καί φατρίαν καί ἐμπίπτουν εἰς τάς συνεπείας τοῦ ΙΗ Κανόνος τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διαγορεύοντος: «Τό τῆς συνωμοσίας ἢ φατρίας ἐγκλημα, καί παρά τῶν ἔξω νόμων πάντα κεκώλνται, πολλῶ δέ μᾶλλον ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ τοῦτο γίνεσθαι ἀπαγορεύειν προσήκει. Εἴ τινες τοίνυν Κληρικοί ἢ Μονάζοντες εὐρεθοῖεν ἢ συνομνύμενοι ἢ φατριάζοντες, ἢ κατασκευάς τυρεύοντες Ἐπισκόποις ἢ συγκληρικοῖς, ἐκπιπέτωσαν πάντα τοῦ οἰκείου βαθμοῦ». Παρομοίως γράφει καί ὁ ΛΔ τῆς ΣΤ' Οἰκουμ. Συνόδου. (Βλέπετε καί ἡμέτερον ἔγγραφον ΑΠ 321/17.4.2003).

2) Πρόκειται περί ἀντικανονικῶν ἀποφάσεων, ἄρα καί ἀκύρων

Ἀκόμη καί ἂν εἶχε συγκληθεῖ Κανονικά ἡ συνεδρίασις αὕτη τῆς 25.4.2003, αἱ ἀποφάσεις τῆς θά ἦσαν αὐτοδικαίως ἄκυρες καθ' ὅσον ὁ Σεβ. Διαυλείας κ. Ἀνδρέας καί ὁ Σεβ. Φιλίππων κ. Χρυσόστομος, κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τοὺς ὁποίους δέν πρέπει νά ἀγνοῇ κανεῖς, δέν νομιμοποιοῦνται νά συμμετέχουν εἰς τάς συνεδριάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διότι ἀπό τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας τῶν δέν ἐγκτεστάθησαν καί δέν ἀνέλαβον ποτέ τήν διαποίμανσιν τῶν Ἐπισκοπικῶν Ἐπαρχιῶν, δι' ἃς ἐχειροτονήθησαν. Ὡς ἐκ τούτου (καί δι' ἄλλους λόγους) ἡ καθ' οἷονδῃποτε τρόπον συμμετεχὴ τῶν, εἴτε αὐτοπροσώπως, ὡς τοῦ Σεβ. Διαυλείας κ. Ἀνδρέου, ἢ δι' ἀντιπροσώπου τοῦ Σεβ. Φιλίππων κ. Χρυσοστόμου, εἰς τάς μέχρι σήμερον Συνόδους, εἶναι ἀντικανονική, ὅλαι δέ αἱ μέχρι σήμερον «ἀποφάσεις», αἱ φέρουσαι τοὺς ἐν λόγῳ Ἐπισκόπους ὡς συμμετέχοντας καί ὑπογράφοντας ὡς Συνοδικὰ μέλη πάσχουν ἀκυρότητος. Εἰς τό ἐν λόγῳ «Ἀνακοινωθέν» βεβαίως δέν ἀναφέρεται ποῖοι Ἀρχιερεῖς ἦσαν παρόντες, οὔτε ὑπογραφαί ἐμφανίζονται οὐδαμοῦ. Ἐπομένως πέραν τῶν ἄλλων, τό ἐν λόγῳ «χαρτίον» εἴτε ὑπεγράφη, εἴτε ἀπλῶς ἐνεκρίθη, εἶναι ἄκυρον, διότι προῆλθεν ἀπὸ ἀντικανονικῆν σύνθεσιν Ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου, «κάθε δέ ἀντικανονικὴ ἀπόφασις εἶναι αὐτοδικαίως καί ἄκυρος» (βλ. Μανουήλ Γεδεών, «Κανονικά Διατάξεις», Κων/λις 1889, σελ. 17).

3) Αί αποφάσεις της δέν στηρίζονται εἰς τήν Κανονικήν τάξιν

Αἱ «ἀποφάσεις» αἱ ἀναφερόμεναι ἐν αὐτῷ ὑπό στοιχεῖα α, β, γ καί δ, δέν τεκμηριώνονται καί δέν στηρίζονται εἰς τήν Κανονικήν τάξιν, καί τήν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, δεδομένου ὅτι ἡ ἀναγνωσθεῖσα σχετική «εἰσήγησις» τοῦ «Τοποτηρητοῦ» εἶναι **ψευδής καί παραπλανητική**. (Βλέπε σχετικῶς ἔμπροσθεν σελ. 199-217). Πέραν τούτου οἱ συνεδριάσαντες Ἀρχιερεῖς ἐνήργησαν καθ' ὁλοκληρίαν ἀντικανονικῶς, ἥτοι **δέν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὰς Ἐνστάσεις - Καταγγελίας ἐπὶ τῆς ἀπό 5.2.2003 παραιτήσεως** καί διορισμοῦ «τοποτηρητοῦ», οὐδέ τήν ἐν τῇ πράξει ἀποδοκίμασίαν κατὰ τήν 11.2.2003, καθ' ἣν εἶχεν ὀριστεῖ «Ἐκτακτος Ἱεραρχία δι' ἐκλογήν νέου Ἀρχιεπισκόπου», οὐδέ τήν ἐπίσης ἀποδοκίμασίαν τῆς ὁμοίας κατὰ τήν 20.2.2003 καί τῶν λοιπῶν, οὐδέ τό σκάνδαλον ποῖ ἔχει δημιουργηθεῖ εἰς τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, οὐδέ τό γεγονός ὅτι **οἱ λόγοι τῆς παραιτήσεως ἤδη τήν 25.4.2003 ἀπεδείχθησαν προσχηματικοί καί ἀναληθεῖς**. Ἐν προκειμένῳ εἶναι ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά τὰ ἐξῆς:

α) Τήν ἡμέραν τῆς «παραιτήσεως» τοῦ ὁ Μακαριώτατος **προήδρευσε τῆς Συνόδου** καί συμμετέσχε ἐνεργῶς ἐπὶ ὀκτῶ ὁλοκληρῶν ὥρας, ἀνταποκριθεὶς ἐξ ἀπόψεως ὑγείας κάλλιον παντός ἄλλου.

β) Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τῶν Ἀρχιερέων καί ἐκτός Ἀθηνῶν, **προκειμένου νά τοὺς πείσῃ νά μὴν ὑποχωρήσουν ἀπὸ τὰ «συμφωνθέντα»** περὶ «παραιτήσεως», περὶ «ἐκλογῆς τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου», καί περὶ χειροτονιῶν κλπ.

γ) Τήν Δευτέρα 11.2.2003, ἡ ὁποία ὠρίσθη διὰ τήν «ἐκλογήν τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου» καί πάλιν ἦτο **παρῶν**.

δ) Τήν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τήν ἐκδήλωσιν τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου δέν **παρέλειψε νά παραστῇ καί νά ὁμιλήσῃ**.

ε) Δέν ἐκωλύθη ἔνεκα λόγων ὑγείας νά **ταξιδέψῃ καί εἰς... Κύπρον!**

στ) Μόλις ἔλαβε εἶδησιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1 τεύχους ὑπὸ τὸν τίτλο: «**ΕΝΗΜΕΡΩΣΙΣ ΕΠΙ ΕΠΙΚΑΙΡΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ**» ἀμέσως **ἔστειλεν ἐπιστολήν** εἰς τὸν Σεβ/τον Πειραιῶς κ. Νικόλαον, ὡς «**Συναρχιεπίσκοπος**».

ζ) **Μετέβη εἰς Κατερίνην** διὰ νά πείσῃ τὸν ἀσθενοῦντα Σεβ/τον κ. Γοργόνιον νά εἶναι παρῶν εἰς τήν φатριαστικὴν συνεδριάσιν τῆς 25.4.2003, εἰς τήν ὁποίαν πράγματι μετέφεραν τὸν Σεβ/τον Γοργόνιον μὲ ἀσθενοφόρο.

η) **Μετέβη καί εἰς Πάτραν** καί λειτούργησε καί κανόνισε τὰ τῆς «νέας τοῦ Ἐπισκοπῆς», ἐκδιώξας μάλιστα ἐκεῖθεν τὸν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν Πνευματικόν τῆς Ἐνςρίας π. Θωμᾶ. **Τί ἐγέναν λοιπόν οἱ λόγοι ὑγείας;**

Αὐτὰ ἦσαν δυστυχῶς τὰ «προκύπτοντα θέματα ἐκ τῆς παραιτήσεως», τὰ ὁποῖα ἡ ὁμάς τοῦ Σεβ. κ. Νικολάου, «ἀντιμετώπισεν» μὲ τό ἀνωτέρω ἀνυπόγραφον «Ἀνακοινωθέν», δηλαδὴ νά εὗρεθῇ ἀπατηλὸς καί ἐφάμαρτος τρόπος – μεθοδεῖα **ξαναενεργοποιηθῇ ὁ παραιτηθεὶς Ἀρχιεπίσκοπος, ὥστε νά συμμετέχῃ εἰς τὰς Συνόδους, καί μὲ τήν ψήφον τοῦ νά ἐκλέξῃ Ἀρχιεπίσκοπον καί Ἐπισκόπους καί νά συνεργῇ εἰς τὰ σχέδια τῆς προδοσίας. Ἀλήθεια, ποίους νομίζουν ὅτι ἐξαπατοῦν καί πλανοῦν ἐκτός ἀπὸ τοὺς ἑαυτοὺς των καί ἐλαχίστους τυφλοὺς προσωπολάτραις ὁπαδοὺς των;**

(Συνεχίζεται)

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΠΑΤΡΑΛΟΙΔΙ(*) (=ΦΟΝΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΩΝ)

Τοῦ Παν/του Ἱερομ. π. Ἀμφιλοχίου

«Ἀπέθανε ὁ Βασιλεὺς τῆς Σκυθίας Περισαΐδης τὸ ὄνομα, γράφει ὁ Ἡλίας Μηνιάτης εἰς τὸν λόγον τοῦ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ἀφήσας τρεῖς υἱούς κληρονόμους τῆς βασιλείας του. Ἀλλὰ θέλων καθ' ἑνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς νά βασιλεύσῃ μοναχός, ἤλθον εἰς μάχην θανάσιμον. Βάνουσι κριτὴν ἄλλον Βασιλέα τῆς Θράκης, φίλον τοῦ ἀποθανόντος πατρός των, ὁ ὁποῖος τεχνεύεται νά τοὺς συμβιβάσῃ μέ ἕναν τρόπον ἐπιτήδειον ἀληθινά, ἀλλ' ὅλως παράξενον. Κάνει νά ξεχώσωσι τὸ λείψανον τοῦ πατρός των, καί νά τὸ κρεμάσωσι εἰς ἕναν δένδρον. Ἐπειτα κράζει τοὺς τρεῖς ἀδελφούς καί τοὺς λέγει. Καθ' ἕνας ἀπὸ σᾶς ἄς ρίψῃ τὸ βέλος του εἰς τοῦτο τὸ νεκρὸν σῶμα καί ὁποῖος τὸ κτυπήσῃ καλύτερα ἐκεῖνος νά εἶναι βασιλεὺς. Πιάνει τόξον ὁ πρῶτος υἱός, τὸ ἐκτείνει, βάζει τὸ βέλος, σημαδεύει, ρίπτει. Τὸ ὅμοιον κάνει καί ὁ δεύτερος. Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἀχαριστία, ἡ ἀπανθρωπία, ἡ σκληροκαρδία τοιούτων υἱῶν; Ἐρχεται καί ὁ τρίτος, πιάνει, ἐτοιμάζει καί αὐτός τὸ βέλος του, ἀλλὰ θεωρῶν ποῦ ἔχει νά τὸ ρίψῃ, τρομάζει, ἀφήνει καί πέφτει τὸ τόξον ἀπὸ τὰς χεῖρας καί λέγει. Ἐγὼ δὲν στέργω νά γενῶ μέ τοιοῦτον τρόπον βασιλεὺς... Τοῦτο θέλω νά κάμω καί ἐγὼ σήμερον μέ τοὺς ἀχαρίστους, τοὺς ἀπανθρώπους, τοὺς σκληροκαρδίους υἱούς» (Ἰδε Συναξ. Τριωδίου εἰς τὴν Μεγ. Παρασκευήν, σελ. 557, Ἐκδόσις 1950).

Ὅπως ὁ Βασιλεὺς Περισαΐδης, οὕτω καί ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἀνδρέας, ἀπὸ τοὺς ὀλιγογράμματος Ἱερεῖς (υἱούς) πού εἶχε, ἀνεβίβασε πολλούς εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἐπισκόπου. Μερικοὶ ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Ἐπισκόπους (υἱούς) ἔβαλαν εἰς τὸν νοῦν τους τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καί πατέρα τους, τώρα εἰς τὰς δυσμὰς τοῦ βίου του νά τὸν ρίξουν ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον του διὰ νά τὸν καταλάβουν αὐτοί.

Ὁ πρῶτος Ἐπίσκοπος (υἱός) Ματθαῖος Μακρῆς, σκάρωσε τεχνητὴν εἰκονομαχίαν διὰ νά βγάλῃ μέσα ἀπὸ ἐκεῖ ὡς εἰκονομάχον (αἰρετικόν) τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, καί οὕτω νά τὸν ἐκβάλῃ ἐκ τοῦ θρόνου. Μεταχειρίσθη καί βία, δικαστήρια, ἀστυνομίας κόσμον κλπ. διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν, δηλαδὴ ἐτόξευσε βέλη πεφυρωμένα ἐναντίον τοῦ πατρός του διὰ νά βασιλεύσῃ αὐτός. Τελικὰ δὲν τὰ κατάφερε, ἐνῶ εἶδαμε ὁποῖον τέλος εἶχεν...

Ἐτοιμάζεται ὁ δεύτερος Ἐπίσκοπος (υἱός) Νικόλαος Μεσσιακάκης, νά ρίξῃ τὰ βέλη του ἐναντίον τοῦ πατρός του, τὰ ἔρριξε καί πέτυχε τὸ μισὸ γκρέμισμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καί ἀμέσως ἄρπαξε τὸν θρόνον. «Τοποτηρητὴς γὰρ γέγονε!» Καί δὲν σταμάτησε ἕως ἐδῶ, ἀλλὰ συνεχίζει νά ρίπτῃ βέλη συγκαλῶν ψευδοσυνόδους καί παρασυνόδους, αἱ ὁποῖαι συνεχῶς ἀναβάλλονται, ἕως νά γκρεμίσῃ τελείως τὸν Ἀρχιεπίσκοπο. Ἐσχάτως, αὐτοὶ οἱ «υἱοί», ἀφοῦ τὸν κατεβίβασαν ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον, καί χωρὶς ντροπὴ τὸν ἔκαμαν Ἐπίσκοπο - Πρόεδρο Πατρῶν (εἰς ποίους τάχα νά προεδρεύῃ), διὰ νά ἔχῃ ὁ Ἐπίσκοπος Νικόλαος, «ὁ ἀνεγνωρισμένος καί μέ τὸ νόμο»

(*) Τὸ παρόν τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν σημείωσιν - δήλωσιν τοῦ π. Ἀμφιλοχίου ἔχει τὴν εὐλογίαν τοῦ Σεβ/του Μητροπολίτου Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Παναρέτου, τὸ ἔστειλε στὶς 29.5.2003 πρὸς ὅλους τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς.

ὡς χειροθετημένος (βλ. Ἀπαλλακτικόν Βούλευμα 54/76)... νά ἔχη λέγω, καί τήν... ψήφον τοῦ «αἰμοφύρτου» Ἀρχιεπισκόπου καί Πατρός του. Σίγουρος πλέον ὅτι, ὅταν γίνουν ἐκλογές, ὡς Πρόεδρος Πατρῶν, θά ψηφίσῃ καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας, τόν νέον Ἀρχιεπίσκοπον Νικόλαον, τόσον νέον πού τό ἕνα του πόδι εἶναι εἰς τόν τάφον.

Ἔρχεται καί ὁ τρίτος, «υἱός», ὁ Ἐπίσκοπος Παχώμιος, καί ὁ τέταρτος ὁ Ἐπίσκοπος Γαλακτίων οἱ ὁποῖοι μέ τά βέλη τῶν ὑπογραφῶν των, τοξεύουν, καί ρίχνουν ἐναντίον τοῦ Πατρός των νά τόν φονεύσουν, ἀρκεῖ νά μήν ἐνοχλοῦνται, ἀλλά νά διάγουν ἡσύχως ὁ μὲν εἰς τήν Μονήν του καί ὁ ἕτερος εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν Ζωοδόχου Πηγῆς Νεαπόλεως, ἐνῶ αὐτός εἶναι Ἐπίσκοπος Περιστερίου, διὰ νά γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν Πειραιῶς Νικόλαον, ὁ ὁποῖος τοῦ στέκεται ὡς «κακὴ πεθερά» στό κεφάλι του.

Ἄρον - ἄρον φθάνει μέ τό φορεῖον καί ὁ ἄλλος «υἱός», ὁ ἀσθενῶν Ἐπίσκοπος Κατερίνης Γοργόνιος. Καί αὐτός ὑποχρεώνεται νά τοξεύσῃ κατὰ τοῦ Πατρός του, διὰ νά ἀναρριχηθῇ ὁ Νικόλαος, ἡ συμπάθειά του, εἰς τήν θέσιν του.

Καί τοῦτο τό ἕτερον πάλιν φαρμακερόν βέλος, πού ἐκαρφώθη βαθειά εἰς τό σῶμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τίνος εἶναι; Ἄ τοῦτο εἶναι τοῦ ἄλλου «υἱοῦ», τοῦ Ἐπισκόπου Ἀνδρέου, τοῦ μικροῦ, ὁ ὁποῖος ἠρνήθη τήν Ἐπισκοπὴν του. Εἶναι τοῦ ὑποτακτικοῦ τῶν Τσακίρογλου, εἶναι τοῦ φημιζομένου ὑπ' αὐτῶν διὰ τήν «τυφλὴν ὑπακοήν του», διὰ τήν «πνευματικότητα», τό «διδασκαλικόν», τοῦ «καλοῦ παιδιοῦ», τοῦ Ἐπισκόπου πού εἶναι «ὄργανον» εἰς τὰς χεῖρας των. Ρίπτει καί οὗτος τό βέλος, διότι, καθὼς ἄδεται, θά εἶναι ὁ διάδοχος τοῦ Νικολάου.

Τά ἄλλα βέλη πού ρίπτονται ὡς χάλαζα ἐναντίον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τίνος εἶναι; Ταῦτα εἶναι τῶν ἀχαρίστων ἀδελφῶν Στεφάνου, Νεοφύτου, οἱ ὁποῖοι πατοῦν ἐπὶ πτωμάτων διὰ νά ἐπισκοποποιηθοῦν. Εἶναι τοῦ Κάτσουρα, τοῦ Μαξίμου κλπ., οἱ ὁποῖοι, ὡς νά εἶναι ἐντελῶς ἄπιστοι καί τυφλά ὄργανα ξένων Κέντρων, ἐνεργοῦν τὰ πάντα πρὸς «κατεδάφισιν»... τῆς Ὁρθοδοξίας...

«Ἐλάτε, συνεχίζει τὸν λόγον του ὁ Ἡλίας Μηνιάτης, ἐλάτε, τοξεύετε, χορτάσετε τὴν ὄρεξιν σας πάνω στό σῶμα τοῦ ἀποθαμένου πατρός σας, ἐλάτε παιδιὰ, ἀπὸ τὰ θηρία πλέον ἀνήμερα...».

Ἐ, ἐσεῖς πατραλοῖαι υἱοί, ἀφήστε νά πεθάνῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὡς Ἀρχιεπίσκοπος, καί ἐσεῖς, Σεβασμιώτατε Νικόλαε, εἴαν κάποτε λόγῳ ἀσθενείας (ποίας ἀσθενείας, αὐτός εἶναι γερότερος ἀπὸ σᾶς) δέν δύναται ὁ Μακαριώτατος νά παρίσταται καί νά προεδρεύῃ εἰς τὰς Συνόδους, ἐνεργήστε ὡς Ἀντιπρόεδρος. Ἐάν, Σεβασμιώτατε κ. Νικόλαε ἐργασθῇτε σωστά ὡς Ἀντιπρόεδρος καί τακτοποιηθοῦν τὰ ἐκκρεμοῦντα εἰς βάρος σας θέματα πίστεως, τότε, ἂν πρέπει ἄς ἐκπληρωθῇ καί ἡ φιλοδοξία σας, νά γίνετε καί Ἀρχιεπίσκοπος, ἄλλωστε σύντομα θά φύγῃ ἀπὸ κοντά μας ὁ Μακαριώτατος, νά φύγῃ ὁμῶς ὀρθόδοξος καί ὁμολογητής καί ὄχι ὅπως τόν κάνετε μέ τά βέλη σας «νεκρόν ἄταφον».

Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγ. Ἀποστόλων τῇ 29.5.2003

Ἐλάχιστος πάντων

† Ἱερομόναχος ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ

ΕΠΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ κακοδοξία τοῦ ἔθνοφυλετισμοῦ

Τοῦ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ

Μετά τήν κατάρρευση τοῦ τείχους τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος, πού χώριζε τόν κόσμο σέ δύο στρατόπεδα καί συντηροῦσε τόν λεγόμενο ψυχρό πόλεμο —δηλαδή, μία ἰσορροπία τρόμου, ἀλλά καί εἰρήνης— ἡ ἀνθρωπότητα βρέθηκε καί πάλι σέ μία κατάσταση μεγάλης ρευστότητας. Ἐνῶ δοκιμάζεται ἀπό τήν παγκοσμιοποίηση τῆς οἰκονομίας, ταυτόχρονα βιώνει τήν ἀναζωπύρωση τοῦ Ἐθνικισμοῦ. Ὁ Ἐθνικισμός ἀναβίωσε εἰδικότερα στίς πρώην Ἀνατολικές χώρες τῆς Εὐρώπης καί ὑπῆρξε —κατά κάποιον τρόπο— ἓνα ἀπό τά τιμήματα τῆς ἐλευθερίας τους (πόλεμος στήν Τσετσενία, ἐμπόλεμη ἀπόσχιση τῆς Ἀμπαζίας ἀπό τήν Γεωργία, εἰρηνική διάλυση τῆς Τσεχοσλοβακίας σέ Τσεχία καί Σλοβακία, ἀνεξαρτοποίηση Οὐκρανίας, Λευκορωσίας καί Βαλτικῶν Χωρῶν, πόλεμος καί διάλυση τῆς Γιουγκοσλαβίας).

Παρά τό γεγονός, ὅτι ἡ Ἐκκλησία σέβεται τήν ἐθνική ταυτότητα κάθε λαοῦ, τήν γλώσσα καί τόν πολιτισμό του, τά ἤθη καί τά ἔθιμά του, ὁ Ἐθνικισμός ὡς Ἐθνοφυλετισμός εἶναι ἀπό τά προβλήματα πού κατά καιρούς τήν ταλαιπώρησαν (καί κυρίως τόν 19ο αἰ. μέ τήν ἐθνικιστική ἐκρηξη στά Βαλκάνια).

Ἀτυχῶς, παρά τήν καταδίκη της ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἡ κακοδοξία αὕτη βρίσκεται ἐνεργή στήν συνείδηση πολλῶν πιστῶν (γιά τοὺς ὁποίους λ.χ. οἱ Σλάβοι Ὁρθόδοξοι, φαίνεται νά εἶναι ἐλάχιστα ἀποδεκτοί καί οἱ Ἅγιοι πού προέρχονται ἀπό τόν ἐθνικό καί φυλετικό τους χώρο, μᾶλλον ἀπορριπτέοι), ἐνῶ στόν Ἐθνοφυλετισμό ὀφείλονται οἱ ἐπώδυνοι πόλεμοι μεταξύ Ὁρθοδόξων λαῶν στά Βαλκάνια (τόσο οἱ Ἑλληνο-Βουλγαρικοί τοῦ 10ου αἰ., ἀργότερα οἱ Ἑλληνο-Σερβικοί τόν 13ο καί 14ο καί ἡ γενική ἐμπλοκή κατά τόν 19ο καί 20ό αἰ.).

Ἀκόμη, ὅσοι στό παρελθόν ἔχουν ἀσχοληθεῖ καί συνεχίζουν νά ἀσχολοῦνται μέ τήν παρουσίαση τοῦ πνευματικοῦ πλοῦτου ἄλλων τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (μεταξύ αὐτῶν καί ὁ γράφων, ἀλλά καί ἡ «Ὁρθόδοξος Πνοή» καί παλαιότερα ὁ «Κήρυξ Γνησίων Ὁρθοδόξων»), κατηγοροῦνται ὡς Σλαυόφιλοι καί μισέλληνες! Γιά τοῦτο κρίνουμε σκόπιμο νά μεταφέρουμε «δι' ὀλίγων» τήν καταδικαστική θέση τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στό θέμα αὐτό.

Ἡ τοπική Σύνοδος τῶν Ἱεροσολύμων, τοῦ ἔτους 1869, χαρακτηρίζει τόν Ἐθνοφυλετισμό «ἐχιδνα» καί ἡ τοπική Σύνοδος, τῆς ΚΠόλεως, τοῦ ἔτους 1872 (τήν ὁποία συγκάλεσε

ὁ Πατριάρχης Ἀνθίμος Ζ', μέ ἀφορμή τό Βουλγαρικό Σχίσμα), κήρυξε *«συνωδά τοῖς Ἱεροῖς Κανόσιν, τοῖς παραδεχομένοις τόν τοιοῦτον φυλετισμόν, ἀλλοτρίους τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί αὐτό δὴ τοῦτο σχισματικούς»*. (Γιά περισσότερα βλ. Ἰω. Καρμίρη, «Προσθῆκαι εἰς τὰ Δογματικά καί Συμβολικά μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», 1967, σελ. 5–10). Καί τοῦτο διότι ὁ Ἔθνοφυλετισμός, σάν ἰδέα, προσκρούει σέ βασική καί οὐσιαστική ιδιότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἐκείνη τῆς Καθολικότητος.

«Υπάρχουν σήμερα ἀρκετοί πιστοί —γράφεται στήν Εἰσαγωγή στήν Ἀκολουθία τοῦ ὁσ. Γερμανοῦ τῆς Ἀλάσκας— οἱ ὁποῖοι διακατεχόμενοι ὑπό ἑνός νοσηροτάτου θρησκευτικοῦ σωβινισμοῦ, ἔνεκα τῆς ἀμαθείας καί ἀδιακρίσιας των, πιστεύουν καί διακηρύττουν, ὅτι μόνον ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν πατρίδι ἡ χάρις τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ ἀναδεικνύει Ἀγίους καί Θεοφόρους Πατέρας, οἱ ὁποῖοι διὰ τῶν πρεσβειῶν αὐτῶν παρηγοροῦν καί ἀναψύχουν τὰς ὑπὸ τοῦ καύσωνος τῆς ἁμαρτίας φλεγόμενας ψυχὰς τῶν πιστῶν.

Τί τούτου βλασφημότερον; Τίς δέν φρίττει καί δέν καταλαμβάνεται ὑπό βαθυτάτης θλίψεως, ἔνεκα τῆς τοιαύτης στενότητος πνεύματος καί ἀντιλήψεως; Ὅπου Ὁρθόδοξος τοπική Ἐκκλησία, ὅπου Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, ὅπου χριστεπώνυμον πλήρωμα ὀρθοδόξως λατρεῖον καί βιοῦν, ἐκεῖ καί Ἅγιοι καί Ὅσιοι καί οἰκουμενικοὶ Πατέρες καί σηματοφόροι Διδάσκαλοι. *«Ὅπου ἂν ᾖ Χριστός Ἰησοῦς —διδάσκει ὁ θεοφόρος Ἰγνατίος— ἐκεῖ καί ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία»* (Σμύρν. 8, ΒΕΠΕΣ 2, 281). Ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν «ὥς ὅρος μέγα, ὅπερ ἐπλήρωσεν πᾶσαν τὴν γῆν» (Δανιήλ 2, 35) καί «ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν τό ὄνομα Αὐτοῦ δεδόξασται τοῖς ἔθνεσιν» (Μαλαχ. 1, 11).

Οἱ περιορίζοντες ἐντὸς τῆς ἰδίας αὐτῶν πατρίδος τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καί σκανδαλιζόμενοι ἐπὶ τῷ ἀκούσματι ἀγιότητος καί σφριγώσης ὀρθοδόξου ζωῆς εἰς ἄλλους τόπους (μᾶλλον δὲ φθονοῦντες), ἀρνοῦμενοι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου σκέψεως τὴν Καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς Ἑβραίους (Πράξ. 10, 9–16 11, 19 καί 15, 1–20), οἱ ὁποῖοι ἤθελον ὁ Θεός νὰ εἶναι μόνον ἰδικός των καί διὰ τοῦ στενοκάρδου Ἰουδαϊκοῦ πνεύματος νὰ κλείσουν τὴν πύλην τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς ἐθνικούς». (*Ὅσιος Γερμανός ὁ ἐν Ἀλάσκα*» ἐκδοσις Μονῆς ἁγ. Κυπριανοῦ Φυλῆς, 1972, σελ. 15–16).

Ἡ Ἐκκλησία, λοιπόν, «καλλιεργεῖ καί δρέπει τοὺς καρπούς τῆς ἀγιότητος σὲ ὁποιονδήποτε χῶρο καί χρόνο καί οἱ Ἅγιοι ἔχουν νὰ προσφέρουν κάτι ἀπὸ τὴν ἰδιαιτερότητα τῆς φυλῆς τους καί τῆς προσωπικότητάς τους» (Μ. Μπότση, *«Φιλοκαλία τῶν Ῥώσων Νηπιτικῶν»*, τ. 1ος, 1983, σελ. 9) καί ἀνέκαθεν «περιέλαβε στὸν χορὸ τῶν Ἀγίων Της καί ὕμνησε, ἀδιακρίτως καί ἀσχέτως πρὸς τὴν ἐθνικότητα» (Χ. Μπουλάκη – Ζήση, Εἰσαγωγή σὲ τὴν *«Ἀκολουθία ἁγ. Ἰωάννου Πίλας»* Περιοδικό *«Κληρονομία»*, τ. 14/1982, σελ. 85).

Μετά την θείαν λειτουργίαν εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ ἁγίου πατρὸς Ματθαίου εἰς Ἱ. Ν. Ἀγίας Αἰκατερίνης εἰς Κορωπὶ Ἀττικῆς. Διακρίνονται ὁ Σεβ. Κήρυκος, ὁ Πρωτοπρ. π. Θωμᾶς, ὁ ἱερεὺς π. Ἀνδρέας καὶ ὁ π. Μιχαὴλ ἀπὸ Λευκορωσία ἐν μέσῳ τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Ὁ π. Μιχαὴλ μετὰ τοῦ ποιμνίου του ἐξωθι τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγίας Σκέπης εἰς Λευκορωσίαν.

Άνω: Δύο στιγμιότυπα από την εορτήν τοῦ Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου εἰς τόν ὁμώνυμον Ἱερὸν Ναὸν εἰς Λάρισαν. Διακρίνονται ὁ Σεβ./τος κ. Πανάρετος καθήμενος, ὁ Ἱερομ. π. Ἀμφιλόχιος, ὁ Ἱεροδ. π. Βαρθολομαῖος, ὁ Πρωθ. π. Χρῦσανθος, καὶ ὁ Ἱερομ. π. Ἰγνάτιος.

Κάτω: Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν εορτήν τῶν Ἁγίων δώδεκα Ἀποστόλων ἐκ τὴν ὁμώνυμον Ἱερὰν Μονὴν Ραψάνης Λαρίσης. Διακρίνεται εἰς τὸ μέσον ὁ προϊστάμενος τῆς Ἀδελφότητος Παν/τος π. Ἀμφιλόχιος καὶ ἐκατέρωθεν ὁ Ἱερομ. π. Ἰγνάτιος καὶ Ἱεροδ. π. Βαρθολομαῖος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ "ΑΣΙΟΝ ΕΣΤΙ" ΜΕΘΩΝΗΣ ΠΙΕΡΙΑΣ (11.6.2003)

Διακρίνονται: Ὁ κτήτωρ καὶ προϊστάμενος τῆς Μονῆς Σεβ. Βερροΐας κ. Ταράσιος, ὁ Σεβ. Μεσσηνίας κ. Κήρυκος, οἱ Πρωθιερεῖς π. Χρῦσανθος Τσιανάκας καὶ Θωμᾶς Κοντογάννης, ὁ Ἱερεὺς π. Συμεὼν, ὁ Ἱερομ. π. Ἰγνάτιος, ὁ διάκονος π. Βαρθολομαῖος καὶ οἱ εὐλαβεῖς προσκυνηταί.

«ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΝΟΗ»
Επισκοπεῖον - Ἡσυχαστήριον
Ἁγίας Αἰκατερίνης
Στρογγυλή, 194 00
Κορῶνι Ἀττικῆς

PORT
PAYE
PAYE
HELLAS

